biblioteca rao

JOHN GRISHAM

al treilea caz al lui

THEODORE BOONE

acuzatul

Traducere din limba engleză
BOGDAN OLTEANU

editura rao

Descrierea GIP a Bibliotecii Naţionale a României
GRISHAM,JOHN
Theodore Boone: acuzatul / John Grisham;
trad.: Bogdan Olteanu. - Bucureşti: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-311-8
I. Olteanu, Bogdan (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1
Editura RAO Grupul Editorial RAO Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, România www.raobooks.com www.rao.ro
JOHN GRISHAM *Theodore Boone*: *The Accused* © 2012 by Boone & Boone LLC Toate drepturile rezervate
Fotografia de pe coperta 1 © Corbis Images Creative Direction by Deborah Kaplan and Kristin Smith
© Editura RAO, 2013 pentru versiunea în limba română 2013
ISBN 978-606-609-311-8

CAPITOLUL 1

Acuzatul era un bărbat înstărit, pe nume Pete Duffy, care se făcea vinovat de crimă. Conform poliţiei şi procurorilor, domnul Duffy îşi sugrumase soţia mult iubită în locuinţa lor încântătoare, la a şasea pasă a unui joc de golf pe care el, acuzatul, îl juca în acea zi, singur. Dacă ar fi fost condamnat, şi-ar fi petrecut tot restul vieţii în închisoare. Dacă ar fi fost achitat, ar fi ieşit din tribunal un om liber. în cele din urmă, juraţii nu l-au găsit nici vinovat, nici nevinovat.

Acesta era cel de-al doilea proces al său. Cu patru luni în urmă, primul proces se încheiase subit când judecătorul Henry Gantry decisese că nu ar fi fost corect să continue. Declarase că e vorba despre o eroare judiciară şi trimisese pe toată lumea acasă, inclusiv pe Pete Duffy, lăsându-l liber pe cauţiune. în majoritatea cazurilor de crimă, acuzatul nu-şi poate permite să iasă pe cauţiune şi să aştepte procesul în afara puşcăriei. Dar, pentru că Pete Duffy avea bani şi avocaţi buni, fusese liber ca pasărea cerului de când poliţia găsise cadavrul nevestei, iar el fusese acuzat de moartea acesteia. Fusese văzut prin oraş luând masa în restaurantul său preferat, uitându-se la meciurile de baschet la Stratten College, jucând foarte mult golf. Cât era în aşteptarea primului proces, nu părea deloc îngrijorat de

perspectiva judecăţii şi de posibilitatea de a merge la închisoare. Acum, aflat în faţa unui al doilea proces şi cu un nou martor ocular la îndemâna procurorilor, se zvonea că Pete Duffy ar fi îngrijorat.

Noul martor ocular era Bobby Escobar, un imigrant ilegal în vârstă de nouăsprezece ani, care lucra pe terenul de golf în ziua în care doamna Duffy fusese ucisă. Acesta îl văzuse pe domnul Duffy intrând în casă cam pe la ora când soţia acestuia murise, apoi se grăbise să se întoarcă pe teren să reia jocul. Din numeroase motive, Bobby nu ieşise la înaintare mai devreme ca primul proces să ia amploare. După ce judecătorul Gantry ascultase povestea lui Bobby, anulase procesul. Acum, că Bobby era gata să depună mărturie, majoritatea oamenilor din Strattenburg, care urmăriseră îndeaproape cazul lui Duffy, aşteptau verdictul de vinovăţie. Era aproape imposibil să găseşti pe cineva care să creadă că Duffy nu îşi omorâse soţia.

De asemenea, era destul de greu să găseşti pe cineva care să nu vrea să vadă procesul. Un proces pentru crimă era un eveniment rar la Tribunalul Strattenburg - într-adevăr, crimele erau rare în districtul Stratten -, astfel încât mulţimea de oameni a început să se strângă în faţa tribunalului de pe la ora 8 dimineaţă, chiar când uşile se deschideau. Juraţii fuseseră selectaţi cu trei zile în urmă. Era timpul să înceapă drama din sala de judecată.

La ora 8.40, domnul Mount îşi potolise clasa de elevi de-a opta şi făcuse prezenţa. Niciunul dintre cei şaisprezece băieţi nu absenta. întâlnirea de dimineaţă dura doar zece minute înainte ca băieţii să meargă la cursul de spaniolă al lui Madame Monique.

Domnul Mount era pe fugă. Spuse:

- OK, băieţi, ştiţi că azi e prima zi din procesul lui Pete Dufîy, runda a doua. Am avut voie să asistăm la prima zi a primului proces, dar, după cum bine ştiţi, cererea de a participa la prima zi a celui de-al doilea proces a fost respinsă.

Mai mulţi băieţi sâsâiră şi huiduiră.

Domnul Mount îsi ridică mâinile.

>

- Gata. Totuşi, stimata noastră directoare, doamna Gladwell, a fost de acord să-i permită lui Theo să urmărească deschiderea procesului şi să ne dea raportul. Theo.

Theodore Boone sări în picioare şi, la fel ca avocaţii pe care îi urmărise şi pe care îi admira, păşi plin de el până în faţa clasei. Avea un carneţel galben, la fel ca un avocat adevărat. Ajunse la catedra domnului Mount, se opri o clipă şi privi spre clasă de parcă ar fi fost într-adevăr un avocat care se pregăteşte să se adreseze juriului.

Cum ambii săi părinţi erau avocaţi, iar el crescuse practic în birourile lor şi îşi pierduse vremea prin săli de judecată în timp ce toţi ceilalţi elevi de clasa a opta, de la Şcoala Generală Strattenburg, făceau sport, luau lecţii de chitară şi făceau toate lucrurile pe care orice puşti de treisprezece ani le face de obicei, şi cum îi plăcea la nebunie dreptul, studiindu-l, urmărindu-l şi vorbind aproape numai despre asta, restul clasei îi acorda încredere lui Theo când venea vorba despre chestiuni legale. Când se ajungea la drept, Theo nu avea rival, cel puţin nu în clasa domnului Mount.

Theo începu:

- Ei bine, am fost cu toţii acolo în prima zi a primului proces, acum patru luni, aşa că ştiţi echipele şi jucătorii. Avocaţii sunt aceiaşi. Acuzaţiile sunt aceleaşi. Domnul Dufîy este acelaşi domn Dufîy. De data asta este un alt juriu şi, desigur, a apărut şi acest nou martor ocular care nu a depus mărturie în primul proces.

- Vinovat! zbieră Woody din spatele clasei.

Se auziră şi alte câteva glasuri aprobatoare.

- în regulă, făcu Theo. Ridicaţi mâinile. Cine crede că Pete Duffy este vinovat?

Paisprezece dintre cele şaisprezece mâini ţâşniră în aer fără nicio urmă de ezitare. Chase Whipple, savantul nebun

care se mândrea cu faptul că nu era niciodată de acord cu majoritatea, rămase cu mâinile încrucişate pe piept.

Theo nu votă, ci se enervă.

- E ridicol! Cum puteţi vota “vinovat” înainte ca procesul să fi început, înainte să ştiţi ce au de zis martorii, înainte să se întâmple orice? Am vorbit despre prezumţia de nevinovăţie. în sistemul nostru, o persoană acuzată de o infracţiune este considerată nevinovată până când i se dovedeşte vinovăţia. Pete Duffy va intra în sala de judecată în această dimineaţă, fiind complet nevinovat, şi va rămâne astfel până când toţi martorii vor fi depus mărturie şi toate probele vor fi fost prezentate juriului. Prezumţia de nevinovăţie, vă amintiţi?

Domnul Mount stătea într-un colţ şi îl privea pe Theo, care era în mare vervă. Mai văzuse asta şi în trecut, de nenumărate ori. Puştiul avea calităţi înnăscute când vorbea, fiind vedeta echipei de dezbateri a clasei a opta, al cărei consilier era domnul Mount.

Theo insistă, prefăcându-se indignat de graba colegilor săi.

- Iar dovada trebuie să fie dincolo de orice urmă de îndoială, vă amintiţi? Ce naiba aţi păţit, băieţi?

- Vinovat! zbieră Woody din nou, stârnind râsete răzleţe.

Theo ştia că era o cauză pierdută. Zise:

- Bine, bine, pot să plec acum?

- Sigur, replică domnul Mount.

Se auzi clopoţelul, şi toţi cei şaisprezece băieţi se îndreptară spre uşă. Theo ţâşni pe hol şi fugi până la recepţie, acolo unde domnişoara Gloria, secretara şcolii, vorbea la telefon. II îndrăgea pe Theo, deoarece mama lui se ocupase de primul ei divorţ şi deoarece Theo îi dăduse cândva un sfat (neoficial), când fratele ei fusese prins băut la volan. îi dădu lui Theo o adeverinţă galbenă, semnată de doamna Gladwell, şi el îşi văzu de drum. Ceasul de deasupra biroului ei indica ora 8.47.

Afară, la şirul de biciclete de lângă catarg, Theo desfăcu lanţul, îl înfăşură în jurul ghidonului şi porni cu viteză. Dacă

respecta regulile de circulaţie şi rămânea doar pe străzi, ar fi ajuns în faţa tribunalului în cincisprezece minute. însă, dacă folosea scurtăturile obişnuite şi gonea pe o alee sau două, dacă străbătea câteva curţi din spatele caselor şi dacă trecea pe roşu de câteva ori, Theo putea ajunge acolo în vreo zece minute. Astăzi nu avea timp de pierdut. Ştia că sala de judecată era deja ticsită. Cu foarte mult noroc, poate izbutea să apuce un loc.

Zbură pe o alee, pluti de vreo două ori, apoi ţâşni prin curtea unui om pe care îl cunoştea, un om neplăcut, care purta uniformă şi încerca să se comporte de parcă ar fi fost poliţist adevărat, când el nu era de fapt decât un gardian cu jumătate de normă. Numele său era Buck Boland (sau Buck Baloney[1], după cum şuşoteau unii oameni pe la spatele său), şi Theo îl vedea uneori pierzând vremea pe la tribunal. în timp ce gonea prin curtea domnului Boland, Theo auzi o voce puternică şi mânioasă:

- Dispari de-aici, puştiule!

Theo se întoarse spre stânga suficient de repede cât să-l vadă pe domnul Boland aruncând cu o piatră după el. Piatra ateriză foarte aproape de el, iar Theo îşi iuţi ritmul.

“Cât pe ce”, se gândi el. Poate că ar trebui să găsească un nou traseu.

La nouă minute după ce plecase de la şcoală, Theo se opri în faţa Tribunalului Districtual din Stratten, îşi legă la repezeală bicicleta de un stâlp şi ţâşni înăuntru, urcând treptele mari ce duceau la masiva uşă dublă a sălii de judecată a judecătorului Gantry. La uşă se strânsese deja mulţime: spectatori care stăteau la rând, încercând să intre, camere de televiziune cu luminile lor strălucitoare şi câţiva poliţişti încruntaţi care se străduiau să menţină ordinea. Poliţistul pe care Theo îl plăcea cel mai puţin în tot Strattenburgul era un bătrânel ursuz pe nume Gossett, şi

1 Baloney (în lb. engleză, în orig.) - câmat afumat, şuncă afumată; nonsens, prostie (aig.) (a tr.)

întâmplarea făcea ca tocmai acesta să îl observe pe Theo cum încerca să se strecoare prin mulţime.

- Unde crezi că mergi, Theo? bombăni Gossett.

"Ar trebui să fie limpede unde merg, îşi zise Theo în sinea sa. Unde altundeva aş putea să merg în clipa asta, la începutul celui mai mare proces de crimă din istoria districtului?" Însă nu l-ar fi ajutat deloc dacă ar fi făcut pe deşteptul.

Theo flutură adeverinţa de la şcoală şi zise pe un ton mieros:

- Am primit aprobare de la directoarea mea să urmăresc procesul, domnule. Gossett înşfacă adeverinţa şi se holbă la ea de parcă ar fi trebuit să îl împuşte pe Theo dacă actele lui nu ar fi fost în regulă. "Dacă ai nevoie de ajutor, ţi-o citesc eu", îi trecu prin cap lui Theo să spună, dar se abţinu din nou.

Gossett zise:

- Asta-i de la şcoală. Nu este un permis ca să intri acolo. Ai primit încuviinţarea judecătorului Gantry?

- Da, domnule, rosti Theo.

- Arată-mi-o.

- Nu este scrisă. Judecătorul Gantry mi-a dat încuviinţarea verbală să urmăresc procesul.

Gossett se încruntă şi mai tare, clătinându-şi capul cât se poate de autoritar, şi spuse:

- îmi pare rău, Theo. Sala de judecată este plină ochi. Nu mai sunt scaune libere. Nu mai poate intra nimeni.

Theo îşi luă adeverinţa şi încercă să pară că este pe punctul de a izbucni în plâns. Se trase îndărăt, se răsuci şi făcu repede cale întoarsă pe holul cel lung. Când se asigură că Gossett nu îl mai poate vedea, se furişă printr-o uşă îngustă şi sări pe o scară de serviciu, una folosită doar de administratori şi de cei de la reparaţii. La primul etaj, se strecură de-a lungul unui hol întunecat şi strâmt, de sub sala de judecată, apoi intră nepăsător în camera din spate,

în care angajaţii tribunalului se adunau la cafele, gogoşi şi bârfa.

- Salut, Theo! făcu fermecătoarea Jenny, care era de departe preferata lui Theo dintre toţi funcţionarii tribunalului.

- Salut, Jenny! rosti el cu un surâs în timp ce traversa mica încăpere.

Se făcu nevăzut într-un vestibul de serviciu şi ieşi pe partea cealaltă pe o pasarelă ce dădea spre o altă scară ascunsă. Pe vremuri, pe aici erau aduşi condamnaţii din închisoare în sala de judecată, ca să înfrunte mânia judecătorilor, însă acum era arareori folosită. Vechiul tribunal era un hăţiş de coridoare strâmte şi scări înguste, iar Theo le ştia pe toate.

Pătrunse în sala de judecată printr-o uşă lăturalnică, aflată lângă boxa juraţilor. Locul fremăta de zumzetul agitat al oamenilor care aşteptau să asiste la ceva spectaculos. Gardieni în uniformă se foiau de colo-colo, sporovăind între ei şi dându-şi aere. La uşa de la intrare se strânsese o mulţime de oameni care încercau în continuare să intre. In partea stângă a sălii de judecată, în al treilea rând din spatele mesei apărării, Theo zări o faţă bine cunoscută.

Era unchiul său, Ike, care păstrase un loc pentru nepotul său preferat (singurul, de altfel). Theo se strecură prin mulţime, ţâşni pe culoar şi îşi făcu loc lângă Ike.

CAPITOLUL 2

Ike Boone fusese avocat cândva. De fapt, lucrase în aceleaşi birouri cu părinţii lui Theo. Cei trei Boone rezistaseră într-un parteneriat zbuciumat până când Ike încălcase legea şi intrase într-un bucluc mare. Atât de mare, încât baroul statului îi retrăsese autorizaţia de avocat. Acum lucra

>

pe post de contabil şi consilier financiar pentru câteva firme mărunte din Strattenburg. Nu avea familie şi era un bătrân destul de nefericit. îi plăcea să se considere un

singuratic, un neadaptat, un rebel care se îmbrăca precum un bătrân hipiot şi care îşi purta părul lung şi alb prins într-o coadă de cal la spate. în această zi, purta o ţinută ce-i era specifică: sandale vechi, fără şosete, blugi tociţi şi un tricou roşu pe sub o jachetă cadrilată, cu mânecile jerpelite.

- Mersi, Ike, şopti Theo aşezându-se.

Ike zâmbi, fără să scoată vreun cuvânt. Stătea în dreapta lui Theo. în stânga lui Theo se afla o femeie atrăgătoare, între două vârste, pe care nu o mai văzuse niciodată. Când îşi roti privirea împrejur, Theo observă câţiva avocaţi aşezaţi printre spectatori. Părinţii săi susţineau că erau mult prea ocupaţi ca să urmărească procesul, dar Theo ştia că erau cât se poate de interesaţi de desfăşurarea acestuia. Mama sa era o foarte respectată avocată specializată în divorţuri, cu o mulţime de clienţi, iar tatăl său se ocupa de tranzacţii imobiliare şi nu ajungea niciodată la tribunal. Theo avea de gând să ajungă un mare avocat pledant, ţinându-se departe de divorţuri şi de imobiliare. Sau avea să fie un mare judecător, precum bunul său amic Henry Gantry. Nu se hotărâse încă, dar timpul era de partea lui. Avea doar treisprezece ani.

Boxa juraţilor era goală şi, deoarece Theo urmărise atâtea procese, ştia că juraţii nu erau aduşi în sala de judecată până când nu se aşeza restul lumii. Pe peretele opus, în spatele băncii judecătorului, se afla un ceas mare şi pătrat, iar la ora 8.59 procurorii îşi făcură apariţia printr-o uşă laterală, cu aerul lor obişnuit de importanţă ostentativă. Erau conduşi de Jack Hogan, un veteran care se afla pe urmele infractorilor din Strattenburg de ani buni. în primul proces, cu patru luni înainte, Theo fusese foarte impresionat de abilităţile avocăţeşti ale domnului Hogan, şi săptămâni întregi după aceea îl bătuse gândul să se facă procuror, omul la care ar apela tot oraşul când s-ar înfăptui o crimă cumplită. Domnul Hogan era înconjurat de câţiva dintre procurorii şi anchetatorii mai tineri. Formau o echipă pe cinste.

De cealaltă parte a culoarului, masa apărării era pustie - niciunul dintre membrii echipei lui Pete Duffy nu era prezent. Totuşi, în spatele ei, în primul rând, Theo îi putu zări pe Omar Cheepe şi pe acolitul său, Paco, doi bătăuşi angajaţi de apărare ca să afle lucruri şi să provoace scandal. Pe măsură ce ticăia ceasul, şi mulţimea îşi ocupa locurile, lui Theo i se păru ciudat că numai jumătate dintre avocaţi erau de faţă, gata să înceapă. Judecătorul Gantry era foarte punctual, şi, când nu se întâmplă nimic la ora 9 fix, mulţimea îşi aţinti privirile asupra ceasului - 9.05, apoi 9.10. în cele din urmă, la 9.15, echipa apărării intră în sala de judecată şi îşi ocupă locurile. Aceasta era condusă de Clifford Nance, un avocat bine-cunoscut care părea palid şi perplex în acel moment. Omul se aplecă peste bară şi le şuşoti ceva lui Omar Cheepe şi lui Paco, apoi deveni tot mai clar că ceva era în neregulă.

Nu se vedea nici urmă de Pete Duffy, care ar fi trebuit să stea la masa apărării alături de Clifford Nance.

Omar Cheepe şi Paco ieşiră deodată din sala de judecată.

La ora 9.20, un aprod se ridică şi strigă:

- Toată lumea să se ridice în onoarea curţii.

)

Când spuse asta, judecătorul Henry Gantry intră în sală din spatele băncii sale, cu roba-i neagră atârnându-i în urmă. Aprodul continuă:

- Tribunalul Penal din cel de-al zecelea district îşi începe şedinţa, prezidată de distinsul Henry Gantry. Toţi cei care au probleme de prezentat le pot expune acum. Dumnezeu să binecuvânteze acest tribunal!

- Luaţi loc, vă rog, rosti judecătorul Gantry, iar oamenii care încă se ridicau se aşezară la loc.

Judecătorul Gantry îl privi încruntat pe Clifford Nance şi trase adânc aer în piept. Toţi ochii îi urmară pe ai săi, iar domnul Nance păru că se albeşte şi mai tare la faţă. In cele din urmă, judecătorul Gantry zise:

- Domnule Nance, unde este acuzatul Peter Duffy?

Clifford Nance se ridică încet în picioare. îşi drese glasul, iar când începu să vorbească, vocea sa pătrunzătoare sună aspru şi neputincios.

- Domnule judecător, nu ştiu. Domnul Duffy trebuia să fie în biroul meu în această dimineaţă, la ora 7, pentru o întrunire înainte de proces, însă nu a venit. Nu ne-a sunat, nu ne-a trimis niciun fax, e-mail sau SMS mie sau cuiva din echipa mea. Am sunat pe toate numerele sale de telefon de mai multe ori, dar fără rezultat. Am mers până la el acasă, însă nu este nimeni acolo. In acest moment îl căutăm, dar pare-se că a dispărut.

Theo ascultă, întocmai ca şi restul celor prezenţi în sala de judecată, nevenindu-le să creadă. Un aprod se ridică şi zise:

- Domnule judecător, se poate?

- Da, du-te, făcu judecătorul Gantry.

- Abia acum am auzit de asta. Dacă am fi fost înştiinţaţi mai devreme, am fi putut porni căutările.

- Ei bine, porniţi-le acum, rosti judecătorul Gantry mânios. Se vedea limpede că era deranjat de absenţa lui Pete Duffy. Bătu cu ciocănelul şi spuse: Vom lua o pauză de o oră. Spuneţi-le juraţilor să se facă comozi în sala din spate, vă rog.

Rostind acestea, judecătorul Gantry se făcu nevăzut printr-o uşă din spatele băncii sale.

Vreme de câteva clipe, spectatorii rămaseră încremeniţi, nevenindu-le să creadă, de parcă s-ar fi aşteptat să îl vadă pe Pete Dufiy intrând din clipă în clipă dacă nu se clinteau. Apoi se auziră murmure şi şuşoteli, urmate de vânzoleală, căci unii oameni se ridicară şi începură să umble de colo-colo. însă nimeni nu plecă, de teamă ca nu cumva să îşi piardă locul. Mai mult ca sigur, Pete Dufiy avea să sosească din clipă în clipă, avea să-şi ceară scuze pentru întârziere, aruncând vina pe o pană de cauciuc sau pe altceva, iar procesul avea să continue.

Trecură zece minute. Theo îi văzu pe avocaţi îndreptându-se încet spre centrul sălii de judecată, discutând în

şoaptă. Jack Hogan şi Clifford Nance păreau că îşi compară notiţele, şi ambii bărbaţi se încruntau cu gravitate.

- Ce părere ai, Ike? întrebă Theo încet.

- Se pare că a întins-o.

- Ce înseamnă asta?

- înseamnă mai multe lucruri. Dufiy a ipotecat nişte proprietăţi imobiliare ca să-şi poată plăti cauţiunea, ca să-şi garanteze apariţia în faţa instanţei, aşa că va pierde dreptul asupra acelor proprietăţi. Bineînţeles, dacă a întins-o cu adevărat, nu cred că-şi bate prea mult capul în privinţa proprietăţilor de aici, deoarece îşi va petrece restul vieţii pe fugă. Va fi un fugar până o să-l prindă.

- Şi o să-l prindă?

- De obicei aşa se întâmplă. Chipul lui va fi peste tot: pe internet, pe afişe cu “Urmărit de poliţie” în toate oficiile poştale şi secţiile de poliţie din ţară. îi va fi greu să scape, dar au existat câteva cazuri de fugari care nu au fost prinşi niciodată. De obicei părăsesc ţara şi se ascund prin America de Sud sau pe altundeva. Sunt surprins. Nu credeam că Pete Duffy are tupeul necesar ca să încerce să fugă.

- Tupeu?

- Sigur. Păi, gândeşte-te şi tu, Theo. Tipul şi-a omorât soţia şi a avut noroc când primul proces s-a închis din cauza unei erori judiciare. Ştia că asta nu se va repeta, aşa că se prefigura pentru el o viaţă petrecută în spatele gratiilor. Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi încercat să fug. Are probabil nişte bani îngropaţi pe undeva. Are acte noi, un nume nou, poate chiar şi pe cineva care să îl ajute. La cum îl ştiu pe Duffy, probabil că a implicat vreo tinerică în planul ăsta. O mişcare deşteaptă, după părerea mea.

Ike făcea ca totul să pară o adevărată aventură, însă Theo nu era chiar atât de sigur. Pe măsură ce se apropia de ora 10, îşi fixă privirea asupra scaunului gol, unde ar fi trebuit să fie acuzatul, fiindu-i greu să creadă că Pete Duffy încălcase cauţiunea, plecase din oraş şi se pregătea acum să trăiască o viaţă de fugar.

Omar Cheepe şi Paco reapărură şi îl traseră deoparte pe Clifford Nance. Din felul în care clătinau din cap, şuşoteau agitaţi şi schimbau priviri încruntate, era limpede că situaţia nu se îmbunătăţise. Pete Duffy nu era nicăieri de găsit.

Un aprod îi chemă pe avocaţi şi îi conduse în biroul judecătorului Gantry pentru o altă consfătuire. Câţiva poliţişti spuneau bancuri lângă boxa juraţilor. Zgomotul din sală sporea tot mai mult, pe măsură ce mulţimea devenea tot mai agitată şi mai frustrată.

- Am început să mă cam plictisesc, Theo, rosti Ike.

Câţiva oameni plecaseră din sala de judecată.

- Eu cred că mai stau un pic, făcu Theo.

Singura sa alternativă era să se întoarcă la şcoală cu mâna goală şi să sufere la celelalte ore. Adeverinţa de la directoare spunea clar că Theo poate lipsi de la şcoală până la ora 13, şi nu voia să se întoarcă mai devreme, indiferent ce s-ar fi întâmplat cu procesul.

- Treci pe la mine după-amiază? îl întrebă Ike.

Era luni, si ritualul familiei Boone era ca Theo să-i facă lui Ike o scurtă vizită la birou.

- Sigur că da, zise Theo.

Ike zâmbi şi spuse:

- Ne vedem mai târziu atunci.

După ce Ike plecă, Theo cântări avantajele şi dezavantajele situaţiei. Era dezamăgit că cel mai mare proces de crimă din istoria recentă a oraşului Strattenburg fusese întârziat şi că avea să rateze ocazia de a-i urmări pe Jack Hogan şi pe Clifford Nance dându-şi târcoale unul altuia ca doi gladiatori. Pe de altă parte însă, se simţea uşurat că Bobby Escobar nu mai era obligat să depună mărturie şi să îl arate cu degetul pe Pete Duffy. Theo jucase un rol crucial în a-l aduce pe Bobby în atenţia judecătorului Gantry în timpul primului proces, şi ştia că avocaţii şi bătăuşii lui Duffy, în special Omar Cheepe şi Paco, nu îl scăpau din priviri. Theo prefera să nu fie în atenţia lor.

De fapt, pe măsură ce ticăia ceasul, iar mulţimea, aştepta, Theo hotărî că dispariţia bruscă a lui Pete Duffy era un lucru bun, cel puţin pentru el. In mod egoist, era mulţumit.

Doi oameni se certau în spatele lui Theo. Pe un ton coborât, discutau despre faptul că lui Duffy i se îngăduise să fie eliberat pe cauţiune. Primul om spuse:

- Pun pariu că Gantry o să fie un pic perpelit pentru treaba asta. Dacă ar fi refuzat cauţiunea, Duffy ar fi fost închis, în aşteptarea procesului, la fel ca oricare alt inculpat acuzat de crimă. Nimeni nu este eliberat pe cauţiune într-un proces de omucidere. Gantry a cedat, deoarece Duffy are bani.

Al doilea om replică:

- Mă îndoiesc. De ce să nu-i îngădui unui inculpat să fie eliberat pe cauţiune? Este nevinovat până la proba contrarie, nu? De ce să închizi pe cineva înainte să-i dovedeşti vinovăţia? Fie că-i vorba despre, crimă sau nu, nu poţi pedepsi pe cineva doar pentru că are bani. Cauţiunea lui Duffy a fost de un milion de dolari. A ipotecat nişte proprietăţi şi nimeni nu s-a plâns până acum.

Theo înclina să-i dea dreptate celui de-al doilea tip. Primul răspunse:

- Până acum? Păi, tocmai asta este si ideea. Cauţiunea are rolul de a asigura prezenţa lui în faţa instanţei. Şi ghici ce? Nu-i aici. A dispărut fără urmă, a zburat din colivie, a sărit pârleazul, şi nu o să-l mai vedem niciodată pentru că Gantry i-a aprobat cererea de eliberare pe cauţiune.

- O să-l găsească.

- Pun pariu că n-o să-l găsească. Probabil că a ajuns deja în Ciudad de Mexico, trecând prin nişte operaţii estetice cu chirurgi care s-au îmbogăţit refăcând ochii şi nasurile traficanţilor de droguri. Pun pariu că n-o să-l mai găsească niciodată pe Pete Duffy.

- Pun pariu pe douăzeci de dolari că o să fie înapoi la închisoare în treizeci de zile.

- S-a făcut, douăzeci de dolari!

Se auzi un foşnet, şi aprozii luară poziţie de drepţi. Avocaţii ieşiră din biroul judecătorului Gantry şi îşi ocupară locurile. Spectatorii se grăbiră să îşi reia locurile şi se lăsă liniştea.

- Rămâneţi aşezaţi! se răsti un aprod.

Judecătorul Gantry îşi reluă poziţia în banca sa. Lovi zgomotos cu ciocănelul şi spuse:

- Linişte! Aduceţi-i pe juraţi, vă rog.

Era ora 11. Juraţii intrară în sala de judecată şi se aşezară în boxa juriului. După ce îşi ocupară locurile, judecătorul Gantry îl privi cu asprime pe Clifford Nance şi zise:

- Domnule Nance, unde este inculpatul?

Nance se ridică încet şi răspunse:

- Nu ştiu, domnule judecător. Nu am mai vorbit cu domnul Dufly de aseară, de la ora 10.30.

Judecătorul Gantry se uită la Jack Hogan şi spuse:

- Domnule Hogan.

- Domnule judecător, nu avem de ales: vom cere să se consemneze o eroare judiciară.

- Iar eu nu am de ales decât să v-o acord.

Judecătorul Gantry se întoarse şi se adresă juriului:

- Doamnelor şi domnilor, se pare că inculpatul, domnul Peter Dufly, a dispărut. Era eliberat pe cauţiune, în aşteptarea procesului, şi este limpede că nu-i de găsit nicăieri. Poliţia a pornit căutările şi a fost înştiinţat şi FBI-ul. Fără un inculpat, nu putem continua procesul. îmi cer scuze pentru neplăcerile provocate şi, încă o dată, vă mulţumesc pentru că aţi acceptat să participaţi la proces. Sunteţi liberi.

Unul dintre juraţi îşi ridică încet mâna şi întrebă:

- însă, domnule judecător, ce se întâmplă dacă îl găsesc chiar în această după-amiază sau mâine?

Judecătorul Gantry păru luat prin surprindere de întrebarea venită din boxa juraţilor.

- Depinde de felul în care este găsit. Să spunem că este prins la graniţă, încercând să fugă din ţară; în acest caz va fi adus înapoi aici şi va avea de răspuns în faţa unor acuzaţii suplimentare. Aceasta îi va afecta cu siguranţă

strategia la proces, aşa că ar avea dreptul la o amânare. însă, dacă este găsit pe undeva prin apropiere şi are o scuză întemeiată pentru neprezentarea din această dimineaţă, îi voi retrage eliberarea condiţionată sau cauţiunea şi îl voi băga la închisoare, reprogramând procesul la o dată cât mai apropiată.

Răspunsul îl mulţumi pe jurat, dar şi pe Theo.

- Şedinţa curţii s-a încheiat, rosti judecătorul Gantry, lovind încă o dată cu ciocănelul.

Theo mai aşteptă o bucată de vreme, plecând în cele din urmă când aprodul se întoarse ca să stingă lumina. Nu avea de ales decât să se întoarcă la şcoală, aşa că urcă pe bicicletă şi începu să pedaleze într-acolo. La două străzi de tribunal, un jeep Cherokee negru îl ajunse din urmă pe Theo. Geamul din dreapta şoferului se lăsă în jos, şi chipul măsliniu al lui Paco apăru în cadru. Acesta zâmbi, fără să spună nimic.

Theo puse frână şi maşina trecu mai departe. De ce îl urmăreau oare?

Buimac, se hotărî îndată să se strecoare pe o alee şi să străbată o curte de serviciu. Privea în urma sa când un bărbat voinic îi aţinu calea şi apucă ghidonul bicicletei.

- Hei, puştiule! mârâi el privindu-l în ochi pe Theo.

Era Buck Baloney, scoţând foc pe nări şi gata de bătaie.

- Să nu te mai prind prin curtea mea, ne-am înţeles? bombăni, fără să dea drumul ghidonului.

- Am înţeles, îmi pare rău, făcu Theo temându-se să nu fie plesnit.

- Cum te cheamă? şuieră Buck.

- Theodore Boone. Dă drumul la bicicletă!

Buck purta o uniformă ieftină şi nepotrivită, având cuvintele All-Pro Security cusute pe mânecă. Iar la brâu ţinea un pistol destul de mare.

- Nu mai trece prin curtea mea, ai priceput?

- Am priceput, făcu Theo.

Buck îi dădu drumul, iar Theo porni în goană, fără să fie împuşcat. Brusc, ideea întoarcerii la şcoală, în siguranţa oferită de clasă, i se păru atrăgătoare.

CAPITOLUL 3

Theo îşi anunţă prezenţa la recepţie şi înapoie adeverinţa. Colegii săi de clasă erau în toiul celei de-a patra ore (chimie), iar Theo nu voia să deranjeze. Aşa că se duse în micul birou al domnului Mount, aflat în capătul celălalt al holului, unde se găsea şi sala de clasă. Uşa era deschisă şi, din fericire, domnul Mount stătea la birou, mâncând un sendviş şi urmărind ştirile locale pe laptop.

- Ia loc, îi spuse domnul Mount, iar Theo se aşeză pe celălalt scaun din birou.

- Să înţeleg că aţi aflat, zise Theo.

- A, da. Numai asta-i la ştiri.

Domnul Mount îşi întoarse laptopul câţiva centimetri, astfel încât Theo să poată vedea mai bine. Şeriful vorbea cu o ceată de reporteri. Le spunea că nu era nici urmă de domnul Dufly. îi scotociseră casa şi nu găsiseră nimic. Cele două maşini ale sale, un Mercedes sedan şi un Ford SUV, erau încuiate şi parcate în garaj. Era limpede că domnul Dufly jucase golf de unul singur duminică după-amiază şi fusese văzut părăsind terenul de golf de către băiatul de mingi. îşi conducea maşinuţa de golf şi se îndrepta spre casa lui de pe cel de-al şaselea canal, aceeaşi rută pe care o urmase de-atâtea ori după ce terminase de jucat. Duminică noaptea, la ora 10.30, Pete Dufly vorbise la telefon cu

Clifford Nance şi, conform spuselor acestuia, acceptase să se întâlnească la ora 7 dimineaţa cu echipa sa de apărători, pentru o consfătuire pregătitoare mai amănunţită.

Pete DufFy locuia la trei kilometri de oraş, într-un complex rezidenţial de lux relativ nou, Waverly Creek, ridicată în jurul a trei terenuri de golf, care-şi propusese să le ofere locatarilor intimitate. Intrările şi ieşirile erau monitorizate douăzeci şi patru de ore pe zi de către paznicii de la porţi,

iar camerele de supraveghere înregistrau totul. Şeriful era absolut convins că Pete Duffy nu părăsise Waverly Creek în timpul nopţii printr-una dintre porţi.

- Mai sunt şi câteva drumuri cu pietriş, şi bănuiesc că pe acolo a plecat, speculă şeriful.

Era limpede că nu avea prea multă răbdare cu reporterii.

Continuă să declare că nu exista încă niciun indiciu în privinţa felului în care fugise Pete Dufly. Pe jos, pe bicicletă, pe patru roţi, cu maşinuţa de golf - nu izbutiseră să determine asta. Insă nu era niciun înscris care să ateste că Dufly ar fi deţinut vreun scuter, vreo motocicletă sau vreun alt tip de vehicul care necesita înregistrare.

Drept răspuns la întrebările haotice şi nesocotite, şeriful explică următoarele lucruri: (1) nu exista nicio dovadă în privinţa implicării vreunui complice care să-l fi ajutat pe Duffy să scape; (2) nu exista niciun bilet de sinucidere, în cazul în care ar fi sărit de pe vreun pod sau ar fi făcut vreo altă cascadorie spectaculoasă; (3) nu exista nicio dovadă care să indice că era ceva necurat la mijloc, cum ar fi fost un intrus care să dorească, din motive necunoscute, să îl elimine pe Dufly în noaptea de dinainte de proces; şi (4) până acum, nu găsiseră niciun martor care să-l fi văzut pe Duffy după ce băiatul de mingi asistase la plecarea lui de pe terenul de golf.

Şeriful se sătură la un moment dat şi se retrase. Postul de ştiri dădu din nou legătura în studio, acolo unde câţiva prezentatori se lansară într-un rezumat sec al celor rostite de către şerif.

- Şi-atunci unde-i? întrebă domnul Mount, mestecându-şi sendvişul.

- Nu pot să cred că putea să dispară în noapte şi să se rătăcească prin pădure, spuse Theo. Dumneavoastră ce credeţi că s-a întâmplat?

- Un complice. Duffy nu este genul de tip obişnuit cu spatiile deschise, nu-i o persoană care să înţeleagă pădurea şi cele necesare supravieţuirii. Pun pariu că s-a furişat afară

din casă, după miezul nopţii, când vecinii săi dormeau tun, a folosit o bicicletă deoarece nu voia să facă zgomot, şi a pedalat câţiva kilometri pe o potecă până a ajuns la locul în care-l aştepta complicele său. Au aruncat bicicleta în portbagajul maşinii sau în spatele furgonetei, şi duşi au fost. La tribunal era programat abia la ora 9 dimineaţa, aşa că au avut un avans de şapte, opt ore.

- Chiar vă place să faceţi asta, nu? întrebă Theo, amuzat.

- Cum să nu! Ce, ţie nu-ţi place?

- Ba da, dar nu m-am gândit atât de mult cum aţi facut-o dumneavoastră. Si-acum unde sunt?

3

- Hăt, departe. Poliţiştii n-au nici cea mai mică idee în privinţa vehiculului pe care îl conduc ei, aşa că acum sunt pe la casele lor, aşteptând să apară noi indicii. Ar putea fi absolut oriunde.

- Credeţi că o să-l prindă?

- Ceva îmi spune că n-o să-l prindă. S-ar putea să fi asistat la scăparea perfectă, mai ales dacă are şi un complice.

Domnul Mount avea 30 şi ceva de ani şi, cel puţin în ochii lui Theo, era de departe cel mai grozav profesor din şcoală. Tatăl său era judecător, şi fratele său mai mare era avocat, iar el spunea deseori că plănuieşte să renunţe la învăţământ ca să dea la Drept. El sponsoriza echipa de dezbateri a clasei a opta. Theo era vedeta lui, şi cei doi deveniseră prieteni la cataramă. In timp ce urmăreau ştirile pe laptop, minţile lor construiau tot soiul de scenarii fanteziste despre ce s-ar fi putut întâmpla de fapt cu Pete Duffy. Cum reuşise să se facă nevăzut?

- Cred că vom vorbi despre asta mâine, la ora de educaţie civică, zise Theo.

- Glumeşti? Tot oraşul nu va vorbi despre nimic altceva câteva zile bune.

Se auzi clopoţelul, şi Theo sări în picioare. Pauza de prânz era de doar douăzeci de minute şi nu avea timp de pierdut. Coridoarele se aglomerau pe măsură ce elevii din cele cinci

clase de-a opta ieşeau în grabă din săli, se opreau la vestiare, îndreptându-se apoi spre cantină.

Şcoala Generală Strattenburg fusese modernizată cu câţiva ani în urmă, şi una dintre cele mai grozave îmbunătăţiri era reprezentată de noile vestiare. Acestea erau încăpătoare şi confecţionate din lemn, spre deosebire de vechile cutii zgomotoase din metal, care fuseseră străjuiseră culoarele timp de zeci de ani. Nu era nevoie de chei, deoarece fiecare vestiar avea un panou de acces asemănător tastaturii unui telefon. Iţi tastai codul secret, format din cinci sau sase cifre, si deschideai usa.

3 7 3 3

Codul lui Theo era Judge[2] (58343), în cinstea îndrăgitului său câine. Deschise usa si îsi dădu de îndată seama că

3 3 3

ceva e în neregulă. Lipseau câteva lucruri. Theo suferea din când în când de crize de astm, fiind nevoit să folosească un inhalator. Avea unul în buzunar tot timpul şi încă trei de rezervă în vestiar. Acestea dispăruseră, împreună cu o şapcă roşie cu albastru, cu Minnesota Twins, pe care o ţinea într-un cui în caz că ploua. Lipseau şi două carneţele nefolosite. Cărţile erau acolo, puse una peste alta. Rămase încremenit o clipă, holbându-se în vestiar ca să se asigure că nu visa, apoi se uită împrejur ca să vadă dacă nu cumva era urmărit (poate chiar de hoţ?). Nimeni nu părea să-l bage în seamă. Mută cărţile, scotoci în dreapta şi-n stânga şi ajunse în cele din urmă la concluzia că vestiarul său fusese spart. Fusese jefuit!

Din când în când se mai produceau şi furtişaguri mărunte. Insă noile vestiare, cu sistemul lor avansat de siguranţă, eliminaseră asemenea spargeri. Se uită în capătul holului, undeva deasupra ceasului mare de perete. Era un loc gol acolo, unde în mod normal se afla o cameră de supraveghere. Camera nu era acolo, deoarece şcoala se

2 Judge (în lb. engleză, în orig.) - judecător (n. tr.)

afla în plin proces de actualizare a sistemului de monitorizare video.

Theo nu ştia sigur ce să facă. Dacă ar fi raportat furtul, avea să-şi petreacă următoarea oră în biroul directoarei, completând tot soiul de acte. Şi, ce era mai rău, avea să fie nevoit să înfrunte sute de întrebări enervante din partea prietenilor şi a colegilor. In drum spre cantină, se hotărî să aştepte, să se gândească la asta, să încerce să-şi dea seama cum reuşise cineva să-i afle codul şi să-i spargă vestiarul. Putea să raporteze spargerea şi ziua următoare.

Dădu doi dolari pe un castron cu paste, o felie de pâine rece şi o sticlă cu apă. Se aşeză lângă Chase şi Woody, iar conversaţia devie repede spre procesul şi dispariţia lui Duffy. In timp ce vorbeau, Theo nu se putea abţine să nu supravegheze cantina. Aceasta era plină de elevi de clasa a opta, însă niciunul nu purta şapca sa cu Twins. Din câte ştia Theo, el era singurul fan Twins din Strattenburg.

După-amiază, la ora domnului Mount, Theo trecu rapid în revistă cele văzute la tribunal în acea dimineaţă, apoi urmăriră împreună ştirile locale acaparate în continuare de subiectul Duffy. Nici urmă de fugar. Un agent FBI intervievat cerea comunităţii locale informaţii. Până acum, nu aveau niciun indiciu cu privire la dispariţia lui. Se vorbea mult despre cauţiunea de un milion de dolari pe care o plătise, ceea ce duse discuţia spre situaţia lui financiară. Un fost partener de afaceri susţinea că îl ştia bine pe Dufiy şi că acesta “...îşi păstra mereu o grămadă de bani gheaţă...” ascunşi prin diverse locuri. Această picanterie mai că îi înnebuni pe reporterii locali.

După ore, Theo îşi verifică din nou vestiarul, şi lucrurile părură să fie în ordine. Nu mai fusese sustras nimic altceva. Se gândi să-şi schimbe codul de acces, însă hotărî să mai aştepte. Schimbarea codului nu era chiar atât de simplă, căci toate codurile erau înregistrate în biroul directoarei. Şcoala îşi rezerva dreptul de a deschide orice vestiar la orice moment, din motive întemeiate, dar asta se întâmpla

foarte rar. Lui Theo i se mai întâmplase să nu-şi încuie cum trebuie vestiarul, şi a doua zi constatase cu surprindere că uşa era închisă, dar descuiată. Acesta era un fenomen destul de răspândit printre elevii din clasele a şaptea şi-a opta, deoarece mecanismul de închidere se activa doar după ce ţineai apăsat butonul de “închis” timp de trei secunde. Puştii de 12 şi 13 ani sunt grăbiţi sau distraţi şi nu ţin întotdeauna butonul apăsat suficient.

Când Theo ieşi din clădire şi se îndreptă spre bicicletă, era deja convins că vestiarul îi fusese vandalizat, dar că nu fusese jefuit. îşi promise să fie mai vigilent.

Theo se trezi în faţa unei alte probleme. îşi dezlegă bicicleta, înfăşură lanţul în jurul ghidonului, ca de obicei, şi porni. îşi dădu seama imediat că avea pană la cauciucul din faţă. Coborî de pe bicicletă, îşi examină roata şi găsi o mică tăietură în locul în care cineva înţepase cauciucul.

Aceasta era ultima dintr-un şir lung de probleme pe care le avea Theo cu cauciucurile de bicicletă. în ultimele trei luni, strânsese două cuie, un ciob de la o sticlă de băutură răcoritoare, o bucată ascuţită de metal şi îşi spărsese două cauciucuri din cauza propriei nesăbuinţe. Tatăl său nu era deloc încântat şi, la cină, ori de câte ori atingeau subiectul preţului cauciucurilor de bicicletă, lucrurile erau destul de încordate.

însă această ultimă pană nu era un accident. Cineva îi înţepase în mod intenţionat cauciucul cu un obiect ascuţit.

Aşteptă până plecară prietenii săi, apoi începu drumul umilitor către centru, împingându-şi bicicleta pe străzi care acum păreau mult mai lungi, întrebându-se cine ar fi putut să-i facă aşa ceva şi încercând să pună acest ultim act de vandalism în contextul unei zile ce mersese prost. Tot entuziasmul provocat de proces dispăruse; Omar Cheepe şi Paco îl urmăriseră când se îndrepta spre şcoală; Buck Baloney aproape că îl lovise cu o piatră şi apoi îl prinsese a doua oară când îi traversase curtea din spate; cineva îi

vandalizase vestiarul; şi acum asta - un cauciuc de bicicletă tăiat care avea să-i afecteze serios contul de economii!

Theo nu se putu abţine să nu arunce câte o privire peste umăr din când în când, convins că era urmărit.

Atelierul de biciclete al lui Gil era în centru, la trei străzi de tribunal, pe o alee îngustă, unde se găseau doar nişte dughene. Erau acolo o curăţătorie, un magazin de încăl-ţăminte, un laborator fotografic, o brutărie, o tocilărie, al cărei proprietar îi datora bani lui Ike pentru că îl ajutase cu taxele, şi câteva fast-fooduri. Theo se mândrea cu faptul că îi cunoştea pe toţi patronii de acolo. Gil era unul dintre preferaţii săi - un bărbat rotofei şi îndesat, cu o burtă imensă, ascunsă doar parţial de un şorţ gros, acoperit de praf şi mâzgă. Gil vindea biciclete şi îi plăcea la nebunie să le repare. Atelierul său era încărcat până la refuz cu modele de toate mărimile şi culorile, cele mai mici dintre ele atârnând de cârlige mari, agăţate de tavan, iar bicicletele de teren, mai scumpe, fiind expuse în geam.

Theo intră cu bicicleta pe uşa principală, doborât de ziua proastă. Gil stătea pe un taburet la tejgheaua din spate, bându-şi cafeaua.

- Ia te uită, făcu el. Uite cine s-a întors!

- Salut, Gil! zise Theo. încă o pană.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Gil, ridicându-se de pe taburet şi îndreptându-se agale spre el.

- Pare să fie sabotaj.

Gil ridică ghidonul, răsuci roata din faţă până găsi gaura din ea, apoi fluieră uşor.

- Ai enervat pe cineva?

- Nu, din câte ştiu eu.

- Pare-a fi briceag. în niciun caz nu-i accident. N-am ce-i face. Theo, trebuie să ţi-l schimb.

- Mda, mă gândeam eu... Cât costă?

- Ar trebui să ştii preţul mai bine decât mine. 18 dolari. Vrei să-i trimit factura tatălui tău?

- Nu, s-a săturat de mine şi de cauciucurile mele sparte. O să-l plătesc eu pe ăsta, dar nu-ţi pot da 18 dolari azi.
- Cât îmi poţi da acum?
- îţi pot da zece mâine şi restul peste vreo două săptămâni. Ai cuvântul meu, Gil! îţi scriu şi un bilet la ordin.
- Credeam că eşti avocat, Theo.
- Cam aşa ceva.
- în cazul ăsta, ar trebui să mai citeşti legea. Trebuie să ai 18 ani ca să semnezi un contract valabil, inclusiv un bilet la ordin.
- Da, da, ştiu asta.
- Hai să batem palma, chiar dacă-i mai de modă veche. Zece dolari mâine şi restul de opt în două săptămâni.

Gil întinse mâna sa durdulie şi murdară, iar Theo i-o scuturã.

Cincisprezece minute mai târziu zbura pe Park Street, bucuros să fie din nou în mişcare, însă întrebându-se dacă ziua putea să devină şi mai proastă. Se gândea şi la cât din ce păţise ar trebui să le spună alor săi. Cu cât se îndepărta mai mult de vestiarul vandalizat, cu atât i se părea mai puţin important. Theo putea trece peste acele pierderi, oricât de enervante ar fi fost. Cauciucul tăiat era o altă poveste, căci presupunea o armă.

Pe când se apropia de biroul de avocatură Boone & Boone, lui Theo îi trecu deodată prin minte un gând înfricoşător. Dacă aceeaşi persoană care îi spărsese vestiarul îi tăiase şi cauciucul?

CAPITOLUL 4

Boone & Boone era o mică firmă de avocatură pe o stradă plină de alte birouri de avocaţi, contabili şi arhitecţi. Toate clădirile din zona Park Street fuseseră cândva locuinţe, cu mult timp înainte ca Theo să se nască.

Urcă pe scara din faţă cu bicicleta şi o sprijini de perete, lângă uşă, în locul ei obişnuit de parcare. Aruncă o privire împrejur, cât să se asigure că nu-l urmăreşte nimeni. După ce intrai pe uşa din faţă, te trezeai în recepţie, care era

teritoriul Elsei Miller, secretara-sefa a firmei si uneori şefa acesteia. Elsa era o femeie sprintenă şi extrem de vioaie, care i-ar fi putut fi bunică lui Theo şi care se purta adeseori de parcă asta şi era.

Ca întotdeauna, sări din scaunul aflat în spatele biroului şi îl asaltă pe Theo din clipa în care îl văzu. Il îmbrăţişă strâns, îl trase tare de ureche şi îi ciufuli părul, însă, din fericire, nu îl sărută. Elsa înţelegea că băieţilor de 13 ani nu le place să fie sărutaţi. în timpul atacului (căci Theo chiar aşa îl vedea), ea vorbi întruna.

- Theo! Ce-ai făcut azi? Ţi-e foame? Cămaşa aia se asortează cu pantalonii? Ţi-ai terminat temele? Ai auzit că Pete Duffy s-ar fi aruncat de pe un pod?

- S-a aruncat de pe un pod? repetă Theo dându-se un pas înapoi şi eliberându-se din îmbrăţişare.

- Ei, este doar una dintre teorii, dar, la naiba, oraşul musteşte de bârfa acum!

- Am fost la tribunal dimineaţă, când nu a apărut, rosti Theo mândru.

- Ai fost?!

- Da.

Elsa bătu în retragere la fel de repede pe cât atacase, îngăduindu-i luijudge să dea şi el bineţe. Judge îşi petrecea zilele trândăvind pe la birou, uitându-se după toată lumea, dormind peste tot şi căutând mereu câte ceva de mâncare. De obicei, îl aştepta pe Theo fie pe scaunul din biroul acestuia, fie în culcuşul său, de la picioarele Elsei, asigurând, chipurile, paza firmei, când, în realitate, nu făcea deloc asta.

- Sunt negrese cu arahide în bucătărie, zise Elsa.

- Cine le-a făcut? întrebă Theo.

Era o întrebare de bun-simţ. Negresele cu arahide făcute de Elsa erau cât de cât comestibile dacă mureai de foame, însă cele aduse din când în când de Dorothy, secretara de la imobiliare, nu erau deloc aşa. Arătau ca mortarul de cără-

mizi şi semănau la gust cu noroiul, astfel încât nici măcar Judge nu îndrăznea să le adulmece.

- Eu le-am făcut, Theo, şi sunt nemaipomenite!

- Ale tale sunt perfecte, rosti Theo şi porni de-a lungul culoarului.

- Mama ta este la tribunal, iar tatăl tău este în partea cealaltă a oraşului, să pună la punct o afacere imobiliară, spuse Elsa.

O parte importantă a slujbei sale era să ştie unde se aflau toţi cei de-acolo, mai ales domnul şi doamna Boone, şi asta nu era greu de făcut, având în vedere că ea era cea responsabilă cu agendele lor. însă Elsa, în orice clipă, îţi putea spune cu exactitate unde se aflau Dorothy şi Vince, asistentul doamnei Boone. Dacă-i mai puneai pe Judge şi pe Theo la socoteală, Elsa ştia toate întâlnirile, întrevederile mai scurte sau mai lungi cu clienţii, vizitele medicale, depoziţiile, contractările de împrumuturi, zilele de naştere, vacanţele, aniversările, ba chiar şi înmormântările. La un moment dat îi dăduse lui Dorothy un bileţel de condoleanţe după moartea tatălui său - la exact trei ani de la ziua în care bătrânul fusese înmormântat.

Conform programului zilnic al familiei Boone, Theo trebuia (1) să treacă pe la birou după ce scăpa de la şcoală, unde (2) să o salute pe Elsa şi să îndure ritualul acesteia, apoi (3) să se oprească pe la biroul mamei sale pentru un salut scurt, după care (4) să urce scările, cu Judge pe urmele sale, şi să îi povestească tatălui său tot ce făcuse în acea zi, apoi (5) să schimbe câteva cuvinte cu Dorothy şi (6) altele cu Vince şi (7) să se ducă în micul său birou din spatele clădirii şi să-şi facă temele, pe care trebuia să le termine până la cină. Desigur, dacă avea altceva de făcut, cum ar fi să obţină o insignă de merit sau să-i urmărească pe colegii săi jucând fotbal sau baschet, era scutit de acest ritual. Era doar un puşti singur la părinţi, iar aceştia, oricât de riguroşi ar fi fost, înţelegeau foarte bine cum trebuie crescut cât mai armonios un copil de 13 ani.

Theo închise uşa de la micul său birou şi îşi scoase laptopul din ghiozdan. Verifică ştirile locale ca să vadă dacă mai avansaseră căutările lui Pete Duffy. Nu află nimic despre vreun om care să fi sărit de pe pod, şi asta nu-l surprinse pe Theo. Toată lumea ştia că Elsa exagera.

Lui Theo îi veni greu să se concentreze, dar după două ore aproape îşi termină temele. Elsa îşi aranja biroul şi se pregătea de plecare. Nici domnul, nici doamna Boone nu se întorseseră încă. Theo îşi verifică bicicleta, ca să se asigure că nu mai intervenise nimic, şi, văzând că totul este în regulă, plecă împreună cu Judge.

Biroul lui Ike se afla la primul etaj al unei clădiri vechi deţinute de un cuplu de greci. La parter se afla micul lor local, iar în biroul de deasupra întotdeauna mirosea a miel şi a ceapă prăjită. Pentru oricine altcineva, asta nu era un lucru prea plăcut, însă pe Ike, care locuia de mulţi ani acolo, nu părea să-l mai deranjeze.

Ike stătea la biroul său lung şi dezordonat, sorbind dintr-o sticlă de bere şi ascultând în surdină un disc cu Bob Dylan, când Theo intră fără să mai bată la uşă şi se prăbuşi într-un fotoliu vechi şi prăfuit.

- Ce mai face nepotul meu preferat? întrebă Ike - aceeaşi întrebare săptămână de săptămână.

Theo era singurul nepot pe care-l avea. Ha-ha!

- Minunat, replică Theo. Puţin dezamăgit de proces.

- Ciudat, într-adevăr. Am ciulit urechile toată ziua şi nu am aflat nimic.

De la căderea sa dramatică de la statutul de avocat cunoscut şi respectat până la stadiul de acum, de bătrân hipiot excentric, dat afară din barou, Ike trăise în preajma lumii interlope din Strattenburg, şi acolo auzise o mulţime de lucruri. Juca pocher într-un club cu foşti poliţişti şi avocaţi. In altul se afla în cârdăşie cu foşti infractori ca el. Indiferent de povestea aflată la ordinea zilei, Ike putea de obicei să urmărească un zvon şi să îl verifice îndeaproape înainte ca acesta să ajungă la urechile altora.

- Şi care-i teoria ta? întrebă Ike.

Theo ridică din umeri de parcă ar fi ştiut exact ce se întâmplase.

- E simplu, Ike. Pete Duffy s-a urcat pe o bicicletă undeva după miezul nopţii, a mers pe ea câţiva kilometri pe un drum cu pietriş, s-a întâlnit cu complicele său, a pus bicicleta în portbagajul unei maşini sau în spatele unei furgonete şi duşi au fost.

Theo relată toate acestea detaşat, ca şi cum ar fi ştiut întocmai cum se petrecuseră lucrurile, şi, când termină, îi mulţumi în gând domnului Mount.

Ike miji ochii, cântărind povestea. Rămase cu gura întredeschisă pe măsură ce se gândea. Fruntea i se încreţi în timp ce analiza.

- Unde ai auzit asta? întrebă el.

- S-o aud? Nicăieri. Cred că e limpede ce s-a întâmplat. Cum altfel poţi explica?

Ike îşi mângâie barba şi se uită la el. Era adesea impresionat de maturitatea şi isteţimea nepotului său, dar această explicaţie simplă a misterului din cazul Dufly părea puţin exersată. Theo se hotărî să continue:

- Şi pun pariu că n-o să-l găsească. Pun pariu că Pete Dufly a plănuit asta perfect şi că acum este undeva departe, probabil cu o grămadă de bani şi cu un rând nou de acte.

- Nu mai spune?!

- Păi, sigur, Ike. A avut un avans de opt ore, iar poliţia nu are nici cea mai mică idee în privinţa vehiculului în care se află. Deci, ce caută? Nici măcar ei nu ştiu.

- Vrei ceva de băut? îl întrebă Ike răsucindu-se pe scaunul ergonomie.

Sub biblioteca din spatele biroului se afla un mic frigider, foarte bine garnisit de obicei.

- Nu, mersi, făcu Theo.

Ike scoase încă o sticlă de bere, îi desfăcu dopul şi luă o înghiţitură. Theo ştia că bea cam mult, aflase asta trăgând cu urechea atât prin birourile de la Boone & Boone, cât şi

pe la tribunal. De câteva ori auzise comentarii care sugerau că Ike Boone cam trage la măsea, iar Theo tindea să le dea crezare. Totuşi, nu mai fusese niciodată de faţă când se întâmpla asta. Ike era divorţat şi nu ţinea legătura cu copiii şi cu nepoţii lui. Locuia singur şi era, în opinia lui Theo, un bătrân trist.

- încă mai ai optul ăla la chimie? îl întrebă Ike.

- Ei, Ike! Chiar trebuie să vorbim de fiecare dată despre notele mele? Şi-aşa trebuie să le dau raportul alor mei. Şi este un nouă, nu un opt.

- Ce mai fac ai tăi?

- Sunt bine. Am un bilet de la mama ca să nu uit să te invit la masă diseară, la Robilio.

- Ce drăguţ din partea ei!

Ike făcu un semn către dosarele puse de-a valma pe biroul său, apoi dădu acelaşi răspuns învechit şi obosit pe care Theo îl auzea aproape zilnic de la părinţii săi:

- Am mult de lucru.

“Ce surpriză”, se gândi Theo. Din motive pe care nu le înţelesese niciodată, relaţia dintre părinţii săi şi Ike era complicată, şi el nu putea face nimic ca să simplifice lucrurile.

- Nu durează aşa mult să iei cina, încercă el.

- Spune-i Marcellei că îi mulţumesc pentru invitaţie.

- Aşa voi face.

Theo îi încredinţa adesea secretele sale lui Ike, spunându-i lucruri pe care nu le spunea nici măcar părinţilor. Se gândi să pomenească de turnura neobişnuită pe care o luase ziua sa după ce plecase de la tribunal în acea dimineaţă, însă hotărî că nu era cazul. Putea să-i povestească mai târziu lui Ike si să-i ceară sfatul.

)

Vorbiră despre baseball şi despre fotbal american, şi după jumătate de oră Theo şi Judge îşi luară rămas-bun. Bicicleta sa era tot unde-o lăsase, cu pneurile întregi, aşa că porni de

îndată, cu Judge în urma sa. îşi găsi părinţii la birou şi trecu prin rutina zilnică.

Marcellei Boone nu-i plăcea să gătească şi era oricum prea ocupată ca să încerce. Woods Boone era un bucătar jalnic, însă un gurmand pe cinste şi, de când era Theo un ţânc, familia prefera să încerce minunatele bucătării cu specific etnic din Strattenburg. Luni se delectau cu mâncare italiană la Robilio. Marţi urmau supa şi un sendviş la cantina săracilor, nu chiar cele mai rafinate bucate. Miercuri îşi reveneau cu nişte preparate chinezeşti de la unul dintre cele trei restaurante preferate. Joi domnul Boone lua specialitatea zilei de la un fast-food turcesc. Cina de vineri consta mereu din peşte la Malouf, un bistrou libanez zgomotos. Sâmbătă făceau cu rândul, fiecare dintre ei alegând mâncarea preferată fără să îi consulte pe ceilalţi doi. Iar duminică, doamna Boone prelua comanda bucătăriei şi încerca o nouă reţetă de friptură de pui. Rezultatele nu erau întotdeauna spectaculoase.

La ora 19 fix familia Boone intră la Robilio şi fu condusă la masa preferată.

CAPITOLUL 5

Marţi dimineaţă. Şi nu orice marţi, ci prima marţi a lunii, ceea ce însemna că Theo şi încă vreo cincizeci de cercetaşi din Trupa 1440, Consiliul Vechii Cacealmale, veneau la şcoală purtând cămăşile şi eşarfele lor de cercetaşi. Consiliul şcolii hotărâse că uniforma completă de cercetaş nu putea fi acceptată în incinta şcolii. Exista un cod vestimentar aplicat destul de vag şi sporadic, provocând mereu neplăceri, iar uniforma completă de cercetaş nu îl încălca. Insă consiliul şcolii se temea că, dacă ar fi permis purtarea uniformelor de cercetaş în incinta şcolii, chiar şi numai pentru o anumită zi pe lună, atunci ar fi urmat toate felurile de uniforme. Echipamente sportive, chimonouri de karate, costume de teatru, chiar şi veşminte religioase, precum robele budiste şi burka musulmană. Chestiunea devenise complicată şi, când se ajunse la un compromis,

Theo şi ceilalţi cercetaşi se simţiră norocoşi că li se îngăduise să poarte măcar o uniformă parţială o dată pe lună.

Făcu un duş rapid, se spălă pe dinţii prinşi într-un aparat dentar gros, care de-abia îi lăsa să se întrezărească, şi îşi puse cămaşa kaki cu mânecă scurtă împodobită cu matricola obligatorie a consiliului, cu numărul trupei cusut cu alb şi albastru, cu emblema patrulei şi cu Premiul Rangului de Viaţă. După ce îşi aranjă impecabil cămaşa şi o îndesă în blugi, îşi fixă cu grijă eşarfa portocalie la gât şi o prinse cu acul oficial al cercetaşilor. O uniformă completă i-ar fi dat ocazia lui Theo să-şi expună centura cu insigne de merit, de care era foarte mândru, deoarece tocmai primise insignele cu numerele 22 şi 23, pentru astronomie şi golf. Dacă totul se desfăşura conform planului, Theo avea să ajungă la rangul de Vultur în vara de dinaintea clasei a noua. Pe lângă visul său de a ajunge Cercetaş Vultur, îşi mai propusese să obţină cel puţin treizeci şi cinci de insigne de merit, toate aranjate şi cusute într-o ordine perfectă de către mama sa.

Judge, care dormise sub patul lui Theo, se trezise de treizeci de minute şi se săturase să tot aştepte. Scheuna, dorind să coboare la parter şi apoi să iasă. Theo îşi rearanjă eşarfa, se mai privi o dată în oglindă, îşi înhăţă ghiozdanul şi sări pe trepte până jos.

Uitase de dispariţia lui Pete Duffy pentru moment.

Mama sa, care nu era prea matinală din fire, îşi sorbea cafeaua la masa din bucătărie si citea ziarul.

- ’Neaţa, Theo. Vai, cât de drăgălaş eşti!

- ’Neaţa! zise Theo sărutându-şi mama pe frunte.

Ura cuvântul “drăgălaş” când era folosit ca să-l descrie pe el. Deschise uşa, şi Judge dispăru afară. în faţa scaunului său se afla micul dejun obişnuit: o cutie cu cereale, o cutie cu lapte, un castron, o lingură şi un pahar cu suc de portocale.

- Nici urmă de Pete Duffy, îi zise mama sa, cu ochii în ziar.

- Nici n-o să-l găsească, rosti Theo repetând ce spusese deja de nenumărate ori la cină.

- Nu aş fi chiar atât de sigură. E greu să fugi de FBI în zilele noastre, cu toată tehnologia pe care o au la dispoziţie.

Theo auzise şi asta la cină. îşi pregăti castronul cu cereale şi lapte, apoi deschise uşa pentru ca Judge să poată intra valvârtej. Judge nu pierdea timpul dimineaţa, când se lua micul dejun. Theo îi puse cereale şi lapte în castron, iar Judge le atacă.

Fără să-şi ia ochii de la ziar, doamna Boone spuse:

- Deci ai întrunirea de cercetaşi după-amiază, nu?

“Nu, mamă, este Halloweenul.

Nu, mamă, toate celelalte cămăşi sunt murdare.

Nu, mamă, e doar o încercare să te fac să crezi că este prima marţi din lună, ca să te duci în altă sală de judecată decât ar trebui.”

O, câte nu i-ar fi spus... însă Theo, fiind un bun cercetaş, cu respect pentru autoritate, dar şi un fiu cuminte, care nu voia să-şi supere mama cu o remarcă obraznică, spuse doar:

- Fireşte.

>

- Când este următoarea excursie? întrebă ea întorcând încet pagina.

- De vineri într-o săptămână, la lacul Marlo.

Trupa 1440 petrecea cel puţin un weekend pe lună în pădure, iar aceste excursii erau aventurile preferate ale lui Theo.

în casa familiei Boone era cel puţin un ceas în fiecare cameră, ceea ce arăta limpede că erau oameni organizaţi. Cel din bucătărie indica ora 7.55, iar Theo îşi termina micul dejun în fiecare zi la ora 8 fix. Când Judge termină de lipăit, Theo spălă ambele castroane în chiuvetă, puse laptele şi sucul de portocale înapoi în frigider, apoi urcă treptele în goană, tropăind prin cameră ca să facă zgomot. Fără să se

mai spele încă o dată pe dinţi, ţâşni spre bucătărie, unde îşi sărută mama pe obraz şi zise:

- Am plecat la şcoală.
- Banii de prânz? îl întrebă ea.
- Ca de obicei.
- Ţi-ai făcut temele?
- Da, mamă. Ne vedem după ore.
- Ai grijă, Teddy, şi nu uita să zâmbeşti.
- Zâmbesc, mamă.
- Te iubesc, Teddy.

El îi aruncă peste umăr un “Te iubesc, mamă”.

Afară îl mângâie pe cap pe Judge şi îşi luă rămas-bun. Gonind, repetă cuvântul “Teddy”, o poreclă căpătată în familie, pe care o dispreţuia. “Drăgălaşul de Teddy”, bombăni el. Îi făcu semn cu mâna domnului Nunnery, un vecin care-şi petrecea toată ziua pe verandă.

Pe când gonea prin Strattenburg, Theo îşi aminti incidentul din curtea lui Buck Baloney din ziua precedentă şi se hotărî să rămână pe stradă şi să respecte regulile de circulaţie. Se gândi şi la procesul lui Duffy şi la toată agitaţia pe care o pierdea fiindcă inculpatul alesese să fugă de justiţie. Theo se gândea la multe lucruri în timp ce pedala pe străzile adormite din Strattenburg. Vestiarul său - era nerăbdător să vadă dacă fusese spart din nou. Cauciucul care-i fusese tăiat - oare se putea repeta asta? Omar Cheepe şi Paco - oare încă îl mai urmăresc?

La întâlnirea de dimineaţă se vorbi numai despre ultimele noutăţi din cazul Duffy. Toţi cei şaisprezece băieţi repetau păreri şi scenarii pe care le auziseră la cină, din gura părinţilor. Una spunea că omul fusese văzut nu foarte departe de un curier rural; alta zicea că Pete Duffy fusese ucis de traficanţii de droguri; iar alta îl plasa undeva în Argentina, în siguranţă şi de neatins. Theo ascultă sporovăială, dar nu interveni. Era bucuros că-şi găsise vestiarul întreg.

Se auzi clopoţelul, şi băieţii ieşiră din sală, pornind pe culoar către o nouă zi de şcoală plictisitoare.

Trupa 1440 se întrunea în subsolul unei clădiri deţinute de VRE (Veteranii din Războaiele Externe). La etaj, soldaţii în vârstă se adunau în fiecare după-amiază să joace cărţi şi să bea bere, iar în prima şi cea de-a treia marţi a lunii, cercetaşii îşi desfăşurau întâlnirile oficiale la subsol.

Instructorul cercetaşilor era un fost puşcaş marin care prefera să i se spună maior Ludwig sau pur şi simplu dom' maior. (Şi uneori îi spuneau "Wiggie" pe la spate, dar numai când erau siguri că nu se afla prin preajmă.) Maiorul Ludwig avea înjur de 60 de ani şi conducea Trupa 1440 de parcă ar fi pregătit nişte puşcaşi marini pentru o invazie. Era un alergător conştiincios, susţinea că face cinci sute de genuflexiuni şi de flotări înainte de micul dejun, şi îşi îndemna mereu băieţii să înoate mai departe, să vâslească mai repede, să meargă mai mult şi, în general, să facă totul mai bine. Le cerea carnetele de note şi se aştepta ca toţi membrii trupei să ajungă la rangul de Vultur. Nu accepta obiceiurile proaste şi se grăbea să-i informeze pe părinţi dacă vreun cercetaş se lăsa pe tânjală. Şi, deşi se putea răsti ca un sergent de instrucţie, maiorul ştia întocmai cum să îmbine disciplina cu distracţia. Îi plăcea să zbiere, dar şi să râdă. Băieţii îl adorau.

Ocazional, când nu visa să ajungă un mare avocat sau un judecător înţelept, Theo se gândea să se facă instructor de cercetaşi cu normă întreagă, întocmai ca maiorul. Un asemenea viitor era însă problematic, deoarece lucrul cu cercetaşii era voluntar.

La ora 16 fix, maiorul le ceru să facă linişte, şi camera se cufundă în tăcere. Trupa 1440 era compusă din cinci patrule - Panterele, Şerpii-cu-clopoţei, Pădurarii, Mistreţii şi Şoimii. Fiecare dintre acestea avea un şef, un adjunct şi alţi şapte sau opt membri. De-a dreptul hipnotizaţi de privirea intensă a maiorului, membrii trupei jurară credinţă drapelului, apoi recitară jurământul şi deviza cercetaşilor. După ce se

aşezară, maiorul începu programul, foarte bine organizat, care consta din rapoarte de la fiecare patrulă, actualizarea clasificărilor şi a insignelor de merit, strângeri de fonduri şi, cel mai important, planuri pentru tabăra de la lacul Marlo, din săptămâna următoare. Urmă o înregistrare de cincisprezece minute, privind primul ajutor acordat în cazul plăgilor prin străpungere, după care un exerciţiu fizic cu frânghii şi noduri. Maiorul le spuse că nu era deloc încântat de nivelul general al trupei la făcut noduri fixe, legat şi înnodat, cerându-le să se descurce mai bine în timpul excursiei. Deoarece exersase ani de-a rândul, maiorul era un as când venea vorba de noduri late şi de noduri marinăreşti, însă ceea ce îi uluia pe băieţi era măiestria de care dădea dovadă când trebuia să facă noduri mai complicate, precum nodul de lemn şi bucla de parâmă.

Ca întotdeauna, cele nouăzeci de minute ale întrunirii zburară şi, la ora 17.30 fix, aceasta se încheie. Majoritatea cercetaşilor plecară cu bicicleta şi, când Theo îşi făcu loc printre ei, îşi dădu seama că are o problemă.

Cauciucul din spate era spart.

Atelierul lui Gil se închidea când se apropie Theo, obosit şi transpirat de la împinsul bicicletei, de-a lungul celor zece străzi, de la VRE.

- Ia te uită, zise Gil ştergându-şi mâinile cu o cârpă pe care o ţinea în buzunarul de la piept. Clientul meu preferat.

Lui Theo îi venea să plângă. Nu numai că era obosit, dar mai era şi apăsat de gândul că trebuie să cumpere încă un cauciuc, şi mai ales înspăimântat că era cineva pe urmele sale. Gil răsuci cauciucul din spate, îl opri, împunse spărtura şi spuse:

- Da, cel mai probabil este acelaşi cuţit care i-a venit ieri de hac cauciucului din faţă. S-a întâmplat la şcoală?

- Nu, la VRE, în timp ce eram la o întrunire a cercetaşilor.

- Deci, persoana asta te urmăreşte?

- Nu ştiu, Gil. Ce-ar trebui să fac?

- Le-ai spus părinţilor?

- Nu ştie nimeni în afară de tine.

Gil deşuruba cu o cheie fixă roata din spate de la cadrul bicicletei.

- Dacă aş fi în locul tău, aş începe cu părinţii, după care m-aş gândi să depun o plângere la poliţie. Şi ar mai trebui să afle şi cineva de la şcoală. Pun pariu că nu eşti singurul puşti ale cărui cauciucuri sunt tăiate aşa.

- Au mai venit şi alţii la tine?

- Nu în ultimele săptămâni, dar ăsta nu-i singurul atelier de biciclete din oraş. Desigur, este cel mai bun, dacă vrei să afli părerea mea nepărtinitoare. Ha-ha!

Gil râse la propria glumă, însă Theo nu izbuti să schiţeze nici măcar un zâmbet.

- 18 dolari? întrebă el.

- La fel ca ieri, replică Gil.

- Presupun că ar fi cazul să vorbesc cu tata.

- Bună idee.

Woods Boone avea o întâlnire cu un alt avocat. Marcella Boone era în biroul său cu o clientă. Elsa vorbea la telefon când sosi Theo, iar Dorothy şi Vince făceau comisioane. Numai Judge îl aştepta pe Theo, aşa că ei doi se duseră în micul său birou din spatele clădirii. Theo îşi goli ghiozdanul, iar biroul său - o fostă masă de pocher - fu în curând acoperit cu cărţi, caiete şi cu laptopul. Era cu capul în nori, însă şi nu se putea concentra la teme.

De ce i-ar fi tăiat cineva cauciucurile si i-ar fi vandalizat)

vestiarul? Din câte ştia, nu avea duşmani, asta dacă nu-i punea la socoteală pe Omar Cheepe şi pe Paco, şi era convins că aceştia aveau lucruri mai importante pe cap. Erau pungaşi de meserie, adevăraţi profesionişti, dar nu erau genul care să-şi comită fărădelegile prin preajma şcolilor generale. Cum ar fi putut să se strecoare pe culoarele unei şcoli fără să fie observaţi? N-aveau cum. Şi de ce ar fi vrut să fure trei inhalatoare şi o şapcă cu Twins? Nu şi-i putea închipui pierzându-şi vremea pe lângă şirurile de biciclete

de lângă catarg, aşteptând momentul potrivit ca să-i taie cauciucul sau urmărindu-l până la VRE, la întrunirea cercetaşilor.

Theo bănuia că vandalul era un alt elev. Insă cine şi de ce? Theo era pierdut în aceste gânduri când lumea lui fu spulberată la propriu.

Uşa care dădea din birou spre parcarea din spate de la Boone & Boone era formată, în partea de sus, din patru ochiuri de sticlă. Un bolovan trecu deodată prin sticlă, spărgând-o zgomotos şi împrăştiind cioburi peste tot - pe rafturi, pe birou, pe podea. Judge sări în picioare şi lătră zgomotos. Din reflex, Theo îşi acoperi capul cu mâinile, în caz că ar fi urmat un alt bolovan. Aşteptă câteva secunde, încercând să-şi tragă răsuflarea, apoi sări în picioare. Deschise uşa, dar nu văzu pe nimeni afară. Judge, mârâind şi lătrând, sări pe trepte şi alergă prin parcare, fără să găsească însă ceva.

Bolovanul era de mărimea unei mingi de softball şi aterizase lângă culcuşul lui Judge. Elsa dădu buzna înăuntru si exclamă:

- Theo, ce Dumnezeu...! Apoi văzu geamul spart şi cioburile. Eşti teafăr!?

>

- Cred că da, zise Theo, încă şocat.

- Ce s-a întâmplat?

- A aruncat cineva o piatră, rosti Theo, ridicând-o. O examinară.

Apăru şi doamna Boone, care întrebă:

- Ce se întâmplă aici? Apoi intră şi domnul Boone după ea, întrebând acelaşi lucru. Vreme de câteva minute estimară pagubele, scărpinându-se în cap. Elsa găsi un ciob în părul lui Theo, dar nicio rană.

- Sun la poliţie, spuse domnul Boone.

idee bună, încuviinţă doamna Boone. vreo idee cine a făcut asta? întrebă Elsa. - Nu, replică Theo.

CAPITOLUL 6

După-amiaza se dovedi a fi bogată în evenimente. Cum doamna Boone se ocupa de foarte multe divorţuri, apărând întotdeauna soţiile, uneori firma devenea scena unor episoade familiale neplăcute. Chiar după ce lucrurile se potoliră în biroul lui Theo, iar domnul Boone se îndrepta spre sala de conferinţe ca să sune la poliţie, se auziră voci ridicate lângă uşa de la intrare. Un bărbat furios şi o femeie se ciondăneau, şi în curând se ajunse la o ceartă în toată regula. Femeia era doamna Treen, o nouă clientă a firmei Boone & Boone, iar bărbatul era soţul ei, domnul Treen. Aveau o droaie de copii, o grămadă de probleme, iar doamna Boone încercase să-i convingă să meargă la şedinţe de terapie a cuplului în loc să recurgă la divorţ. Conform doamnei Treen, soţul ei devenise violent, bădăran si nesuferit.

Omul chiar părea violent: stând lângă biroul Elsei, bombănea ameninţător către soţia sa:

> j

- Nu intentezi divorţ! Nici mort nu te las.

>

Era bărbos, îndesat şi vânjos, iar ochii îi scăpărau când vorbea. Doamna Boone, Elsa şi Theo se opriră la recepţie ca să privească scena.

Domnul Boone făcu un pas în faţă şi spuse:

- Hai să ne calmăm puţin şi să încercăm să discutăm civilizat.

Doamna Treen se îndepărtă încet, venind lângă doamna Boone. Elsa şi Theo rămaseră pe loc, numai ochi şi urechi.

- Nu mai pot trăi cu tine, zise doamna Treen. M-am săturat să fiu pocnită şi plesnită. Iau copiii şi plec, Roger, şi nu poţi face nimic ca să mă opreşti.

- Nu te-am lovit niciodată, replică el, deşi niciunul dintre cei de faţă nu îl crezu. Domnul Treen părea un bătăuş gata să ia la palme pe oricine.

- Nu mai minţi, Roger, spuse ea.

- Poate că ar fi mai bine să intrăm în biroul meu, zise doamna Boone, împăciuitor.

- Are un pistol, rosti doamna Treen, şi toată lumea înţepeni. îl are în buzunar.

Toţi ochii se îndreptară spre buzunarele pantalonilor domnului Treen şi, într-adevăr, părea să fie ceva periculos acolo.

- Treci în maşină, Karen! ordonă domnul Treen, cu ochii sticloşi şi cu maxilarul încleştat.

Niciun om cu capul pe umeri nu s-ar fi urcat în maşină cu acest individ.

- Nu, răspunse ea. Nu mai primesc comenzi de la tine.

- Vă rog frumos să plecaţi, zise domnul Boone cu fermitate.

Domnul Treen zâmbi, îşi atinse buzunarul drept şi spuse:

- Poate că nu vreau să plec.

- In acest caz, voi chema poliţia, ripostă domnul Boone.

Urmă o pauză lungă. Nimeni nu mişca. Intr-un final, doamna Boone spuse:

- Am o idee. Hai să intrăm în sala de conferinţe, doar noi patru, să bem nişte cafea şi să stăm de vorbă.

Dat fiind că negocia acorduri de divorţ şi îşi petrecea o mare parte din timp în sălile de judecată, doamna Boone înţelegea nevoia de compromis. Vocea ei blândă şi firea calmă mai risipiră din tensiunea acumulată.

Era un armistiţiu. Domnul Treen nu voia să plece. Doamna Treen nu trebuia să plece cu el. Şi nimeni nu voia să îl provoace pe omul cu pistol. Domnul Treen clipi primul şi, făcând asta, împiedică agravarea situaţiei. Zise:

- Fie, hai să vorbim.

Elsa adăugă iute:

- Aduc eu cafeaua.

Soţii Treen şi soţii Boone intrară în sala de conferinţe şi închiseră uşa în urma lor. La început, Theo şi Elsa nu ştiură dacă era cazul să sune la poliţie sau să îl aştepte pe domnul Boone. Theo era îngrijorat de faptul că părinţii săi se aflau

în aceeaşi sală cu un om agitat şi temperamental, care era destul de labil încât să poarte un pistol în buzunar. Dacă lucrurile luau o turnură nefericită? Dacă aveau să se audă focuri de armă din sala de conferinţe? Theo voia să sune imediat la poliţie.

Elsa, în schimb, avea o abordare diferită. Domnul Treen fusese de acord să discute calm despre problemele lor. Dacă apărea poliţia şi îl aresta pentru posesie de arme, ar fi putut ceda nervos, pierzându-şi firea şi făcând ceva şi mai necugetat data viitoare. Elsa avea încredere în şefii ei, considerând că aceştia puteau detensiona situaţia şi chiar rezolva o parte din problemele soţilor Treen.

Elsa sună un geamgiu cu program non-stop.

Minutele trecură fără să se audă focuri de armă din sala de conferinţe. Nu se auzeau nici voci ridicate şi nervoase. Theo se mai linişti puţin, deşi, date fiind cele petrecute până atunci, rămase încă destul de agitat. El şi Elsa se hotărâră să facă poze biroului, pentru a le arăta mai târziu poliţiei.

Măturară cioburile de sticlă şi păstrară bolovanul drept probă. Geamgiul sosi după lăsarea serii şi începu să înlocuiască geamul spart.

De obicei, marţi seară familia Boone pleca de la birou câteva străzi mai încolo, până la adăpostul de pe Highland Street, unde serveau mâncare vagabonzilor, ajutând cu ce puteau. Doamna Boone, împreună cu alte avocate din Strattenburg, fondase o micuţă clinică voluntară pentru femeile abuzate, câteva dintre acestea nemaiavând casă şi locuind la adăpost. Domnul Boone avea şi el clienţii lui, în general oameni evacuaţi abuziv din casele şi apartamentele lor sau oameni cărora li se refuzase dreptul de uzufruct. Treaba lui Theo era să-i ajute cu temele pe copiii rămaşi pe drumuri.

întâlnirea cu soţii Treen dădea semne că va dura o veşnicie, aşa că Theo se hotărî să meargă singur la adăpost. Părinţii lui aveau să îl urmeze mai târziu, măcar ca să ia cina. După ce îi serveau pe oamenii rămaşi pe

drumuri, mâncau şi ei un castron de supă sau un sendviş înainte să ofere consiliere juridică. Theo era flămând şi se plictisise la birou. îşi luă rămas-bun de la Elsa şi porni cu bicicleta spre adăpost. Ajunse prea târziu pentru cină, dar găsi nişte resturi prin bucătărie.

Proiectul său actual consta în a-i învăţa matematică pe cei doi băieţi ai familiei Koback. Russ avea opt ani, iar Ben şapte, şi stăteau de două luni la adăpost, împreună cu mama lor. Doamna Boone se ocupa de problemele juridice ale doamnei Koback şi, chiar dacă Theo nu era la curent cu toate amănuntele, ştia totuşi că mica familie tocmai îsi revenea dintr-o tragedie. Domnul Koback fusese ucis într-un loc îndepărtat şi într-un mod despre care nu se discuta. După moartea sa, familia pierduse totul şi fusese obligată să trăiască într-o camionetă veche vreo câteva săptămâni înainte să găsească paturi la adăpost.

Pentru proiectul său de Cercetaş Vultur, Theo plănuia să organizeze un program în care voluntari adolescenţi, destul de mari ca să conducă o maşină, să adopte un puşti rămas pe drumuri, oarecum ca un frate sau o soră mai mare. De asemenea, se mai gândea să construiască şi un alt adăpost, unul care să poată servi drept locuinţă oamenilor care încă mai trăiau prin corturi sau pe sub poduri. Totuşi, tatăl său îl avertizase că un asemenea proiect l-ar costa câteva milioane bune.

Ca întotdeauna, cei doi băieţi ai familiei Koback erau cuminţi, chiar timizi. La vârsta lor fragedă, avuseseră deja parte de necazuri şi nefericire. Doamna Boone spunea că fuseseră afectaţi din punct de vedere psihologic şi că aveau nevoie de consiliere. Theo izbuti să le smulgă câteva zâmbete, în timp ce îşi făceau temele la matematică. Mama lor stătea pe-aproape, privindu-i şi, după cum bănuia Theo, încercând şi ea să înveţe ceva. Theo ştia că ea nu citea prea bine.

Fiecare vizită făcută la adăpost îi amintea lui Theo cât de norocos era. La mai puţin de un kilometru de mediul său

cald şi sigur, erau oameni precum cei din familia Koback, dormind pe paturi de campanie într-un adăpost şi mâncând doar alimente donate de biserici şi de instituţii filantropice. Viitorul lui Theo era destul de previzibil. Dacă totul mergea conform planului, avea să-şi termine liceul, să meargă la colegiu (nu se hotărâse încă la care) şi apoi să urmeze cursurile Facultăţii de Drept, pentru a se face avocat. Cei doi băieţi ai familiei Koback, în schimb, nu ştiau nici măcar unde aveau să locuiască peste un an. Adăpostul de pe Highland Street le permitea “clienţilor” săi să zăbovească pentru maximum douăsprezece luni, timp în care erau nevoiţi să-şi găsească o slujbă şi o locuinţă mai stabilă. La fel ca toţi ceilalţi, familia Koback era doar în trecere.

La ora 9 seara, toţi voluntarii plecară din adăpost. Theo îşi luă rămas-bun de la Ben, Russ şi de la mama lor şi părăsi subsolul. Nu era nici urmă de părinţii săi, aşa că se hotărî să se întoarcă la birou cu bicicleta, ca să-şi ia ghiozdanul şi câinele, sperând că îi va găsi pe toţi teferi şi nevătămaţi. La acea oră aproape că nu mai era deloc trafic, şi Theo goni pe străzi fără să ţină cont prea mult de regulile de circulaţie. Tăie curbe, ţâşni pe trotuare, trecu pe roşu şi, în tot acest timp, îşi aminti cât de plăcut era să ai două roţi umflate.

La intersecţia dintre Main şi Farley Street, lumina roşie a semaforului oprise două maşini în faţa sa, aşa că Theo o luă pe trotuar. Pe când efectua o manevră riscantă pe strada principală, se ciocni cu o altă bicicletă, pe care se afla un poliţist în uniformă - agentul Stu Peckinpaw, un veteran uscăţiv şi cărunt, care patrula prin centrul Strattenburgului de câteva decenii bune. Toţi copiii din oraş îl ştiau şi încercau să-l evite.

Theo se ridică de jos, teafăr, şi îşi scuturã praful de pe picioare.

- îmi cer scuze, rosti el, aproape aşteptându-se să fie arestat şi dus la secţia de poliţie.

Agentul Peckinpaw îşi rezemă bicicleta de un semn de circulaţie şi îşi scoase casca.

- Cum te numeşti, puştiule? întrebă el, de parcă Theo ar fi fost un criminal în serie.

- Theo Boone.

Cei doi se mai întâlniseră de câteva ori de-a lungul vremii, cel puţin în trecere. însă aceasta era prima întâlnire faţă în faţă dintre Theo şi agentul Stu.

- Mi-e cunoscut numele, zise poliţistul, oferindu-i lui Theo ocazia mult aşteptată.

- într-adevăr, domnule. Tatăl meu este Woods Boone şi mama mea este Marcella Boone. De la firma de avocatură Boone & Boone.

- Mda, parcă-mi spune ceva. Păi, dacă ambii părinţi sunt avocaţi, înseamnă că ştii cât de cât legea, nu-i aşa?

- Eu aşa cred.

- Legea oraşului interzice mersul cu bicicleta pe trotuar, indiferent de ora din zi sau din noapte şi iară nicio excepţie. Nu ştii asta?

- Ba da, domnule, ştiu.

Peckinpaw se încruntă la Theo ca şi cum era pe punctul de a scoate cătuşele şi de a i le prinde la mâini.

- Eşti în regulă?

- Da, domnule.

- Atunci du-te acasă şi nu mai merge pe trotuare.

- Da, domnule. Vă mulţumesc.

In ceea ce-l privea pe agentul Stu, toată lumea ştia că e mai mult gura de el, căci rareori le dădea amenzi puştilor cu biciclete. Ii plăcea să zbiere şi să amenințe, dar prefera să evite procesele-verbale. Theo porni mai departe, uşurat că scăpase basma curată, însă oarecum curios în privinţa celor ce s-ar mai fi putut întâmpla în acea zi bogată în evenimente. Ii sună telefonul şi se opri ca să răspundă. Era mama sa, spunându-i să se ducă acasă. întâlnirea cu soţii Treen se sfarsise si fusese un succes.

> >

Părinţii săi mâncau nişte pizza rece când intră el în bucătărie. Erau extenuaţi. îl întrebară de adăpost, însă

de-abia mai puteau îndruga două vorbe. Theo era curios în privinţa soţilor Treen şi a ceea ce se întâmplase după ce plecase el, însă se lovi de eternul zid al confidenţialităţii dintre avocat şi client, şi conversaţia se opri acolo. Părinţii săi nu discutau niciodată despre clienţii lor. Niciodată. Problemele unui client si conversaţiile dintre avocaţi si

3 3 3 3

clienţi rămâneau confidenţiale. Doamna Boone spuse totuşi că se ajunsese la o înţelegere şi că soţii Treen aveau să apeleze la consiliere.

Theo avea o grămadă de lucruri de discutat. Două cauciucuri sparte, un vestiar vandalizat, acum un bolovan aruncat prin fereastra sa de la birou. Cineva îl chinuia, şi el avea nevoie să vorbească despre asta. Insă ar fi fost o conversaţie lungă, şi toată familia Boone, inclusiv Judge, era gata de culcare. Tatăl său, un avocat care evita de obicei conflictele, părea deosebit de obosit după chinul de trei ore cu soţii Treen. Doamna Boone se plângea de o durere de cap. Theo se pregătea totuşi să le povestească totul, deoarece avea nevoie de ajutorul şi de sfatul lor, însă, chiar când dădu să deschidă gura, sună telefonul. Era doamna Treen, supărată din nou.

Theo şi Judge se duseră să se culce.

CAPITOLUL 7

Miercuri dimineaţă, Theo gonea spre şcoală ca de obicei, deşi evită centrul oraşului şi nu mai merse pe trotuare. Nu avusese ocazia să vorbească la micul dejun cu părinţii săi, deoarece tatăl lui plecase ca de obicei să-şi bea cafeaua cu prietenii săi, iar mama lui tocmai ieşea pe uşă, fiindcă întârziase la o întâlnire. Theo şi Judge mâncaseră singuri, în tăcere.

Conform ridurilor din ziare, nu se ştia încă nimic de Pete Duffy. Nişte hoţi dăduseră o spargere într-un magazin de calculatoare de pe Main Street. Doi studenţi de la Colegiul Stratten fuseseră arestaţi pentru hărţuire pe internet. Nici măcar un cuvânt despre vreun tâlhar necunoscut care

vandalizase biroul de avocatură al lui Theo Boone, căci poliţia nu fusese înştiinţată.

Theo se bucură că era miercuri; cu siguranţă avea să fie mai bine decât marţi.

In timpul celei de-a doua ore (la geometrie), miercurea lui Theo deveni deodată mult mai rea decât marţea. In difuzor se auzi vocea ascuţită a secretarei şcolii, domnişoara Gloria:

- Domnişoară Garman, Theo Boone este prezent?

în acel moment, Theo era cu mintea aiurea, visând cu ochii deschişi la excursia pe care urma să o facă la lacul

Marlo. La auzul numelui său, se îndreptă brusc, simţindu-se de parcă ar fi fost plesnit.

- Da, e prezent, răspunse domnişoara Garman.

- Trimiteţi-l în birou, vă rog.

Theo sări în picioare şi ieşi din clasă.

In biroul directoarei, doamna Gladwell, se aflau doi poliţişti în costume negre; directoarea părea că se uită la o stafie când intră Theo. Izbucni:

- Theo, aceşti doi domni sunt de la poliţie şi ar dori să stea de vorbă cu tine.

Niciunul din agenţi nu se ridică, niciunul nu zâmbi. Cel scund, agentul Vorman, era mai în vârstă, şi Theo îl mai văzuse pe la tribunal. De fapt, Theo îl văzuse depunând mărturie într-un proces cu câteva luni mai înainte. Pe celălalt, agentul Hamilton, Theo nu îl mai văzuse niciodată. Acesta îi spuse:

- Theo, am dori să-ţi punem câteva întrebări.

De vreme ce nu mai erau scaune libere, Theo se rezemă cu spatele de perete, întrebându-se ce căutau poliţiştii acolo. La început, se gândi că veniseră din cauza geamului spart, dar alungă repede acest gând. Un asemenea act mărunt de vandalism nu ar fi necesitat implicarea a doi poliţişti. Theo îngăimă:

- Da, sigur.

Hamilton continuă:

- Ai fost cumva prin centru aseară?

Lui Theo nu îi plăcură nici tonul, nici privirea încruntată a poliţistului. Combinate, acestea dădeau senzaţia că îl bănuiau că ar fi făcut ceva rău. Theo se uită la doamna Gladwell, care bătea agitată cu degetele în birou. îşi întoarse privirea către agentul Vorman, care scria ceva în carneţelul său.

Theo răspunse:

- Am fost la adăpostul de pe Highland Street aseară.

- Ai fost cumva şi pe Main Street, din vreun motiv anume? întrebă Hamilton.

- De ce îmi puneţi aceste întrebări? întrebă Theo, ceea ce îi enervă la culme pe ambii agenţi.

- Lasă-mă pe mine să pun întrebările, Theo. Tu doar răspunde-mi, îl repezi Hamilton, ca un actor prost de televiziune.

- Răspunde numai la întrebări, interveni şi Vorman, încercând să-l intimideze.

- Nu, nu am fost în centru, rosti Theo încet. Am fost la adăpost, apoi m-am întors acasă cu bicicleta.

- Ai dat cumva peste agentul Stu Peckinpaw? întrebă Hamilton.

- Da. Am intrat în el din greşeală, însă nu au fost probleme.

- Şi unde s-a întâmplat asta?

- Pe Main Street. La intersecţia cu Farley.

- Deci, ai fost în centru aseară, nu-i aşa, Theo?

- Eram cu bicicleta.

Poliţiştii îşi aruncară priviri pline de încredere. Doamna Gladwell iuţi ritmul bătăilor. Hamilton spuse:

- Pe Main Street este un magazin de calculatoare, la vreo două străzi distanţă de Farley. Se numeşte Big Mac’s Systems. îl ştii?

Theo clătină din cap. Nu. Totuşi, îşi aminti numele din titlurile ziarelor pe care le frunzărise în acea dimineaţă. Magazinul fusese spart noaptea trecută.

Vorman adăugă:

- Vând calculatoare, laptopuri, imprimante, programe de soft şi alte cele, dar mai au şi cele mai noi tablete, SmartPaduri, cititoare de cărţi electronice, chiar şi telefoane mobile. Nu ai fost niciodată în acest magazin, Theo?

- Nu, domnule.

- Tu ai laptop?

- Da, domnule. Am un Jupiter Air de 13 inchi. L-am primit de Crăciun.

- Unde este acum?

- în ghiozdanul meu, în clasă.

- îl ţii vreodată în vestiar? îl întrebă Hamilton.

- Câteodată. De ce?

- Aşa cum ţi-am mai zis, Theo, lasă-ne pe noi să punem întrebările.

- Bine, dar am senzaţia că mă suspectaţi că aş fi făcut ceva rău. Si, dacă asa stau lucrurile, atunci vreau să sun un avocat.

Pe poliţişti îi amuză reacţia lui Theo. Un puşti de 13 ani cerând un avocat. Aveau de-a face cu tâlhari şi infractori zi de zi şi toţi cereau un avocat. Pesemne că puştiul se uita prea mult la televizor.

- Am dori să-ţi vedem vestiarul, rosti Hamilton.

Theo ştia că nu este înţelept să accepte percheziţia. Fie că era vorba despre maşină, casă, buzunare, birou, chiar şiun vestiar, niciodată nu accepţi percheziţia. Dacă poliţia credea că poate găsi dovezi ale unei infracţiuni, atunci trebuia să obţină un mandat judecătoresc sau o permisiune scrisă, şi apoi să efectueze percheziţia. însă Theo ştia că nu făcuse nimic rău şi, ca toţi oamenii nevinovaţi, voia să o dovedească poliţiei. De asemenea, ştia că şcoala îi putea deschide vestiarul chiar şi fără permisiunea lui.

- Sigur, spuse el, oarecum reticent, şi ambii poliţişti, precum şi doamna Gladwell nu putură să nu observe că Theo ezitase înainte să accepte percheziţia.

Cei patru ieşiră din birou şi porniră pe culoarul pustiu. Clopoţelul avea să sune în mai puţin de cincisprezece minute şi o mulţime de elevi urmau să îl vadă pe Theo în compania a doi străini în costume negre. în câteva secunde, întreaga şcoală avea să afle că el era cercetat pentru ceva. Când se opriră în faţa vestiarului său, Theo aruncă o privire împrejur. Culoarul era pustiu.

- Când ti-ai deschis vestiarul ultima oară? întrebă Hamilton.

- Când am ajuns la şcoală azi-dimineaţă. Pe la 8.30.

- Deci, cam acum două ore.

- Da, domnule.

- Si ai observat ceva neobişnuit la acea oră?

- Nu, domnule.

Theo se gândi să menţioneze faptul că vestiarul îi fusese spart de cineva luni, însă deodată simţi nevoia de a grăbi lucrurile. Era îngrozit la gândul că avea să fie văzut alături de doi poliţişti şi de directoare.

- Poţi să-l deschizi acum, zise Hamilton.

Theo tastă codul - 58343 (Judge) - şi deschise uşa. Nu părea să lipsească nimic, în schimb apăruse ceva nou. In partea stângă, rezemate de nişte manuale, se aflau trei obiecte subţiri pe care Theo nu le mai văzuse niciodată până atunci.

- Nu atinge nimic, rosti Hamilton, aplecându-se şi suflându-i în ceafa lui Theo. Vorman şi doamna Gladwell se traseră şi ei mai aproape şi, vreme de câteva secunde, nimeni nu mişcă şi nu scoase nicio vorbă. In cele din urmă, Hamilton întrebă:

- Vezi ceva neobişnuit, Theo?

Cu gura uscată, Theo izbuti să îngaime:

- Da, domnule. Alea nu sunt ale mele.

Obiectele subţiri erau tablete Linx O-4, cele mai uşoare şi mai performante calculatoare de pe piaţă. Cu o grafică uluitoare, memorie nelimitată, un milion de aplicaţii şi un preţ de 399 de dolari, modelul O-4 era mai ieftin, însă mult

mai sofisticat decât competitorii săi. Agentul Vorman, punându-şi mănuşi chirurgicale şi mânuind tabletele de parcă ar fi fost diamante rare, le aşează una lângă cealaltă pe biroul doamnei Gladwell. Big Mac fusese chemat şi avea să ajungă pentru a-şi identifica proprietatea furată.

- Vă rog să o sunaţi pe mama, îi spuse Theo doamnei Gladwell. Sau pe tata. Nu contează.

- Staţi aşa, interveni Hamilton. Mai avem câteva întrebări.

- Nu mai răspund la nicio întrebare, zise Theo. Vreau să vină părinţii mei.

- Dacă Theo spune că nu a furat el tabletele, eu îl cred, interveni doamna Gladwell.

- Vă mulţumesc, zise Hamilton.

- Cum aţi ştiut să le găsiţi acolo? întrebă Theo.

- încă o dată, tinere Theo, te rog, lasă-ne pe noi să punem întrebările, repetă Hamilton. Avusese un ton şi o atitudine mizerabile de la bun început; acum, că făcuse rost de probe, şi infracţiunea părea rezolvată, devenise de-a dreptul insuportabil.

- Pot să-i sun părinţii? întrebă doamna Gladwell.

- Sigur că puteţi, zise Theo. Nu ei conduc şcoala asta. Nu vă pot spune ei ce să faceţi.

- încetează, puştiule, spuse Vorman.

- Vă rog frumos! interveni doamna Gladwell. Nu vă permit să îi vorbiţi astfel elevului meu. Theo nu este un infractor. Eu îl cred.

Theo se apropie de doamna Gladwell, care stătea la birou, şi îşi scoase telefonul mobil. Folosind apelarea rapidă, sună la biroul firmei Boone & Boone. îi răspunse Elsa, iar Theo, uitându-se drept în ochii furioşi ai agentului Hamilton, zise:

- Bună, Elsa, sunt eu, Theo. Trebuie să vorbesc cu mama.

- S-a întâmplat ceva, Theo?

- Nu. Te rog, dă-mi-o pe mama la telefon.

- Este la tribunal, Theo. O să fie prinsă acolo cu treabă toată dimineaţa.

?

- Bine, atunci dă-mi-l pe tata.

- Nu este aici. Este plecat în Wilkesburg, unde încheie o afacere cu terenuri. Ce se întâmplă, Theo?

Theo nu avea timp să discute cu Elsa, mai ales că ea nu avea cum să îl ajute. Poliţiştii spumegau de mânie, şi Theo îşi dădu seama că nu prea mai are timp. Ii închise telefonul Elsei, apăsă un alt număr de apelare rapidă şi spuse:

- Ike, sunt eu, Theo.

Ike răspunse:

- 'Neaţa, Theo. De ce mă suni la 10.30?

Theo continuă:

- Ike, sunt la şcoală şi au venit doi poliţişti care mă acuză că aş fi furat nişte calculatoare puse de cineva în vestiarul meu. Poţi veni până aici?

- Destul, puştiule, bombăni Hamilton.

Ike nu îi răspunse, dar apelul se întrerupse.

Theo închise telefonul şi îl puse la loc în buzunar. Teoretic, aceasta era o violare a regulilor şcolii. Numai elevii de clasa a opta aveau voie să vină cu telefonul la şcoală, şi doar câţiva o şi făceau. Folosirea lor era reglementată foarte riguros. Toate telefoanele mobile trebuiau să fie închise în timpul orelor, şi nu puteau fi folosite decât în pauze şi la prânz. Insă, având în vedere împrejurările, Theo se îndoia că doamna Gladwell avea să se supere pe el. Şi nici nu se supără.

- Nu te-am acuzat de nimic, spuse Hamilton. Efectuăm doar o anchetă şi, când găsim bunuri furate în posesia cuiva, trebuie să punem şi noi nişte întrebări. E chiar atât de greu de înţeles?

>

- Theo nu a furat acele calculatoare, să vă fie clar, rosti doamna Gladwell pe un ton hotărât.

Vorman decise să joace rolul poliţistului cumsecade şi zâmbi împăciuitor.

- Deci, Theo, dacă nu ai pus tu calculatoarele acestea în vestiar, înseamnă că a făcut-o altcineva. Cine mai are codul de la vestiarul tău?

O întrebare nepericuloasă. Theo răspunse:

- Nimeni, din câte ştiu eu, dar cineva mi-a spart vestiarul luni. Mi-a furat o şapcă de baseball cu Twins şi alte câteva obiecte. Nu am raportat spargerea pe moment, dar aveam de gând să o fac.

Doamna Gladwell se întoarse şi îl privi pe Theo.

- Ar fi trebuit să ne spui, Theo.

- Ştiu, ştiu. îmi pare rău. Voiam să vorbesc despre asta cu ai mei mai întâi, şi apoi v-aş fi raportat şi dumneavoastră, însă nu am mai apucat să o fac.

- Şi şcoala are o listă cu toate codurile de acces? întrebă Vorman.

- Da, dar aceasta este păstrată într-un fişier securizat, pe serverul principal, explică doamna Gladwell.

- A pătruns cineva vreodată ilegal în el?

- Nu, din câte ştiu eu.

- A avut şcoala vreo problemă cu vestiare sparte?

- Nu, replică ea. Se mai întâmplă uneori ca vreun elev să nu-şi închidă cum trebuie vestiarul, iar uşa să rămână întredeschisă. Aşa se poate ajunge să lipsească unele obiecte, dar nu ţin minte ca vreun elev să facă rost de un cod de acces şi să spargă vestiarul altcuiva.

- Dar tu, Theo? întrebă Vorman. Ştii de cineva care să fi făcut rost de codul altcuiva şi să-i fi spart vestiarul?

- Nu, domnule.

îşi frunzări notiţele, apoi se uită la Theo şi zise:

- în timpul spargerii de aseară de la Big Mac’s Systems, hoţul sau hoţii au luat zece tablete dintr-acestea, şase laptopuri de 15 inchi şi o duzină de telefoane mobile. Ai vreo idee unde sunt toate astea acum?

Theo scrâşni din dinţi şi spuse:

- Nu ştiu nimic despre spargerea de aseară, deoarece nu am fost acolo, şi nu ştiu cum au ajuns aceste tablete în

vestiarul meu. Am zis deja că vreau să vorbesc cu un avocat, şi nu mai răspund la nicio întrebare până când acesta nu ajunge aici.

- Ţi-ai uşura mult situaţia dacă ai coopera cu noi, Theo, rosti Hamilton.

- Chiar cooperez. V-am dat voie să îmi percheziţionaţi vestiarul şi vă spun adevărul.

CAPITOLUL 8

Big Mac era un bărbat mărunţel, puţin mai înalt decât Theo şi, când intră în biroul doamnei GladweU, se încruntă la suspect de parcă ar fi vrut să-l împuşte. Theo rămase pe poziţie, în spatele scaunului directoarei, şi îi văzu pe agenţi oferindu-i lui Big Mac o pereche de mănuşi chirurgicale.

- Poate ar fi mai bine să aşteptaţi afară, spuse Hamilton, iar Theo şi doamna Gladwell ieşiră din birou şi rămaseră să aştepte la recepţie.

Când se închise uşa, ea îi şopti:

- Nu ştiu de ce trebuie să fie atât de nepoliticoşi.

- Doar îşi fac treaba, zise Theo.

- Vrei să-ţi suni din nou părinţii?

- Poate mai târziu. Nu sunt la birou şi sunt ocupaţi.

Se auzi clopoţelul, şi Theo se uită după un loc în care să se ascundă. Elevii urmau să se mute dintr-o clasă în alta si nu

>

era ceva ieşit din comun ca unii să treacă prin dreptul recepţiei pentru treburi urgente. Cineva l-ar fi putut vedea acolo, părând vinovat, reţinut pentru un motiv oarecare. Găsi o revistă, îşi ascunse faţa după ea şi se retrase lângă rezervorul de apă, pe măsură ce hărmălaia de pe culoare cuprindea toată şcoala.

în biroul doamnei Gladwell, Big Mac scoase o plăcuţă de pe partea din spate a fiecărei tablete şi verifică numerele de serie. Folosind mănuşi ca să nu şteargă eventualele amprente, compară numărul cu lista sa de inventar.

- Da, astea-s din magazinul meu, spuse el. Se pare că aţi prins făptaşul.

- Vom vedea, rosti Hamilton.
- Ce vrei să spui cu asta? Nu le-aţi găsit în vestiarul acelui puşti? Mie mi se pare că l-aţi prins cu mâţa-n sac. Vreau să fac plângere chiar acum. Hai să-l prindem la strânsoare ca să aflăm unde putem găsi celelalte lucruri pe care le-a furat.
- Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de anchetă, Mac.
- Cred că l-am văzut pe puştiul ăsta în magazinul meu săptămâna trecută.

Vorman se uită la Hamilton.

- Eşti sigur, Mac?
- N-o pot dovedi. Trec pe-acolo o grămadă de puşti, însă ăsta mi se pare cunoscut.
- El ne-a zis că nu a fost niciodată în magazinul tău.
- Ce vă aşteptaţi să spună? Ştim că el e hoţul, nu? Dacă e în stare să dea o spargere şi să fure, sunt convins că e în stare şi să mintă. Vreau să-l arestaţi pe puşti, ne-am înţeles? Pierd o grămadă de bani din cauza hoţilor şi-i dau în judecată pe toţi cei pe care-i prind.
- Am priceput, Mac. O să terminăm ancheta şi o să trecem pe la magazin când e gata. îţi mulţumim pentru cooperare.
- Nicio problemă. Doar găsiţi-mi restul lucrurilor, bine?
- Asa o să facem.

Big Mac trânti uşa de la biroul doamnei Gladwell şi, în timp ce trecea pe lângă biroul domnişoarei Gloria, îl văzu pe Theo ascunzându-se după rezervorul de apă.

- Hei, puştiule, unde-s restul lucrurilor pe care le-ai furat din magazinul meu? îl întrebă el. Chiar atunci, un profesor de la clasa a şasea vorbea în şoaptă cu doamna Gladwell, nu departe, iar un elev dintr-a şaptea, cu febră, era întins pe o canapea. Toată lumea se uită la Big Mac, apoi la Theo, care amuţi câteva clipe. îmi vreau lucrurile, ne-am înţeles? zise Big Mac şi mai tare, făcând un pas către Theo.
- Nu sunt la mine, izbuti să îngaime Theo.
- Vă rog frumos, îi zise doamna Gladwell lui Big Mac.

Uşa se deschise, şi agentul Vorman ieşi din birou.

îndreptă un deget spre Big Mac şi spuse:

- Gata. Ne ocupăm noi de asta. Poţi pleca. Big Mac plecă fără să mai scoată o vorbă.

Clopoţelul sună, anunţând începutul celei de-a treia ore. Profesorul de la clasa a şasea se holba la Theo ca şi cum acesta ar fi fost un criminal. Mark Nu-ştiu-Cum, elevul cu febră, se ridicase în capul oaselor, ţintuindu-l şi el cu privirea pe Theo. Domnişoara Gloria ridică din sprâncene, şi fruntea i se încreţi de la riduri, facând-o să pară foarte vinovată. Theo voia să strige că nu era hoţ, că nu furase nimic din lucrurile lui Big Mac, că nu furase, de fapt, nimic în toată viaţa lui, însă vreme de câteva secunde lungi rămase pur şi simplu neclintit.

Nu mai fusese acuzat niciodată de o infracţiune.

Agentul Vorman spuse:

- Puteţi să veniţi înapoi, vă rog? Theo o urmă pe doamna Gladwell înapoi în birou, iar ea se aşeză în scaunul său ergonomie. Theo rămase în picioare, lângă ea; erau ei doi împotriva celor doi poliţişti.

Vorman începu:

- Au fost identificate de. către proprietar. Numerele de serie se potrivesc la fix. Acum, că am recuperat o parte din bunurile furate, trebuie să examinăm cu atenţie vestiarul domnului Boone. Să căutăm amprente. Să-i inventariem conţinutul. Chestii de-astea.

Hamilton interveni şi el:

- Şi va trebui să vorbim cu puştii care au vestiarele lângă vestiarul lui. Poate că au văzut ceva sau pe cineva suspect, ştiţi dumneavoastră, chestii de rutină. Cu cât facem asta mai repede, cu atât mai bine. Puştii au memorie scurtă.

Doamna Gladwell ştia că puştii de 13 ani aveau o memorie mult mai bună decât adulţii, dar nu îl contrazise. Spuse doar:

- Bine, dar sunt sigură că asta poate aştepta până la 15.30, când se termină orele. De ce să întrerupem şcoala în timpul zilei?

Theo era îngrozit la gândul că poliţiştii aveau să îi înşire prietenii la interogatoriu. In curând avea să se răspândească vestea că Theo era suspectat, că poliţia era pe urmele lui. Theo avea nevoie de ajutor. Doamna Gladwell facea tot posibilul să îl apere cât mai bine, dar Theo avea nevoie de artileria grea.

Uşa se trânti la perete, şi Ike se năpusti înăuntru.

- Ce se petrece aici!? întrebă el. Theo, eşti în regulă?

- Nu prea, zise Theo.

Vorman se ridică şi spuse:

- Sunt agentul Vorman, de la poliţia Strattenburg, iar acesta este partenerul meu, agentul Hamilton. Dacă nu vă supăraţi, dumneavoastră cine sunteţi? Prezentările erau reci; niciunul dintre cei trei bărbaţi nu dădu vreun semn că ar vrea să-şi strângă mâinile.

- Ike Boone, fost angajat la firma de avocatură Boone & Boone, iar Theo este nepotul meu.

- Eu sunt doamna Gladwell, directoarea. Bine aţi venit!

Ike îşi înclină uşor capul şi rosti:

- încântat de cunoştinţă. Cred că ne-am mai întâlnit în trecut. Şi acum, ce se petrece aici?

- Sunteţi avocat? întrebă Vorman.

Ike răspunse:

- Fost avocat. în acest moment sunt unchiul, consilierul, consultantul şi tutorele lui Theo, şi orice ar mai trebui. Dacă vreţi avocaţi, daţi-mi o oră şi ceva şi vi-i aduc aici încolonaţi. Ike purta hainele lui obişnuite: blugi tociţi, sandale fără ciorapi, un tricou vechi cu Red Stripe Beer pe sub o bluză de trening maro jerpelită, în carouri, iar părul său lung şi cărunt era prins la spate într-o coadă. Era extrem de agitat şi gata de bătaie, şi Theo îşi dădu seama că nu putea spera la un apărător mai bun decât el.

Agentul Hamilton înţelese perfect situaţia şi interveni. Pe un ton calm, rosti:

- în regulă, domnule Boone. Un magazin de calculatoare de pe Main Street a fost spart aseară. Azi-dimineaţă am

primit un pont anonim că o parte din obiecte pot fi găsite în vestiarul numitului Theodore Boone, aici la şcoală. Theo a consimţit ca noi să percheziţionăm vestiarul şi astfel am găsit aceste trei tablete Linx O-4, în valoare de aproximativ 400 de dolari fiecare. Proprietarul magazinului a verificat numerele de serie ale produselor şi le-a identificat ca fiind ale sale.

- Perfect! spuse Ike cu voce tare. Atunci ştim exact cine a jefuit magazinul. Puşlamaua care v-a dat pontul anonim. De ce nu îl căutaţi pe el, în loc să îl hărţuiţi pe Theo?

- Nu îl hărţuim, domnule Boone, rosti Hamilton. Doar efectuăm o anchetă, care include şi depistarea apelantului anonim. încercăm să ne ocupăm de toate, înţelegeţi?

Ike trase aer în piept şi se uită la nepotul său.

- Eşti în regulă, Theo?

- Mda, presupun, răspunse el, însă nu era aşa. Două cauciucuri de bicicletă tăiate, un bolovan aruncat prin geam şi cioburi peste el şi peste câinele lui, prima intruziune în vestiar şi şapca furată, iar acum asta. Cineva îl tortura, şi făcea o treabă a naibii de bună.

Doamna Gladwell zise:

- Ei bine, dacă vreţi să ştiţi părerea mea şi, având în vedere că suntem în biroul meu, oricum mi-o voi spune, poliţia are tot dreptul să efectueze o anchetă, atâta vreme cât nu tulbură programul şcolii. De asemenea, sunt de părere că Theodore Boone nu a furat nimic.

Cei trei bărbaţi încuviinţară. Theo era întru totul de acord, dar nu-şi clinti niciun muşchi.

- Ce urmează? mârâi Ike la poliţişti.

Agentul Hamilton răspunse:

- Păi, am dori ca Theo să vină la secţia de poliţie ca să-i luăm o declaraţie oficială. Este doar o chestiune de rutină.

)

După aceea am vrea să vorbim şi cu alţi elevi.

Theo urmărise destule emisiuni şi seriale ca să ştie că un drum la secţie însemna de obicei cătuşe şi stat pe bancheta

din spate a maşinii de poliţie, şi pentru o clipă ideea îl amuză. Nu i se mai puseseră niciodată cătuşe, nici nu mai urcase pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, şi ar fi fost haios să vorbească despre toată această aventură mai târziu, după ce s-ar fi lămurit lucrurile. însă îi dispăru orice urmă de detaşare când îşi dădu seama că bârfa avea să facă înconjurul şcolii şi al oraşului şi că în curând toată lumea avea să afle că Theo era suspectul principal.

- Orele se termină la 15.30, nu-i aşa? o întrebă Ike pe doamna Gladwell.

- Asa este.

- Bine. Il voi aduce pe Theo la secţia de poliţie la ora 16, dacă vă convine. Sunt sigur că părinţii îl vor însoţi.

Agenţii schimbară o privire, fiind limpede că niciunul din ei nu dorea să se certe cu Ike pe acest subiect.

- Când putem sta de vorbă cu ceilalţi elevi? întrebă Vorman.

- Bănuiesc că la 15.30, zise doamna Gladwell.

- Cine are vestiarele lângă vestiarul tău, Theo? întrebă Hamilton.

- Woody, Chase, Joey, Ricardo, majoritatea colegilor mei de clasă, replică Theo. Vestiarul lui Darren este chiar sub al meu.

Vorman îl privi pe Hamilton şi spuse:

- Va trebui să vorbim cu cei de la laborator, să vedem dacă pot lua amprentele din vestiar.

- Aşa-i, făcu Hamilton. Şi va trebui să-ţi luăm şi ţie amprentele, Theo. Putem face asta astăzi, când vii la secţie.

- Vreţi să-mi luaţi amprentele? întrebă Theo.

- Fireşte.

- Nu ştiu ce să spun, interveni Ike. Voi discuta asta cu părinţii lui.

- Nu-mi pasă, zise Theo. Puteţi să le luaţi. Nu veţi găsi amprentele mele pe acele tablete, deoarece nu le-am atins niciodată. Şi, dacă vreţi, puteţi să mă supuneţi şi la detectorul de minciuni. Nu am nimic de ascuns.

- Vom vedea, spuse Vorman.

Agenţii păreau deodată să se grăbească să plece. Hamilton îşi închise carneţelul şi îl băgă într-un buzunar.

- Vă mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă Gladwell, rosti el ridicându-se. Şi îţi mulţumesc şi ţie pentru cooperare, Theo. Domnule Boone, mi-a făcut plăcere!

După ce plecară, Theo se aşeză pe scaunul pe care stătuse Hamilton.

- Mai trebuie să vorbim despre ceva, zise el, şi Ike se lăsă în celălalt scaun.

în timp ce doamna Gladwell asculta cu mare atenţie, Theo le povesti despre cele două cauciucuri tăiate, dintre care unul în incinta şcolii. Când Theo ajunse la bolovanul ce-i spărsese geamul de la birou cu o zi în urmă, Ike spuse:

- Cineva te vânează.

- într-adevăr, recunoscu Theo.

CAPITOLUL 9

Deloc surprinzător, situaţia se schimbă în mod dramatic când se implică mama lui Theo.

Theo o sună la prânz şi, un sfert de oră mai târziu, ea era la şcoală, în biroul doamnei Gladwell, cerând răspunsuri. Era furioasă că Theo fusese interogat de către poliţie iară ca părinţii lui să fie de faţă, însă doamna Gladwell o asigură că Theo se descurcase onorabil. Fusese precaut în răspunsurile pe care le dăduse şi nu le oferise agenţilor mai multe informaţii decât era cazul. Percheziţia vestiarului fusese inevitabilă, deoarece şcoala avea dreptul să îl deschidă pentru orice motiv întemeiat. Politica şcolii le impunea doamnei Gladwell şi celorlalţi administratori să coopereze complet cu oamenii legii, în orice situaţie.

Iniţial, doamna Boone vru să-l ia de la şcoală pe Theo şi să-l ducă în biroul ei, iar apoi la secţia de poliţie. Doamna Gladwell, pe de altă parte, socotea că ar fi fost mai indicat să aştepte până la sfârşitul orelor. Theo fusese scos din clasă o dată în acea miercuri şi, dacă se întâmpla din nou, nu ar fi făcut decât să sporească suspiciunile. Să lase

lucrurile cât se poate de normale, o sfătui ea. Apoi începu să vorbească despre săptămâna plină de evenimente de care avusese parte Theo. Cum Theo nu apucase să le spună părinţilor săi despre cauciucurile tăiate şi despre prima spargere a vestiarului, mama lui fu de-a dreptul şocată când află de aceste episoade. Se supără de-a binelea că Theo nu scosese o vorbă despre toate acestea.

Când plecă, o rugă pe doamna Gladwell să-i dea instrucţiuni stricte lui Theo să se ducă direct la birou după ore.

La ora 15.30, agentul Hamilton aştepta în clasa domnului Mount. Il sunase pe domnul Mount şi îl rugase să îi “invite” pe Darren, Woody, Chase, Joey şi pe Ricardo să mai stea în şcoală pentru o întâlnire scurtă. Cu domnul Mount de faţă, agentul vorbi cu fiecare băiat în parte, şi scurt. Darren fu primul şi, după ce stabili cu exactitate locaţia vestiarului într-o fotografie mărită, agentul îl întrebă:

- La ce oră ai ajuns la vestiar prima dată, azi-dimineaţă?

Darren ridică din umeri si zise:

>

- Când am ajuns la şcoală, chiar înainte de întâlnirea de dimineaţă.

- Şi când începe?

- La 8.40.

- De ce te-ai dus la vestiar?

- Ca să-mi iau nişte cărţi şi să las altele, ca de obicei.

- L-ai văzut pe Theo Boone la vestiar azi-dimineaţă?

Darren se gândi o clipă, ridică iar din umeri şi zise:

- Nu cred. Probabil că era deja în clasă.

- Pe cine îti aminteşti să fi văzut la vestiare azi-dimineată?

> >?

Urmă o altă pauză de gândire.

- Pe Ricardo, parcă, şi pe Woody. O parte dintre colegi. Nu am stat să mă uit cu atenţie. De obicei ne grăbim să ajungem la oră.

- Ai văzut în apropierea vestiarelor pe cineva care nu avea ce căuta acolo? întrebă Hamilton încet.

- Cum ar fi?
- Cineva care nu ar trebui să dea târcoale pe la vestiare?
- A făcut careva vreo boacănă?
- Asta vrem să aflăm noi, Darren. Ai văzut vreun străin pe la vestiare înainte de ora 10?
- Un străin? Adică un adult?
- Un adult, un elev, oricine care în mod normal nu avea ce căuta la vestiarele din capătul ăsta al coridorului.

Urmă o nouă pauză, ceva mai lungă, după care Darren clătină încet din cap.

- Nu, domnule, nu am văzut pe nimeni suspect.
- Nimic ieşit din comun?
>
- Nu, domnule.

Conversaţii similare fură purtate şi cu ceilalţi băieţi. Numai Chase îşi aminti că dăduse peste Theo dimineaţă la vestiare, însă nu îl văzuse scoţând cărţi sau alte obiecte din ghiozdan. Agentul Hamilton avu mare grijă să nu spună ce se găsise în vestiarul lui Theo şi nici să dea de înţeles că prietenul lor intrase în bucluc.

La ora 16, Theo şi părinţii săi, împreună cu Ike, intrară în secţia de poliţie de pe Main Street, la două străzi distanţă de tribunal. Fură întâmpinaţi de agentul Vorman, care îi conduse într-o cămăruţă din subsolul aglomerat. După ce le oferi ceva de băut - şi toţi îl refuzară -, Vorman trecu la subiect. El şi doamna Boone vorbiseră deja de două ori la telefon în acea după-amiază, ca să nu fie nicio surpriză.

Theo avea să dea o declaraţie de bunăvoie, cu toată consilierea juridică de care avea nevoie, iar Vorman avea să îl înregistreze audio şi video. Theo îşi asigurase părinţii că nu avea nimic de ascuns şi că nu ştia nimic despre spargere sau despre bunurile furate.

începu cu ziua de luni şi cu primul incident de la vestiar. Vorbi despre cele două cauciucuri tăiate şi spuse că Gil de la Gil’s Wheels putea confirma aceste detalii. Le explică încă o dată că nu le spusese părinţilor săi, fiindcă pur şi

simplu nu avusese nici timpul, nici ocazia necesară. Aminti şi despre bolovanul azvârlit în biroul său în ziua precedentă. Pe măsură ce Vorman îi punea întrebări uşoare, Theo ajunse într-un final şi la tabletele furate care fuseseră găsite în vestiarul său. Se dusese la vestiar cu câteva minute înainte de prima oră, ca întotdeauna. Coridoarele erau aglomerate şi zgomotoase, ca în orice altă zi. îşi deschisese vestiarul, tastându-şi codul de acces, şi nu văzuse nimic ieşit din comun. Fusese mult mai atent la ce se afla înăuntru din cauza celor petrecute luni. Tabletele Linx nu se găseau în vestiarul său la acel moment. Nu observase nicio persoană suspectă dând târcoale pe acolo - nici alţi adulţi, nici elevi din alte clase sau de la alte cursuri. Nimeni altcineva nu îi ştia codul. Nu cunoştea alte incidente similare ce implicau deschideri neautorizate ale unui vestiar.

Theo vorbi încet şi cu băgare de seamă, repetându-şi declaraţiile când i se cerea. în stânga sa era mama lui, în dreapta, tatăl. Ike stătea în capul mesei, încă nervos pe poliţişti, pentru că îndrăzneau să îi suspecteze nepotul. Agentul Hamilton stătea în faţa lui Theo şi îl îndruma. O cameră video aşezată pe un tripod lângă Hamilton înregistra totul.

Theo oferi un rezumat amănunţit şi precis al scurtei sale întâlniri cu agentul Stu Peckinpaw, marţi seară, explicând şi împrejurările în care avusese loc aceasta. Era convins că nu mai intrase niciodată la Big Mac’s Systems. Le sugeră să verifice evidenţa vânzărilor magazinului, pentru a dovedi că nu cumpărase niciodată nimic de-acolo.

Când termină, camera şi reportofonul fură oprite, şi toată lumea se relaxă. Agentul Hamilton le spuse că aveau să amâne luarea amprentelor, deoarece nu se găsise nicio urmă pe cele trei tablete. Nu aveau cu ce să compare amprentele lui Theo.

- Cineva a fost foarte grijuliu, rosti Hamilton uitându-se la Theo. A şters orice urmă, folosind mănuşi, cel mai probabil.

Theo nu-şi dădea seama dacă Hamilton încă îl suspecta. Ca orice poliţist bun, nu dezvăluia mai nimic şi se purta de parcă oricine putea fi vinovat.

- Cum rămâne cu apelantul anonim? întrebă Ike. Aţi reuşit să îl depistaţi?

- Oarecum, răspunse Hamilton nervos, dându-le de înţeles că nu voia să fie presat de Ike. Am fost sunaţi de la un telefon public de lângă spital, aşa că va fi greu să-l identificăm pe apelant.

- La ce oră a fost dat? întrebă Woods Boone.

- La 9.20, replică Hamilton.

Domnul Boone continuă:

- Deci, dacă tabletele nu erau în vestiarul lui Theo la 8.40, când a trecut el pe-acolo, asta înseamnă că hoţul i-a deschis vestiarul când el era la prima oră. După ce a lăsat tabletele, fie a plecat de la şcoală şi s-a grăbit să ajungă la telefonul public de lângă spital - ca să sune fie a înştiinţat pe altcineva din exterior că misiunea a fost îndeplinită şi că poate anunţa poliţia. Probabil cea de-a doua variantă. Ceea ce înseamnă că aveţi mai mulţi oameni implicaţi în treaba asta.

Agentul Hamilton se uită ţintă la Woods Boone, care îi întoarse privirea.

- Poate că ar trebui să vă faceţi detectiv, zise Hamilton.

- Poate că ar trebui să observaţi chestiile evidente. A fost o înscenare. O făcătură. Nu ştiu cine-a fost sau de ce a

>

făcut-o, dar este destul de clar că Theo nu a avut nimic de-a face cu asta. Este o victimă, nu un suspect.

- Eu nu am spus despre nimeni că ar fi suspect, domnule Boone, rosti Hamilton cu răceală. Nu au trecut nici douăzeci şi patru de ore de la comiterea infracţiunii; aveţi şi dumneavoastră răbdare. De-abia am început investigaţia.

- Ce urmează în ceea ce-l priveşte pe Theo? întrebă doamna Boone.

- E liber să plece. Nu îl vom aresta în toiul nopţii. Dacă va trebui să mai avem o discuţie, o să vă sun.

Hamilton începuse să se enerveze, probabil fiindcă era presat de o ceată de avocaţi.

- Treaba noastră este să urmăm toate pistele şi să încercăm să aflăm cine a comis infracţiunea. Nu ştim dacă Theo spune adevărul. Ceea ce spune el are noimă, dar eu sunt poliţist şi am avut de-a face cu o grămadă de infractori care pretindeau că sunt nevinovaţi. Poate că este nevinovat, poate că nu. Dumneavoastră nu aveţi nicio îndoială, însă nu aşa îşi face poliţia treaba. în curând sperăm să ştim mai multe şi să pot zice: “Theo, ai spus adevărul”. Până se va întâmpla asta însă, nu am încredere în nimeni.

- Nu mă credeţi? întrebă Theo, rănit.

- Uite ce e, Theo, eu nu ştiu dacă minţi, aşa cum nu ştiu dacă spui adevărul. Este prea devreme ca să mă pronunţ, tocmai pentru că mă ocup personal de caz. Nu avem prea multe dovezi până acum, dar cele pe care le avem arată spre tine. înţelegi ce încerc să zic?

Theo dădu uşor din cap, deşi nu-i făcea plăcere să recunoască asta.

Hamilton îşi privi ceasul, închise fişierul şi spuse:

- Şi-acum vă mulţumesc pentru că aţi trecut pe-aici şi, aşa cum ziceam, păstrăm legătura.

Familia Boone ieşi în grup din clădirea poliţiei. Nimeni nu zâmbea.

Theo încercă să înveţe în biroul său de la Boone &

j

Boone, însă nu se putu concentra. Fusese montat un geam nou, iar cioburile, îndepărtate. Nu mai era niciun semn din dezastrul din după-amiaza precedentă, însă Theo încă putea auzi zgomotul sticlei sparte, bufnitura puternică a bolovanului izbind raftul de cărţi, cioburile împrăştiate, scheunatul îngrozit al lui Judge, urmat de o serie de lătrături furioase în secundele ce urmară. Theo aproape că putea

auzi şi altceva. I se părea că auzise asta intr-un vis. I se părea că îl mai auzise în acea dimineaţă, în timpul primei ore, înainte să apară poliţia şi să-i strice ziua. Aproape că-şi putea închide ochii, întorcându-se în momentul în care zburase bolovanul prin geam şi apoi, în secundele ce urmară, aproape că putea auzi paşi. Cineva fugea de-acolo. Persoana care aruncase bolovanul fugea din apropiere. Theo îşi dorea nespus să fi izbutit să zărească acea persoană.

Cine era acea persoană misterioasă? Era un adult? Un alt elev? Bărbat sau femeie? Cineva pe cont propriu sau membru în vreo gaşcă?

Până şi Judge părea puţin agitat. Prima revenire la locul faptei trezeşte amintiri neplăcute, iar lui Theo îi fu imposibil să-şi facă tema. în cele din urmă, închise uşa, aruncă o privire pe noua fereastră, nu văzu pe nimeni, şi plecă de-acolo pe bicicletă, cu Judge pe urmele sale.

CAPITOLUL 10

Fotografia fusese trimisă de pe un cont anonim de GashMail, iniţial către căsuţele poştale electronice ale unor elevi (doisprezece la număr) de la Şcoala Generală Strattenburg. Apoi fuseseră trimise mai departe până când, miercuri seară, la ora 19.30, sute, dacă nu chiar mii de oameni din oraş văzuseră deja fotografia şi ştiau despre ce era vorba.

Fusese făcută de o persoană care era hotărâtă să rămână anonimă şi care, în mod evident, se ascundea undeva pe partea cealaltă a străzii, când Theo, părinţii săi şi Ike părăsiseră secţia de poliţie. Fotografia îi înfăţişa foarte clar pe cei patru cu expresii schimonosite de îngrijorare, iar în spatele lor, deasupra, pe faţada clădirii era scris cu litere îngroşate: Poliţia Strattenburg.

Fotografia era însoţită şi de o descriere: “Theo Boone, în vârstă de 13 ani, de pe Mallard Lane nr. 886, părăseşte Secţia de Poliţie Strattenburg împreună cu părinţii săi, după ce a fost arestat pentru jefuirea bine cunoscutului magazin

de calculatoare Big Mac’s Systems. Sursele spun că miercuri dimineaţă poliţia a găsit bunuri furate în vestiarul lui Boone de la şcoală. Este aşteptat să se prezinte la tribunalul Juvenil săptămâna viitoare”.

Ca de obicei, miercuri seară familia Boone comanda mâncare chinezească. Erau acasă, mâncând din cutii în faţa televizorului. Judge, care se considera cel puţin pe jumătate om, stătea lângă Theo, primind din când în când o bucăţică de crevete în sos dulce-acrişor. In timpul cinei nu se vorbise deloc. Theo era apăsat de evenimentele recente, care păreau ca o avalanşă. Părinţii lui erau pierduţi în gânduri, încercând să găsească o modalitate de a-şi proteja fiul. Doamna Boone abia se atinsese de puiul de la felul principal. Domnul Boone mesteca furios, ca şi cum ar fi fost la tribunal, luându-se la harţă cu răufăcătorii, demonstrând că Theo nu făcuse nimic în neregulă.

Telefonul mobil al lui Theo vibră - tocmai primise un mesaj scris. Aruncă o privire la el. April Finnemore, prietena sa apropiată, spusese: “TB, verifică e-mailul acum. Urgent”.

întreruperea cinei nu era ceva bine primit de părinţii săi, aşa că Theo, între înghiţituri, îi scrise înapoi: “Ce s-a întâmplat?”

April răspunse: “Groaznic. Urgent! Du-te acum”.

Theo răspunse: “OK”.

Mai luă câteva înghiţituri, mestecă şi înghiţi repede, apoi anunţă:

- M-am săturat. Se ridică, luă farfuria şi paharul şi se îndreptă către bucătărie.

- Cam repede, spuse mama.

Tatăl părea într-o altă lume.

Theo îşi spălă farfuria şi apoi se duse direct spre ghiozdanul de pe masa din bucătărie. Câteva secunde mai târziu, era on-line, apoi îşi deschise cutia poştală electronică. Dădu clic pe “Mesaj urgent de la GashMail” şi văzu fotografia. Luminoasă, clară, nicio urmă de îndoială cu privire la persoanele care părăseau secţia de poliţie. Prima lui reacţie

după citirea descrierii fu de uimire. Rămase cu gura căscată şi, pentru câteva secunde, se holbă la propria imagine în timp ce ieşea din secţia de poliţie. Şocul fu destul de repede înlocuit de mânie. Mânios pe minciuni, pe fabulaţii. Nu fusese arestat. Nu era aşteptat la tribunal. Apoi începu să se întrebe: “Cine făcuse fotografia? Unde fusese ascuns? De ce ar spune cineva asemenea minciuni sfruntate? Câţi oameni apucaseră să o vadă?”

- Hei, veniţi puţin! strigă Theo.

Părinţii se înghesuiră în spatele lui, zgâindu-se la monitorul de pe masa din bucătărie. O fotografie făcută în secret de vreun golan şi apoi transmisă pe internet către toată lumea, însoţită de câteva minciuni. Ca avocaţi, prima lor reacţie fu: ce se putea face, din punct de vedere legal, pentru a opri, pentru a repara, pentru a-i aduce pe cei vinovaţi în faţa justiţiei?

- Bănuiesc că a ajuns peste tot, spuse domnul Boone.

- Probabil că da, răspunse Theo.

- Ce este GashMail? întrebă domnul Boone.

- Un fel de server obscur pe care îl foloseşti când nu vrei să fii prins. O mulţime de e-mailuri necunoscute pornesc de aici şi este foarte greu să le dai de urmă.

- Deci, nu putem să găsim sursa?

- Orice este posibil cu internetul, dar ar fi foarte complicat şi costisitor.

- Internetul, spuse domnul Boone dezgustat şi se duse la fereastra de deasupra chiuvetei, privind curtea cufundată în întuneric.

Theo stătea la masă masându-şi tâmplele.

- Cred că viaţa mea este distrusă, spuse el, şi pentru un moment fu cât pe ce să izbucnească în plâns.

- Toate acestea pot fi explicate, Theo, spuse tatăl său, prietenii tăi vor şti adevărul. Ce gândesc străinii nici nu contează.

- Este simplu să spui asta, tată. Tu nu trebuie să dai mâine ochii cu copiii la şcoală. Şi nu ştii cât de repede circulă

zvonurile pe internet. Jumătate din oraş se uită acum la fotografia asta şi cred că eu sunt vinovat.

Mama lui Theo stătea lângă el şi îl bătu pe umăr.

- Nu eşti vinovat de nimic, Theo, iar adevărul va ieşi la iveală.

- Nu sunt chiar aşa sigur, mamă. L-ai văzut pe detectivul Hamilton azi. Crede că sunt vinovat. Dacă nu îi vor găsi pe adevăraţii tâlhari? Dacă la sfârşitul investigaţiei nu voi fi decât eu singurul suspect, doar eu şi acele trei tablete furate găsite în vestiarul meu? La un moment dat, vor fi nevoiţi să acuze pe cineva, şi aş putea să fiu chiar eu acela. L-am văzut pe patronul magazinului azi, îl cheamă Big Mac, şi, crede-mă, este convins că eu sunt vinovat şi este însetat de sânge. O să vadă şi el această fotografie. Şi poliţia o va vedea. Tuturor le va fi mult mai uşor să creadă că eu sunt vinovatul.

Urmă o pauză apăsătoare până să fie înţelese cuvintele lui Theo. începeau şi ei să vadă realitatea, treptat? Era posibil oare ca Theo să fie acuzat de acest delict? Şi, odată puse în mişcare roţile justiţiei, ar fi putut oare domnul şi doamna Boone să prevină un deznodământ cumplit?

Fiecare tabletă avea o valoare de aproximativ 400 de dolari, în total 1 200 de dolari. Când valoarea totală a bunurilor furate depăşea 500 de dolari, făptaşul nu mai era încadrat la delict minor, ci la infracţiune. Theo cunoştea legea; cântărise problema ore în şir. Verificase de două ori codurile de legi şi reglementările în vigoare, în timp ce ar fi trebuit să-si facă temele. Dacă ar fi avut 18 ani sau mai mult, ar fi fost acuzat de infracţiune gravă. Totuşi, pentru că avea doar 13 ani, cazul urma să fie anchetat de Tribunalul Juvenil, unde erau alte legi. Lucrurile se desfăşurau mai discret acolo. Dosarele nu se făceau publice, şi nici audierile. Nu erau juraţi; totul era decis de judecătorul tribunalului pentru minori. Sentinţele de condamnare la închisoare erau rare şi rareori pentru perioade lungi.

Dacă situaţia rămânea aşa, iar Theo ar fi ajuns să fie condamnat cumva, probabil că ar fi fost condamnat la câteva luni la o şcoală de corecţie.

Puşcărie? Theodore Boone - condamnat la închisoare?

Scandalos. Nebunesc. O exagerare. Aşa stăteau lucrurile, dar mintea hiperactivă a lui Theo era imposibil de stăpânit.

Mama sa îi spunea:

- Theo, primul lucru pe care trebuie să îl faci este să lupţi. Atacă. Atunci când ai dreptate, nu te dai niciodată înapoi. Postează un mesaj pe pagina ta şi spune adevărul. Trimite un e-mail tuturor prietenilor tăi şi spune-le că fotografia asta şi textul de sub ea sunt o înşelătorie. Pune-i pe April, Chase şi Woody, şi pe toţi cei în care ai cea mai mare încredere să inunde internetul cu adevărul. Răspândeşte vorba că noi, familia ta, luăm în considerare acţiunea în instanţă.

5

- Chiar vom acţiona în instanţă?

- Bineînţeles că da. Luăm asta în considerare. S-ar putea să nu meargă, dar cel puţin nu vom exclude alternativa.

- Mama are dreptate, Theo, spuse domnul Boone. Ce poţi să faci acum este să opui rezistenţă.

Theo era încântat de idee. Fusese paralizat ultimele minute, iar acum era timpul să acţioneze.

O oră mai târziu, familia Boone era încă la masa din bucătărie, toţi trei tastând frenetic la laptopurile lor, încercând să prindă din urmă zvonurile şi în acelaşi timp să le pună capăt.

Era o luptă pierdută. Fotografia şi conţinutul ei erau prea picante pentru a fi ignorate, iar Theo se dovedea a fi o ţintă bună. Singurul copil al unor avocaţi cunoscuţi, arestat pentru intrare prin efracţie şi tâlhărie. Prins cu bunurile furate în vestiarul de la şcoală. Ca orice zvon fals, căpăta credibilitate pe măsură ce era repetat, şi nu dură mult până când deveni un fapt.

Domnul Boone închise laptopul şi începu să-şi ia notiţe pe caietul standard cu foi galbene. La orice moment din viaţa lui, Theo putea să meargă prin casă şi să găsească cel puţin cinci astfel de carneţele galbene.

- Ia hai să facem noi pe detectivii, propuse domnul Boone. Doamna Boone îşi scoase ochelarii de citit şi închise laptopul. Luă o gură de ceai de plante şi spuse:

- OK, Sherlock Holmes, să-i dăm drumul.

- In primul rând, cine ar fi putut să deschidă vestiarul fără să fie văzut? întrebă domnul Boone. Nu pot să-mi imaginez un străin, un adult, intrând în şcoală, mergând direct la vestiar, ştiind cumva codul şi deschizându-l.

- De acord, admise doamna Boone. Theo, ai văzut vreodată vreun profesor, antrenor, îngrijitor sau oricare alt adult deschizând vestiare?

- Niciodată. Nu îi vezi niciodată în preajma vestiarelor. Profesorii stau mai mult prin cancelarie. îngrijitorii au vestiarul lor într-o cameră la subsol, unde nu au voie elevii. Iar antrenorii folosesc vestiarele de la sala de sport.

- Deci, un adult ar fi fost observat?

Theo stătu pe gânduri puţin, apoi spuse:

- Dacă am cunoaşte adultul şi acela s-ar apuca să umble prin vreun vestiar, da, sigur am reţine aşa ceva. Ar fi neobişnuit. Dacă ar fi un străin, probabil că i-am zice ceva persoanei respective. Nu pot să spun sigur, pentru că nu s-a întâmplat niciodată.

- însă coridoarele sunt pline cu elevi doar între cursuri, nu? întrebă domnul Boone.

- Da.

- Dar ce se întâmplă când sunteţi la ore şi culoarele sunt pustii?

Theo căzu pe gânduri.

- Culoarele sunt rareori pustii. în timpul orelor se găseşte tot timpul cineva care are de mers undeva - ori un elev învoit, ori un îngrijitor, ori asistentul vreunui profesor.

- Dar camerele de luat vederi de pe coridoare? întrebă domnul Boone.

- Le-au luat acum câteva săptămâni pentru a instala un sistem nou.

- Mie mi se pare destul de riscant pentru un adult să deschidă vestiarul unui elev.

- Sunt de acord, spuse Theo. Dar orice infracţiune este riscantă.

- Desigur, dar nu este riscul mai mare pentru cineva care de obicei nu ar avea ce să caute la vestiare?

- Da, spuse domnul Boone, cu certitudine. Şi chiar mai riscant pentru cineva din afara şcolii. Eu zic că putem elimina asemenea persoane de pe lista de suspecţi. Sunteţi de acord că e lucrat din interior, de cineva care este în şcoală?

Theo ridică din umeri, dar nu obiectă, după cum nu obiectă nici mama sa.

Domnul Boone continuă:

- Cineva care ştie cum se deschide un vestiar. Cineva

>

care ar fi putut să fure codul. Şi cineva cu acces uşor la parcarea de biciclete, unde nu îţi trebuie mai mult de două secunde să faci o gaură într-un cauciuc. Cineva care ştie care este bicicleta lui Theo şi ştie unde să taie cauciucul. Cineva care cunoaşte orarul lui şi toate activităţile. Cineva care îl cunoaşte foarte bine pe Theo şi care poate să-l urmărească fără să fie prins.

- Un alt elev? întrebă Theo.

- Exact.

Doamna Boone era sceptică.

- Mi-e greu să cred că un elev de 13 ani poate să spargă un magazin de calculatoare, să evite camerele de luat vederi şi să fugă fără să lase nicio urmă.

- E mult mai plauzibil decât un îngrijitor sau un asistent, răspunse domnul Boone.

Urmă o pauză lungă, timp în care cei trei detectivi traseră aer în piept şi luară în considerare această ipoteză.

- A avut un ajutor, nu? Vă amintiţi de apelul anonim de la telefonul public de lângă spital? In plus, ar fi fost nevoie de doi oameni pentru a căra bunurile furate de la magazinul de calculatoare.

- Exact, spuse domnul Boone din nou. Şi uitaţi-vă la priceperea de care dă dovadă. Cineva a intrat în baza de date a şcolii şi a furat codul. Cineva a fost suficient de isteţ să ne fotografieze azi după-amiază, când ieşeam din secţia de poliţie, şi a ştiut să folosească acest GashMail pentru a o distribui fără să fie prins. Eu cred că e vorba despre un elev.

- Cred că oricine ar putea arunca o piatră într-un geam, observă doamna Boone.

- Da, dar e mai degrabă un gest pe care l-ar face un puşti, nu?

Toţi trei fură de acord.

Theo adăugă:

- Şi cred că majoritatea copiilor de la şcoală sau cel puţin majoritatea băieţilor şdu unde se întâlnesc cercetaşii. Nu ar fi greu să te furişezi pe lângă VRE şi să-mi găseşti bicicleta în timpul întâlnirii.

Toate dovezile deveneau copleşitoare.

- Câţi elevi sunt la gimnaziu, Theo? întrebă domnul Boone.

- Câte cinci secţii pentru fiecare clasă, de la a cincea până la a opta. Asta înseamnă cam optzeci de elevi pentru fiecare clasă, înmulţit cu patru, deci undeva în jur de trei sute douăzeci.

- Să eliminăm fetele, spuse domnul Boone. Nu aş vedea o fată tăind cauciucuri şi aruncând cu pietre în geamuri.

- Nu ştiu ce să zic, tată, avem nişte fete destul de dure la noi în şcoală.

- Fă cum zic eu acum, Theo. Putem vorbi despre fete altă dată.

- Bine, atunci rămân cam o sută şaizeci de băieţi, spuse Theo. De unde începem?

Dintr-odată lucrurile nu mai părură la fel de clare. Domnul şi doamna Boone ştiau că Theo e un copil simpatizat, care nu hărţuia pe nimeni, nu se lua la bătaie şi nu crea probleme.

Domnul Boone spuse:

- îi ştim pe prietenii tăi, Theo, dar ei sunt doar câţiva. Nu-i cunoaştem pe majoritatea celorlalţi elevi. Ce-ar fi să faci o listă cu posibili suspecţi. Copii cu care ai avut neînţelegeri, copii care ar putea să-ţi poarte pică pentru ceva ce s-a întâmplat de curând sau cu un an în urmă.

- De exemplu, în echipa de dezbateri, zise doamna Boone. Nu ai pierdut nicio confruntare. Poate cineva din tabăra adversarilor s-a supărat foarte tare.

- Poate un alt cercetaş care e invidios, adăugă domnul Boone.

Theo încuviinţa dând din cap, timp în care mintea sa făcea eforturi să-şi imagineze posibili duşmani. Spuse:

- Bine, sunt sigur că există copii care nu mă plac, dar cine ar face asta? Pare o încercare nejustificat de exagerată pentru o reglare de conturi, una despre care eu nu ştiu nimic.

- Da, aşa este, spuse doamna Boone.

- Gândeşte-te la asta, Theo. Fă o listă cu posibili suspecţi şi vom discuta despre ei mâine-seară, la cină.

- Voi încerca, promise Theo.

CAPITOLUL 11

Joi dimineaţă. Theo se trezise de-a binelea când îi sună alarma la ora 7.30. Simţea un nod în stomac şi era sigur că-i este mult prea rău ca să meargă la şcoală. Se holbă la tavan, aşteptând să se intensifice senzaţia de rău şi sperând ca aceasta să se transforme într-o stare de greaţă atât de pregnantă, încât să îi provoace spasme şi vomă. Il durea şi capul şi era convins că în curând avea să se instaleze şi o migrenă, deşi nu mai avusese niciodată parte de una. Trecură câteva minute, însă starea nu i se înrăutăţi, din păcate pentru el.

Cum putea să se ducă la şcoală şi să înfrunte toate privirile bănuitoare? Cum putea să supravieţuiască tuturor glumelor, comentariilor răuvoitoare şi tachinărilor? Parcă niciodată nu mai simţise atât de acut nevoia de a rămâne acasă, de a chiuli de la şcoală, de a face pe bolnavul...

Judge se mişcă primul. Ieşi de sub pat, dând semne că-i gata de plecare. Theo îl invidia. Avea să-şi petreacă ziua la firmă, dormind lângă biroul Elsei, umblând dintr-o cameră în alta, pierzând vremea prin bucătărie, în căutarea mâncării şi moţăind în camera lui Theo, aşteptându-l să se întoarcă de la şcoală. Fără griji, fără stres, fără să se teamă că este urmărit şi că cineva îi vrea răul. “Ce viaţă”, se gândi Theo. O viaţă de câine. Nu i se părea corect.

Theo stătea pe marginea patului, aşteptând cu nerăbdare să înceapă să vomite, însă fu nevoit să admită că se simţea mai bine. Judge se holba la el. Se auziră paşi în faţa uşii, apoi un ciocănit încet.

- Theo, zise mama lui cu blândeţe. Te-ai trezit?

- Da, mamă, spuse Theo cu o voce prefăcută şi hârşâită, de parcă îşi dădea duhul.

Ea deschise uşa, intră şi se aşeză lângă el pe pat.

- Uite, ţi-am adus nişte ciocolată fierbinte.

Theo luă ceaşca în mâini. Aroma era puternică şi delicioasă.

- Ai dormit bine? îl întrebă ea. Era încă în halatul de baie şi în papucii ei preferaţi, roz şi pufoşi.

- Nu prea, răspunse Theo. Am avut un coşmar care nu mi-a dat pace.

- Povesteşte-mi-l, îi zise ea ciufulindu-i părul.

Theo luă o înghiţitură din ciocolata fierbinte şi îşi linse buzele.

- A fost un vis foarte ciudat, fără niciun sens, care nu părea să se mai termine. Fugeam de poliţie, iar poliţiştii aveau arme şi toate cele. Eram pe bicicletă, încercând să scap şi să-i las în urmă, când au tras şi mi-au spart cauciucurile. Aşa că am aruncat bicicleta într-un şanţ şi am fugit

prin pădure. Ei se apropiau tot mai mult, gloanţele îmi vâjâiau pe la urechi, nimerind copacii, şi aveau şi câini, iar câinii erau pe urmele mele. Cineva mi-a strigat deodată: “Hei, Theo, vino-ncoace!” M-am luat după voce şi am dat de Pete Duffy, aflat într-o camionetă. Aşa că am sărit în spatele camionetei şi am luat-o din loc, cu gloanţele vâjâindu-ne pe la urechi în continuare. Conducea ca un nebun, azvârlindu-mă dintr-o parte în cealaltă a camionetei, şi deodată am ajuns pe Main Street, iar oamenii strigau: “Fugi, Theo, fugi!” şi alte asemenea chestii. în spatele nostru veneau maşini de poliţie cu luminile aprinse şi sirenele pornite. Am trecut printr-un baraj rutier şi era cât pe ce să scăpăm, când poliţia ne-a spart toate cauciucurile.

Theo se opri şi mai luă o înghiţitură. Judge se holba la el cu un singur gând: unde-i micul dejun?

- Şi ai scăpat? îl întrebă mama sa. Părea amuzată de poveste.

- Nu ştiu. Nu cred că am văzut visul până la capăt. Fugeam pe nişte alei şi, de fiecare dată când dădeam un colţ, ne trezeam cu şi mai mulţi poliţişti pe urme, toţi trăgând în noi. Era ca şi cum ne urmărea o mică armată. Era un echipaj de intervenţie rapidă, chiar şi un elicopter care zbura pe deasupra. Pete Dufîy spunea întruna: “N-o să ne prindă, Theo. Nu te opri din fugă”. Am fugit prin tribunal, care era plin de oameni, în toiul nopţii, şi ne-am îndreptat spre râu. Din nu ştiu ce motiv ne-am hotărât să trecem podul. Pe la jumătatea drumului, am văzut un echipaj de intervenţie rapidă de cealaltă parte, venind spre noi. Ne-am oprit, ne-am uitat înapoi şi am văzut poliţişti şi câini peste tot. Şi Pete Dufîy a zis: “Trebuie să sărim, Theo”. Şi eu i-am zis: “Eu nu sar”. Aşa că el s-a căţărat pe balustradă - pregătindu-se să sară -, dar s-a tras asupra lui din toate părţile. A ţipat şi a căzut peste balustradă, şi l-am văzut prăbuşindu-se în apă. Pe râu erau oameni în bărci, şi aceştia au început să ovaţioneze când s-a auzit bufnitura. Apoi au început să zbiere: “Sari, Theo, sari!” Poliţiştii se

apropiau din ambele părţi. Câinii mârâiau, sirenele urlau, se auzeau focuri de armă. Am ridicat mâinile ca si cum as fi
) 5
vrut să mă predau, dar am sărit peste balustrada aflată la vreo doi metri jumătate înălţime - toate astea în vis, înţelegi? Parcă eram un săritor olimpic plonjând prin aer. Pe parcurs am început să fac tumbe, să mă răsucesc şi să mă învârt, fără să ştiu de unde am învăţat toate acele mişcări. Râul era departe, însă se apropia cu repeziciune.

Luă încă o înghiţitură.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

- Nu ştiu. Săritura s-a lungit foarte mult şi m-am trezit înainte să lovesc apa. Am încercat să adorm ca să văd cum se termină totul, dar nu am reuşit.

- Pare un vis pe cinste, Theo. Foarte palpitant şi dinamic.

- Nu a fost deloc pe cinste. Eram speriat de moarte. Ţi s-a întâmplat vreodată să tragă poliţia în tine?

- Nu, niciodată. Dar parcă trebuia să te gândeşti la posibilii duşmani care ar putea să-ţi poarte pică pentru ceva anume.

Theo luă o nouă înghiţitură şi rămase câteva clipe pe gânduri.

- Şi tu acum, mamă... Copiii nu au duşmani. E drept, toţi avem oameni pe care nu-i suferim şi alţii care nu ne suferă pe noi. Dar nu mă pot gândi la nimeni care să-mi fie duşman.

- De acord. Dintre copii, cine te displace cel mai mult?

- Betty Ann Hockner.

- Care-i povestea din spate?

- Am avut o dezbatere acum câteva luni, băieţi versus fete. S-a discutat despre controlul armelor. Lucrurile s-au încins puţin, dar nu s-a sărit calul. Am câştigat dezbaterea şi ea a fost foarte supărată. Am auzit mai târziu că m-ar fi făcut “măgar” şi “vedetă închipuită”. Am văzut-o aproape zilnic de atunci, şi îmi tot aruncă priviri crunte, de parcă ar vrea să-mi taie beregata.

- Ar trebui să încerci să vorbeşti cu ea, Theo.

- In niciun caz!
- Nu înţeleg de ce?
- Mi-e frică să nu-mi taie beregata.
- Ar fi putut să-ţi taie cauciucurile şi să arunce cu piatra în geam?

Theo clătină din cap şi se gândi pentru o secundă.

- Nu cred. Este o fată de treabă, doar că nu este prea simpatizată. Intr-un fel, îmi pare rău pentru ea. Nu cred că ea-i făptaşul.
- Atunci cine poate fi?
- Nu ştiu încă. Trebuie să mă mai gândesc.
- Ar fi timpul să te pregăteşti pentru şcoală.
- Mi-e cam rău, mamă, mi-e greaţă şi mă doare capul. Mai bine stau în pat azi.

Ea zâmbi, îi ciufuli din nou părul, fără să creadă un cuvânt din ce-i spunea, şi zise:

- Vai, ce surpriză! Să ştii că, dacă nu te-ai fi prefăcut bolnav de-atâtea ori ca să scapi de şcoală, chiar te-aş crede din când în când.
- Dar mă plictisesc la şcoală!
- Aşa o fi, dar şcoala nu-i opţională. Dacă vrei să ajungi la Drept, este o regulă pe undeva care spune că trebuie mai întâi să termini clasa a opta.
- Vreau să văd regula aia.
- Am inventat-o eu acum. Uite ce este, Theo: azi s-ar putea să-ţi fie mai greu. O să ai parte de bârfă, probabil şi de glume. Ştiu că ai prefera să nu treci prin asta, dar nu se poate. Muşcă-ţi buzele, strânge din dinţi şi ţine capul sus pentru că nu ai greşit cu nimic. Nu are de ce să-ţi fie ruşine.
- Ştiu.
- Şi nu uita să zâmbeşti. Lumea este un loc mai frumos atunci când zâmbeşti.
- S-ar putea să-mi fie cam greu să zâmbesc azi.

Theo îşi parcă bicicleta în altă parte, lângă cantină şi, după ce-i puse lanţul, nu se putu abţine să nu arunce o privire împrejur ca să vadă dacă îl urmăreşte cineva. Uitatul ăsta

peste umăr devenise deja un obicei şi se cam săturase de el.

Era ora 8.20. Se întâlni cu April Finnemore la cantină, acolo unde elevii care ajungeau devreme la şcoală cu autobuzul se puteau întâlni ca să socializeze sau să bea un suc de mere, sau să înveţe. April era o prietenă apropiată, dar nu iubita lui. Theo avea încredere în ea mai mult decât în oricine altcineva, iar fata i se confesa la rândul ei. Avea o viaţă complicată, cu un tată care venea şi pleca, o mamă pe jumătate sărită de pe fix şi fraţi mai mari care plecaseră deja din oraş. Şi April voia să plece de-acasă, însă era prea tânără ca să o facă. Visul ei era să devină artistă şi să locuiască la Paris.

- Ce mai faci? întrebă ea aşezându-se la capătul unei mese lungi, cât mai departe de ceilalţi elevi.

Theo strânse din dinţi, îşi ridică fruntea şi zise:

- Sunt bine. N-am nimic.

- Chestia asta a ajuns pe internet. Pare să crească în-continuu.

- Uite ce-i, April: nu pot face nimic în privinţa asta. Sunt nevinovat. Ce pot să fac? Vrei un suc de mere?

- Da, sigur.

Theo traversă cantina până ajunse la tejgheaua pe care se aflau paharele cu suc de mere gratuit. Luă două şi se întoarse la April, când auzi un grup de băieţi dintr-a şaptea îngânând: “Vinovat! Vinovat! Vinovat!”

Theo se uită la ei, arătându-şi aparatul dentar într-un zâmbet fals, de parcă i s-ar fi părut distractiv. Cel mai zgomotos era un puşti pe nume Phil Jacoby, un mic bătăuş dintr-o zonă rău-famată a oraşului. Theo îl cunoştea, dar nu petreceau timp împreună. Se auziră şi alţi copii: “Vinovat! Vinovat! Vinovat!” Însă, când se aşeză Theo, strigătele încetară; distracţia se terminase.

- Ticăloşii, şuieră April, uitându-se urât la băieţi.

- Nu-i băga în seamă, zise Theo. Dacă ripostezi, n-o să faci decât să agravezi situaţia.

Sosiră şi alţi copii şi se auzi sunetul ghiozdanelor trântite pe mese.

- Ce va face poliţia în continuare? întrebă April, aproape în şoaptă.

- O să finalizeze ancheta, răspunse Theo la fel de încet, aruncând pe furiş priviri în jur. Nu sunt amprente pe tabletele găsite în vestiarul meu, aşa că ei presupun că hoţul este destul de isteţ. Aveau de gând să îmi cerceteze vestiarul, dar acum consideră că ar fi doar o pierdere de vreme. Nu trebuie să uiţi că este o infracţiune măruntă, April. Poliţiştii au chestii mult mai importante pe cap.

- Cum ar fi găsirea lui Pete Duffy.

- Exact. Unde mai pui că mai au şi cazuri cu droguri şi alte infracţiuni mai grave de investigat. Nu o să-şi bată prea tare capul cu acest jaf. Nu este atât de grav.

- Asta dacă nu eşti tu acuzatul. Nu-mi spune că nu te temi de o înscenare.

- Sigur că mă tem, dar am încredere în poliţie şi în tribunale. Trebuie să ai încredere în sistem, April. Sunt nevinovat şi ştiu asta. Poliţia îi va găsi pe adevăraţii infractori, iar eu o să scap basma curată.

- Aşa, pur şi simplu?

- Da. Aşa cred.

Grupul de elevi de-a şaptea mergea în spatele lui. Phil Jacoby rosti cu voce tare:

- Hei, aveţi grijă la ghiozdane. Theo Hoţul e prin preajmă. Prietenii lui râseră de se prăpădiră, dar trecură mai departe. Ceilalţi elevi îl priviră încruntaţi pe Theo. Vreo doi dintre ei îşi traseră ghiozdanele mai aproape.

- La naiba, făcu Theo resemnat. Se pare că m-am ales cu o nouă poreclă.

- Ticăloşii!

5

Lui Theo îi venea greu să-şi muşte buzele, să strângă din dinţi şi să ţină capul sus. Intr-adevăr, avea să fie o zi foarte lungă.

Scandalul izbucni câteva minute mai târziu, când Theo îşi închidea vestiarul. Scandalagiul era un alt puşti cu gura bogată, pe nume Baxter, care era în clasa doamnei Monique şi al cărui vestiar se afla nu departe de cel al lui Theo. Baxter veni pe la spatele lui Theo şi spuse cu voce tare:

- Ce mai faci, pârnăiaşule?

Obţinu câteva râsete cu asta, dar nu atât de multe pe cât se aşteptase. Se opri şi rânji la Theo.

Baxter făcu însă greşeala să deschidă gura când trecea pe-acolo Woody, care îşi închidea vestiarul. Se răsuci şi rosti mânios:

- Tacă-ti fleanca!

j

Nimeni nu se punea cu Woody. Avea doi fraţi mai mari care jucau fotbal american, făceau karate şi săreau la bătaie din orice. Casa lui Woody era într-un conflict permanent, cu geamuri sparte, mobilă stricată şi oase rupte. Fiind mezinul, Woody fusese folosit pe post de sac de box şi ajunsese să îi placă luptele cu cei pe măsura lui. Nu fusese niciodată un bătăuş, dar era iute la mânie, gata să dea un pumn sau să ameninţe un coleg.

însă şi Baxter avea propria reputaţie de dur şi nu putea da înapoi de faţă cu toată lumea.

- Nu-mi spune tu mie să tac, îl repezi el. Dacă vreau să-i spun lui Theo că e pârnăiaş, aşa o să fac.

Woody se îndrepta deja spre Baxter şi, în acel moment, scandalul părea inevitabil. Coridorul fu cuprins de agitaţie când ceilalţi elevi îşi dădură seama că niciunul din cei doi nu era dispus să dea înapoi, ca doi pistolari din Vestul Sălbatic.

Theo se uită în stânga şi-n dreapta pe coridor, sperând să îl vadă pe domnul Mount sau pe un alt profesor, însă nu se vedea niciun adult în acel moment critic. Spuse:

- Nu-i nimic, Woody, nu-i nimic.

însă pentru Woody lucrurile nu stăteau chiar aşa. Se încruntă la Baxter şi zise:

- Retrage-ţi cuvintele.

Baxter zise:

- Nu, mersi. Când furi şi eşti arestat, pentru mine asta te face pârnăiaş.

Făcea încă pe durul, dar făcuse ochii mari. însă ochiul său stâng era pe cale să se închidă.

Woody lansă un croşeu cu dreapta, care nimeri în plin faţa lui Baxter. Spre lauda lui, Baxter izbuti să dea şi el un pumn înainte să se încaiere amândoi, prinşi într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte pe podea. Rar se întâmpla să se ajungă la bătăi în mijlocul şcolii, aşa că un asemenea eveniment nu putea fi ratat. Mulţimea se adună acolo aproape instant. în capătul coridorului se auzi un ţipăt: “Bătaie! Bătaie!” Woody şi Baxter se rostogoleau pe jos, zgâriindu-se şi lovindu-se ca nişte pisici.

Baxter avea drept tovarăş un bătăuş pe nume Griff, care ştia la fel de bine ca toată lumea că în câteva secunde Woody avea să pună stăpânire pe situaţie şi să înceapă să-l pocnească pe Baxter. Aşa că Griff, ca să-şi apere prietenul, făcu marea greşeală de a interveni în încăierare. Scoase un soi de strigăt de luptă şi sări în spatele lui Woody. Theo şi ceilalţi copii rămaseră cu gura căscată.

Bătaia ducea automat la suspendarea elevilor implicaţi. Ghidul elevului era clar şi toţi profesorii accentuau dezavantajele bătăilor. Pedeapsa pe care o aplica doamna Gladwell era flexibilă şi depindea de circumstanţe. O îmbrânceală pe terenul de joc putea duce la o suspendare de o zi, cu trei ore suplimentare în sala de studiu. O încăierare în toată regula, urmată de buze şi nasuri sparte, putea duce la o suspendare de trei zile, interzicerea activităţilor extraşcolare şi o lună de supraveghere.

Theo nu era un bătăuş. Ultima încăierare la care participase fusese în clasa a patra, când el şi Walter Norris se luaseră la trântă la piscina municipală. însă, stând acolo şi

urmărind cele ce se petreceau în faţa ochilor săi, simţi brusc nevoia de a interveni. La urma urmei, prietenul său Woody sărise să-i apere onoarea. Măcar atât putea face şi el: să-i sară în ajutor. Şi poate că o suspendare nu era sfârşitul lumii. Părinţii săi se vor înfuria, dar până la urmă se vor linişti. Ce-i spusese mama lui cu o seară în urmă? “Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să ripostezi. Să ataci. Când ai dreptate, nu dai niciodată înapoi.”

Ike ar fi fost mândru.

Câteodată, băieţii mai trebuie să se si bată.

Theo îşi azvârli ghiozdanul, urlă ceva neinteligibil şi se aruncă în învălmăşeală.

CAPITOLUL 12

într-o parte a mesei stăteau Baxter şi Griff, în cealaltă - Woody şi Theo. Taberele adverse erau faţă în faţă, iar tensiunea se disipa, şi ordinea se reinstala. Baxter avea o pungă cu gheaţă pe o parte a feţei, iar ochiul stâng îi era umflat şi complet închis. Arăta îngrozitor. Woody era mândru, deşi îşi înăbuşea zâmbetul. Suspendarea iminentă şi reacţia părinţilor furioşi nu mai lăsau loc de zâmbete. Griff nu fusese rănit pe faţă, ceea ce era valabil şi în cazul lui Woody. Teo avea buza de jos umflată, cu un firicel de sânge uscat pe ea. Şi-o ştergea cu un şerveţel. Îi zvâcnea capului, urmare a unei lovituri primite de la Baxter sau Griff, însă nu pomeni nimic despre asta.

Domnul Mount stătea în capul mesei şi se uita ţintă la ei. îi despărţise mânios şi îi dusese până în bibliotecă, în micuţa cameră de studiu în care se aflau şi acum, răcorindu-se. Pe măsură ce treceau secundele, apoi minutele, băieţii se potoliră. Respiraţia le reveni la normal. Bătăile inimii la fel. Nimic nu se compara cu o bătaie bună care să-ţi facă inima să bată şi sângele să fiarbă în vine.

- Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Mount într-un final.

Cei patru băieţi rămaseră cu privirile pironite asupra mesei. Nimic. Nici măcar o vorbă.

- Ar putea avea legătură cu zvonul conform căruia Theo a fost arestat ieri? întrebă domnul Mount uitându-se drept la Theo, care nu-şi desprindea privirea de pe masă.

Domnul Mount ştia că Woody era nervos din fire şi că lui Baxter îi plăcea scandalul. Mai ştia şi că Griff îl urma pe Baxter peste tot ca un căţeluş. Nu ar fi crezut însă niciodată că Theo Boone ar fi iscat vreo bătaie sau că ar fi intervenit în vreuna. însă domnul Mount fusese şi el copil cândva şi înţelegea mai bine lucrurile. Din câte îşi putea da seama, Baxter şi Griff se luaseră de Theo, iar Woody sărise în apărarea prietenului său.

Se auziră voci de afară. Domnul Mount zise:

- Cred că a venit doamna Gladwell. Nu aş vrea să fiu în pielea voastră acum. Spunând asta, se ridică şi ieşi din încăpere.

îndată ce se închise uşa în urma sa, Woody mormăi:

- Nu suflă nimeni o vorbă, ne-am înţeles? Nu glumesc - nu suflă nimeni o vorbă.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, uşa se deschise, şi doamna Gladwell intră valvârtej. Dintr-o privire, băieţii înţeleseră că erau terminaţi.

îi privi ţintă, luând loc în capul mesei. Domnul Mount se strecură în încăpere, rămânând lângă perete. Era acolo ca martor.

- Eşti în regulă, Baxter? întrebă ea fără nicio urmă de compătimire în glas.

Baxter dădu uşor din cap.

- Dar tu, Theo? Ai sânge pe buza de jos.

Theo încuviinţă şi el.

Ea se îndreptă de spate, se încruntă şi mai tare şi începu:

- Ei bine, vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

Niciunul dintre băieţi nu clinti vreun muşchi. Toţi cei şapte ochi (Baxter avea unul singur funcţional în acel moment) erau fixaţi pe ceva fascinant, deşi invizibil, de pe masă. Tăcere. Pe măsură ce treceau secundele, faţa ei se înroşi şi mai mult, iar căutătura încruntată se înăspri.

- Bătaia este o încălcare foarte gravă a regulamentului, le spuse ea. Această şcoală nu o tolerează, şi aţi ştiut asta încă din prima zi în care aţi venit aici, în clasa a cincea. Bătaia între elevi duce în mod automat la suspendare. O suspendare se consemnează la dosar şi rămâne acolo pentru toată viaţa.

"Nu chiar", îşi zise Theo în sinea lui. Sigur, putea să apară la dosar, dar nu aveau să o poarte cu ei dincolo de gimnaziu. Niciun colegiu, facultate de drept sau angajator potenţial nu ar fi aflat vreodată că un elev a fost suspendat pentru că s-a bătut în clasa a opta.

- Theo! rosti ea cu asprime. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Uită-te la mine, Theo.

Theo îşi întoarse încet capul şi o privi pe directoare, care acum părea destul de înfricoşătoare.

- Zi-mi ce s-a întâmplat.

Theo, nemaiputând să păstreze contactul vizual, îşi concentră atenţia asupra unui punct de pe perete şi îşi încleştă fălcile.

Dintre cei patru, Theo era tipul conducătorului; Griff era cel obişnuit să-i urmeze pe alţii; iar Woody şi Baxter se mişcau de obicei în rând cu ceilalţi. Dacă Theo nu scotea

) >

nicio vorbă, atunci ceilalţi aveau să îi urmeze exemplul. Aceasta fu prima greşeală a doamnei Gladwell.

Singura cale prin care poţi să dai de cap unui caz cu mai mulţi inculpaţi este să-i izolezi. Dacă ar fi fost după el, Theo l-ar fi izolat pe Griff într-o cămăruţă cu câţiva adulţi încruntaţi - administratori, antrenori, oameni cu greutate şi cu autoritate. Aceştia i-ar fi explicat lui Griff că toţi ceilalţi băieţi îşi dăduseră drumul la gură şi aruncau vina pe el. "Griff, Baxter zice că tu l-ai întărâtat pe Theo." Şi "Griff, ei spun că tu ai dat primul pumn". Şi-aşa mai departe. Griff nu ar fi crezut asta la început, dar, după câteva minute de presiune, ar fi început să vorbească. După ce şi-ar fi prezentat propria versiune, i s-ar fi zis că aceasta nu se potri-

veşte cu celelalte trei; ceea ce nu putea să însemne decât că el minţea. Minciuna nu avea decât să-i agraveze situaţia. Minciuna, combinată cu bătaia, ar fi dus la o perioadă şi mai lungă de suspendare şi de supraveghere. Griff ar fi încercat atunci cu disperare să demonstreze că varianta lui era adevărată şi exactă. După ce s-ar fi folosit aceeaşi strategie şi cu ceilalţi băieţi, aceştia ar fi ciripit totul, şi adevărul despre încăierare ar fi ieşit la iveală.

Desigur, asta necesita o doză de amăgire din partea autorităţilor, dar asemenea tactici erau permise de către lege. In schimb, strategia doamnei Gladwell nu implica nicio încercare de amăgire, şi astfel ea nu avea să scoată nimic de la băieţi. Theo se bucura că ea nu înţelegea tacticile de bază ale unui interogatoriu al poliţiei.

Theo nu spuse nimic şi îşi întoarse din nou privirea către masa din faţa lui. Refuzul său de a vorbi, de a-i turna pe ceilalţi însemna că toţi patru aveau să aibă aceeaşi soartă.

Ea continuă:

- Baxter, cine te-a pocnit în ochi?

Baxter îşi dădu la o parte pachetul de gheaţă de la ochi şi îl aşeză pe masă. Gheaţa avusese efect, şi umflătura se mai redusese. Dădu să spună “nu ştiu”, dar se opri la timp. Bineînţeles că ştia. Dar nu ar mai fi câştigat nimic dacă ar fi minţit acum. La fel ca Theo, trebuia doar să-şi ţină gura şi să reziste presiunii.

Urmă o pauză lungă în care ea aşteptă. Atmosfera era încărcată. Niciunul dintre băieţi nu mai fusese suspendat, dar Woody şi Baxter mai fuseseră sub supraveghere de câteva ori.

Doamna Gladwell fusese informată în acea dimineaţă că pe internet circulau zvonuri despre arestarea lui Theo pentru furt şi despre faptul că el avea să apară în instanţă.

I se arătase poza postată pe GashMail. Intenţionase să se întâlnească cu Theo cândva, în timpul zilei, şi să îl asigure de tot sprijinul ei. Acum se trezise în ipostaza neplăcută de a-i suspenda, pe el şi pe ceilalţi trei.

In cele din urmă, zise:

- Eu cred că unul dintre voi doi, Baxter şi Griff, a spus ceva despre faptul că Theo e certat cu legea, cum că a fost arestat sau ceva de genul acesta. Şi, cum Woody şi Theo sunt colegi de clasă şi buni prieteni, cred că Woody a intervenit şi a provocat bătaia. Am dreptate sau nu, Griff?

Griff tresări puternic, dar îşi recăpătă stăpânirea de sine şi nu spuse nimic. Nicio vorbă. îşi miji ochii, strânse din dinţi şi rămase tăcut.

Ea aşteptă ce aşteptă, şi încruntarea îi dispăru de pe chip. Dacă băieţii aveau de gând să joace aşa, putea să le urmeze exemplul.

- Baxter?

Baxter ciocăni nervos în masă, dar nu spuse nimic.

- Băieţi, putem sta aşa toată dimineaţa, rosti ea.

In spatele ei, domnul Mount se străduia să nu zâmbească. In sinea lui, îi admira pe băieţi pentru că rămâneau uniţi şi erau gata să primească aceeaşi pedeapsă laolaltă.

- Domnule Mount, poţi să-i scoţi pe Baxter, Griff şi Woody de aici? zise ea. Vreau să vorbesc numai cu Theo.

Fără să scoată un cuvânt, cei trei îl urmară pe domnul Mount afară din încăpere. Când se închise uşa, Theo se simţi complet izolat.

- Uită-te la mine, Theo, spuse ea cu blândeţe, iar el îşi întoarse privirea către ea. Ştiu că ai avut o săptămână execrabilă, continuă ea. Simţi că eşti o victimă. Poliţia e pe urmele tale. Cineva încearcă să îţi însceneze ţie jaful. Cineva te urmăreşte. Cineva te hărţuieşte. Pe internet a apărut poza în care tu şi părinţii tăi ieşiţi din secţia de poliţie. Se spun tot felul de minciuni. Zvonurile au scăpat de sub control. înţeleg toate astea, Theo. Sunt de partea ta şi sper că ştii asta.

Theo izbuti să dea încet din cap.

- Şi sunt sigură că nu tu ai început această încăierare. Vreau să-mi spui exact ce s-a întâmplat, bine?

- M-am luat la bătaie, zise Theo.

- Da, dar tu ai fost cel care a început, Theo?

- M-am luat la bătaie, şi asta este o încălcare a regulamentului.

Simţi un imbold puternic de a-şi întoarce privirea, dar reuşi să se controleze la timp. Era dezamăgită, chiar rănită, şi Theo se simţi groaznic. O socotea o prietenă, o aliată, o persoană cu autoritate care încerca să îl ajute, şi el nu-i oferea nimic.

După o pauză lungă şi tensionată, ea zise:

- Deci, nu ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Theo clătină din cap. îl duru şi mai tare când îl mişcă.

Urmă o întrebare plină de cruzime:

- Ce o să creadă părinţii tăi când îi voi suna şi le voi spune că ai fost suspendat pentru că te-ai bătut?

- Nu ştiu, izbuti Theo să îngaime, îngrozit de această perspectivă. Era mult mai rău să dea ochii cu părinţii săi decât fusese să fie lovit în cap. Simţi o durere ascuţită în stomac când îşi imagină expresia de pe chipul lor.

- Bine, te rog să ieşi.

Theo se ridică iute în picioare şi ieşi din încăpere. Când trecu pragul, îi văzu pe ceilalţi trei şi îşi duse degetul arătător la buze: “Nicio vorbă. Nu v-am turnat, nici voi să n-o faceţi”.

Baxter fu următorul. Se întoarse în cameră si se aşeză la

> *i* masă de parcă urma să fie executat.

- Ai zis ceva despre faptul că Theo a intrat în bucluc? întrebă ea.

Niciun răspuns.

- L-ai tachinat? L-ai hărţuit?

Niciun răspuns.

- Woody a fost cel care te-a lovit în faţă?

Niciun răspuns.

- Sau Theo?

Nimic.

- Ieşi, te rog, şi trimite-l înăuntru pe Woody, spuse ea.

Când Baxter trecu pragul şi îi văzu pe ceilalţi trei, îşi trecu arătătorul peste buze: “Nimeni nu toarnă pe nimeni”.

In timp ce Woody era presat de doamna Gladwell, Theo, Griff şi Baxter stăteau pe o bancă de lemn supravegheaţi de domnul Mount, căruia îi părea rău pentru puşti. Erau nişte băieţi buni şi nimic nu avea să se câştige prin suspendarea lor. Totuşi, regulile erau reguli.

Dintre cei patru, Woody era ultimul care ar fi cedat sub presiune, şi el refuză să răspundă la întrebările doamnei Gladwell. Când ea îl întrebă dacă el îl lovise pe Baxter, îi răspunse:

- Doar numele, gradul şi numărul de identificare.
- Vai, ce-am mai râs, Woody! Crezi că e-un joc?
- Nu.
- Tu ai fost cel care-a lovit primul?
- Refuz să mă incriminez singur, replică el.
- Hai, ieşi de-aici!

Cea mai slabă verigă era Griff şi, după ce trecu şi el prin micul interogatoriu al doamnei Gladwell fără să-i toarne pe ceilalţi, ea îi rechemă pe cei patru băieţi în cameră. Le zise:

- Bine. O să vă suspend pe toţi patru o zi pentru bătaie şi încă o zi pentru că aţi refuzat să cooperaţi. Azi este joi, şi suspendarea este valabilă azi şi mâine. Vă veţi întoarce la cursuri luni, când va începe şi perioada de supraveghere de treizeci de zile. Dacă mai încălcaţi regulamentul în aceste treizeci de zile, veţi fi suspendaţi o săptămână.

Gândul că avea să lipsească două zile de la şcoală nu îl deranja prea mult pe Theo, însă nu şi faptul că trebuia să dea ochii cu părinţii săi. Ii trecu prin cap să îl sune pe Ike mai întâi, deoarece acesta avea să îl înţeleagă şi chiar să-l admire pentru că se ţinuse tare pe poziţie. Poate că Ike le putea da vestea alor săi, şi astfel să mai atenueze impactul. Theo medita la asta când o auzi pe doamna Gladwell spunând:

- Ii sun eu pe părinţii voştri.

Le luă o oră ca să pună la punct detaliile suspendărilor şi ca să completeze toate actele. Băieţii rămaseră în încăpere, la masă, uitându-se unul la celălalt, în vreme ce domnul Mount stătea plictisit la capătul mesei. Ieşi la un moment dat să îşi ia o cafea şi, cât timp fu plecat, Baxter spuse:

- îmi pare rău, Theo.

- Nu face nimic, răspunse Theo.

Woody nu-şi ceru scuze.

Părinţii lui Woody şi cei ai lui Baxter erau la serviciu, astfel că nimeni nu era acasă în timpul zilei. Doamna Gladwell le spuse că aveau să primească "suspendări la şcoală" şi că aveau să stea în camere de studiu separate de la 8.40 dimineaţa până la sfârşitul orelor, la 3.30 după-amiaza. Aveau să stea singuri, fără nimic altceva de făcut în afară de teme. Fără telefoane mobile sau laptopuri, doar cu manuale. Aveau să ia prânzul la birouri, singuri. Asta părea mult mai rău decât suspendările de pe vremuri, când te dădeau afară de la şcoală. Mama lui Griff era casnică, aşa că el putea pleca acasă, unde urma probabil să doarmă până mai târziu, să se uite la televizor, să se joace cu câinele şi să facă tot ce voia, asta dacă părinţii lui nu îşi ieşeau din sărite şi nu îl pedepseau. Şi Theo avea unde să meargă: birourile firmei Boone & Boone.

Mama lui era la tribunal. Tatăl îl luă de la şcoală. Când plecară, Theo zise:

- Şi bicicleta mea?

- O luăm mai târziu, îi răspunse tatăl său. Până acum părea incredibil de calm şi de detaşat, cel puţin la suprafaţă. La o stradă sau două mai încolo însă îl întrebă: Ce s-a întâmplat?

- Rămâne doar între noi, da?

- Ce s-a întâmplat, Theo?! izbucni tatăl său.

- Nu o să-i spui doamnei Gladwell, nu-i aşa? Nu îi pot turna pe ceilalţi băieţi.

- Bine. Doar spune-mi ce s-a întâmplat.

Theo îi povesti totul. Detaliile se revărsară ca un şuvoi, iar Theo, care nu putuse până atunci să scoată niciun cuvânt despre asta, se descărcă. Când isprăvi, se aflau în mica parcare din spatele biroului.

- Te-ai supărat pe mine, tată? întrebă el.

- Ştii regulile, şi totuşi le-ai încălcat, rosti domnul Boone cu severitate.

- Ştiu, dar chiar nu am avut de ales pe moment.

Domnul Boone scoase cheia din contact şi zise:

- Da, aşa văd şi eu lucrurile.

CAPITOLUL 13

Theo stătea în biroul întunecat - cu luminile stinse şi obloanele trase, doar el şi Judge care dormita la umbră - şi gândindu-se la ce se mai putea întâmpla în continuare. In câteva ore, mama sa avea să se întoarcă de la tribunal. Ea şi tatăl său aveau să se închidă într-o cameră şi să poarte una dintre acele conversaţii extrem de serioase pe care doar părinţii îngrijoraţi le pot purta. Apoi el urma să fie adus în faţa lor ca un infractor care trebuie să suporte consecinţele faptelor sale. Avea să i se facă morală. Mama lui avea să plângă. Suspendat de la şcoală! Cum putuse să facă una ca asta? Şi-aşa mai departe. Obosise deja numai gândindu-se la asta.

Prima reacţie a tatălui său îl mai liniştise puţin. Nu se dăduse în spectacol, ceea ce nu era tocmai surprinzător, dat fiind că tatăl său nu era foarte teatral. Nu se ajunsese la urlete, însă Woods Boone era mult prea relaxat ca să urle. Nu primise ameninţări sau vreo pedeapsă, însă Theo ştia că părinţii lui discutau mereu înainte să îl penalizeze.

Până în urmă cu câteva ore, Theo nici nu visase să fie suspendat de la şcoală. Nu se gândise niciodată la asta şi, în timp ce reflecta asupra incidentului, se întrebă dacă meritase. Nu îi plăcea deloc să încalce regulile. Nu îi făcea plăcere să îl dezamăgească pe domnul Mount. Bănuia că părinţii lui aveau să interpreteze toată această poveste ca fiind jenantă, şi asta îl necăjea. Şi, la drept vorbind, nu-i

făcuse nicio plăcere să ia parte la violenţă, la meleul nebun în care toţi luptătorii păruseră să lovească, să pocnească, să zgârie şi să se înjure, în timp ce unii elevi din mulţime îi priveau cu gura căscată, iar alţii îi aţâţau.

Pe de altă parte, simţise o oarecare mândrie la gândul că îşi ajutase un prieten prins la strâmtoare. Văzuse admiraţia din ochii spectatorilor, ai colegilor de clasă şi ai prietenilor. El, Theo Boone, era acuzat pe nedrept şi trecuse la atac ca să-şi apere nu numai reputaţia, ci şi un prieten.

Şi ce mai prieten! Theo nu se putea abţine să nu zâmbească amintindu-şi încăierarea. Se minuna de viteza şi neînfricarea cu care Woody se grăbise să-i închidă gura lui Baxter. Iar Theo bănuia că Woody nu terminase încă. Cel mai probabil, avea să aştepte până îl prindea pe Baxter în afara şcolii şi să-i umfle şi celălalt ochi. Theo spera să nu mai fie nevoit să se bată, dar, dacă se isca o nouă încăierare, îl voia pe Woody prin apropiere.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

- Intră, spuse el.

Era Elsa, cu ochii roşii şi cu lacrimi pe obraji. Apăsă pe întrerupător şi îşi întinse braţele spre el.

- Theo, îmi pare atât de rău, zise ea.

- Nu-i nimic, nu-i nimic, replică el.

Acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea: cei dragi să dramatizeze situaţia. Suportă îmbrăţişarea.

- Sunt bine. Nu-i nimic, bine? spuse el enervându-se.

Ea se ridică şi îşi şterse obrajii cu o batistă.

- Nu-mi vine să cred. Tu eşti cel mai cuminte copil din lume.

- Nu cred. Poate în primii cinci. Uite ce-i, Elsa, sunt bine.

- Cine te-a atacat?

- Nimeni. A fost doar o bătaie prostească. Nu-i mare lucru.

Ea îşi şterse obrajii cu batista, dându-şi seama că nu era deloc apreciată compătimirea ei.

- Eu tot te iubesc, Theo, îi zise, de parcă el ar fi omorât pe cineva.

- Sunt bine, Elsa, sunt bine. Acum poţi să mă laşi singur? Ea plecă, şi Theo stinse lumina. El şi Judge reveniră la starea melancolică de mai înainte, ceea ce nu era tocmai rău. După cinci minute, se auzi o altă bătaie în uşă.

- Intră, spuse el. Uşa se deschise încet, şi Dorothy, secretara tatălui său, trecu pragul. Aprinse lumina şi-i zise:

- Theo, eşti în regulă?

- Da, rosti el cu asprime, temându-se că ea avea să se năpustească asupra lui cu o îmbrăţişare stânjenitoare, de parcă i-ar fi trebuit sprijin fizic.

- Nu-mi vine să cred. De ce te-au suspendat?

- Pentru că m-am luat la bătaie, pur şi simplu. Bătaia este o încălcare a regulamentului.

- Aşa este, dar sunt sigură că nu a fost vina ta, Theo. Theo clătină din cap şi se uită pe fereastră. De câte ori trebuia să mai explice ce s-a întâmplat?

- Nu contează a cui vină a fost. Bătaia rămâne bătaie. După o pauză stânjenitoare, ea îi spuse:

- Dacă ai nevoie de un prieten, să ştii că mă găseşti în celălalt capăt al coridorului.

- Mersi.

“Da, numaidecât! De parcă o să-i spun tot ce am pe suflet unei femei care ar putea să-mi fie mamă.”

Ea plecă, şi Theo stinse din nou lumina. Văzu că primise un mesaj de la April Finnemore pe telefonul mobil.

“Doar ce-am auzit. Eşti bine?”

“Da. La birou. Gata cu orele. Foarte tare!”

“Şi-ai tăi?”

“Mama, la tribunal. Tata nu a făcut prea urât.”

“Pe cine-ai pocnit?”

“Nu-s sigur. A fost învălmăşeală.”

“Răni? Sânge?”

Deodată, Theo îşi dori să fi avut mai multe cu care să se laude. Ca de obicei, se hotărî să exagereze puţin. Scrise:

“Buza spartă. Sânge.”

“Cât de tare! Când pot să văd?”

“Mai încolo. Acum trebuie să înveţi.”

Se întoarse din nou la starea de melancolie. Cinci minute mai târziu, se auzi o nouă bătaie în uşă. înainte să apuce să răspundă, Vince intră şi aprinse lumina. Acum, că venise şi el, întreaga firmă Boone & Boone îşi prezentase omagiile. Fireşte, toţi cu excepţia Marcellei Boone, care avea să sosească în curând.

Vince era asistentul ei de ani buni. El se ocupa de cele mai migăloase detalii din cazurile de divorţ ale doamnei Boone, şi asta nu era întotdeauna prea plăcut. îşi petrecea mare parte din timp în afara biroului, investigându-le pe cliente, spionându-le soţii şi verificând toate informaţiile. Theo aflase de multă vreme cum clienţii dintr-un caz de divorţ evită adesea să le spună tot adevărul avocaţilor, iar Vince era cel care trebuia să verifice veridicitatea poveştilor acestora. Avea vreo 35 de ani şi era singur - un tip de treabă cu o slujbă grea.

Elsa intrase în cameră plângând. Dorothy păruse pe punctul de a suferi o cădere nervoasă. Nu şi Vince. El zâmbi, rezemându-se de usă.

>

- Bravo, Theo! Măcar l-ai pocnit bine?

Theo zâmbi în sfârşit. îşi dădu seama că avea să repete povestea de o sută de ori, aşa că nu ar fi fost rău să o mai înflorească puţin.

- Da, răspunse el.

- Bun băiat! Uite ce-i, Theo, tocmai ai învăţat o lecţie importantă. Vine o vreme când trebuie să stai tare pe poziţie, indiferent de împrejurări.

- Nu puteam da înapoi, zise Theo.

- Suspendările nu sunt mare lucru, atâta vreme cât nu devin un obicei. Am primit şi eu una într-a şasea.

- Pe bune?

- Nu glumesc. Eu am crescut în Northchester şi pe-atunci mergeam pe jos la şcoală. Era un bătăuş pe nume Jerry Prater, un dur, şi nu-mi dădea deloc pace. Cam o dată pe

săptămână, mă prindea pe terenul dejoacă din faţa şcolii şi mă trântea la pământ, mă lovea de câteva ori şi îmi lua cutia cu pacheţelul. Lua de-acolo toate chestiile bune - cartofii prăjiţi, batoanele de ciocolată şi sendvişurile cu şuncă - şi îmi lăsa merele şi morcovii. A doua zi îl prindea pe unul dintre prietenii mei şi făcea acelaşi lucru. Cred că lui Jerry îi era mereu foame. în orice caz, ne făcea viaţa un calvar. Aveam un frate mai mare la liceu, şi el mi-a explicat că bătăuşii sunt de fapt nişte laşi şi că, dacă nu voi lua atitudine, lucrurile se vor înrăutăţi. Şi frate-meu mi-a zis ce să fac. Am ascuns pacheţelul în ghiozdan şi am umplut cutia cu pietre. A doua zi dimineaţă, l-am văzut pe Jerry pe terenul de joacă şi m-am dus la el. Tocmai se pregătea să mă pocnească, dar l-am lovit cu cutia în faţă. L-am lovit tare. Vreau să spun că i-am crestat pometele. El a ţipat şi a căzut, iar eu l-am mai lovit de câteva ori în cap. Se strânsese deja mulţimea, şi un profesor a venit în fugă spre noi. L-au dus la doctor şi l-au cusut. A avut nevoie de optsprezece copci, din care zece doar pentru pometi. Toţi zbierau la mine, şi tata a venit la şcoală şi m-a luat. I-am explicat situaţia şi nu a fost nicio problemă. Mama a plâns, dar asta fac toate mamele, în orice caz, Jerry m-a lăsat în pace după aceea.

- Foarte tare! Cât ai fost suspendat?

- O săptămână. Am fost un adevărat erou pentru o vreme, dar mai târziu mi-a părut rău. Jerry Prater merita să fie pocnit, dar acum rămăsese cu o cicatrice pe faţă. Atunci m-am bătut pentru ultima oară, Theo. I-am ţinut piept unui bătăuş, dar am folosit o armă. Ar fi trebuit să-mi folosesc doar pumnii, nimic altceva. încă îmi pare rău de asta.

- Şi cu Jerry ce s-a întâmplat?

- S-a lăsat de şcoală şi a ajuns la închisoare mai târziu. Oricum, tu ai făcut ce trebuia, aşa că nu-ţi bate prea mult capul cu asta.

- Nu vreau să ţipe mama la mine.

- Nu o s-o facă. O ştiu foarte bine pe femeia asta, Theo.

După ce plecă, Theo adormi, şi Judge se duse să caute ceva de mâncare.

Se întâlniră la prânz, în sala de conferinţe. Theo stătea în capul mesei lungi şi impunătoare, cu câte un părinte de fiecare parte. în faţa lui se afla un sendviş cu salată de pui pe care nu avea niciun chef să îl mănânce. îi pierise pofta de mâncare.

Mama lui nu zâmbea, dar măcar nu ţipa la el. Era clar că ea şi domnul Boone avuseseră deja mica lor întâlnire între patru ochi ca să discute despre fiul lor şi despre suspendarea acestuia, aşa că doamna Boone depăşise momentul de şoc.

- Dacă s-ar întâmpla din nou asta, ce ai face diferit, Theo? întrebă ea calm, sorbind dintr-un ceai cu gheaţă.

Theo mestecă o bucată de salată şi se gândi la întrebare, care i se părea chiar interesantă.

- Păi, mamă, nu ştiu ce să zic. Nu aş fi putut face nimic ca să opresc încăierarea pentru că a izbucnit din nimic. Şi nici nu aş fi putut-o împiedica, deoarece Woody şi Baxter îşi cărau pumni fără pic de milă. Când a sărit Griff pe Woody, am simţit că nu mai am de ales. Woody se bătea pentru mine. Măcar atâta lucru puteam să fac şi eu: să îl ajut.

- Deci, nu ai face nimic diferit?

- Cred că nu.

- Asta înseamnă că nu ai învăţat nimic din acest mic episod?

- Am învăţat că nu îmi place să mă bat. Nu-i deloc plăcut să fii pocnit în faţă şi în cap. Sunt unii cărora le place să se bată, dar nu şi mie.

- Aş spune că asta este o lecţie importantă pe care a învăţat-o, interveni domnul Boone muşcând din sendviş.

Doamna Boone părea pe punctul de a-i face morală, când Elsa ciocăni la uşă. O deschise şi zise:

- îmi cer scuze că vă deranjez, dar au venit nişte domni de la poliţie.

- De ce? întrebă domnul Boone.

Theo ar fi vrut să se ascundă sub masă.

- Vor să stea de vorbă cu Theo şi cu părinţii săi, desigur.

Agenţii Hamilton şi Vorman se întorseseră. Acum, că prânzul fusese întrerupt, se aşezară de o parte a mesei şi puseră un plic mare şi alb în faţa lor. Soţii Boone se aşezară de cealaltă parte a mesei.

- Ne cerem scuze că v-am deranjat de la masă, zise Hamilton. Am venit să stăm de vorbă cu dumneavoastră şi ni s-a spus că e şi Theo aici. O suspendare?

- într-adevăr, răspunse cu asprime doamna Boone. Era limpede că se enervase.

- Din ce motiv?

- Vă voi răspunde bucuroasă dacă mă veţi convinge că este cumva treaba dumneavoastră.

Cum nu era treaba lor, Hamilton roşi, iar partenerul său îi aruncă o privire nemulţumită.

"Pe ei, mamă!" îşi zise Theo în sinea lui. Cu un avocat de fiecare parte, se simţea bine protejat. Era însă agitat şi îşi puse mâinile sub fund, ca să le oprească din tremurat.

- Sunt sigur că aveţi un motiv întemeiat pentru această vizită, rosti domnul Boone.

Vorman se aplecă şi zise:

- Da. Voiam să vorbim cu Theo despre şapca de baseball care i-a fost furată din vestiar luni. Poţi să ne-o descrii, Theo?

Theo se uită la mama sa, apoi la tatăl său. Amândoi dădură uşor din cap. "Poţi să răspunzi la întrebare." Aşa că spuse:

- Este bleumarin, cu cozorocul roşu, cu o baretă reglabilă şi cu emblema celor de la Twins pe cozoroc.

- Ai vreo idee cine a produs şapca? întrebă Vorman.

- Nike.

- Sunt semne distinctive pe şapcă?

- Iniţialele mele, T.B., pe partea inferioară a cozorocului.

- Ce ai folosit ca să îţi scrii iniţialele?

- Un marker negru.

Vorman deschise încet plicul, scoase o şapcă şi o împinse către Theo.

- E şapca ta?

Theo o luă, o întoarse pe toate părţile şi zise:

- Da, domnule.

- Unde aţi găsit-o? întrebă doamna Boone.

- La magazinul de calculatoare al lui Big Mac. Oamenii care fac curăţenie vin în fiecare miercuri-noapte, după program. Azi-noapte, faceau curat pe jos când unul dintre ei a dat cu mătura sub o tejghea şi a găsit asta. Hoţul a spart magazinul pe la ora 9, marţi seară, şi cumva, în graba de a fura ce voia şi de a scăpa repede, şi-a pierdut şapca.

Theo se holbă la şapcă, simţind că-i vine să plângă. Şapca lui preferată era folosită acum ca dovadă împotriva sa. Şi asta nu i se părea corect. Probele se strângeau cu repeziciune. Din nu ştiu ce motiv putea auzi vocea nesuferită a lui Baxter: “Pârnăiaşule! Pârnăiaşule!”

Preţ de o clipă, părinţii săi părură să rămână fără replică. Theo nu avea de gând să scoată o vorbă. Agenţii îi priveau cu o expresie extrem de satisfăcută, ca şi cum ar fi zis: “Te-am prins. Hai să vedem cum mai scapi de data asta”.

Intr-un sfârşit, doamna Boone îşi drese glasul şi spuse:

- Se pare că hoţul este foarte isteţ. Şi-a plănuit cu grijă infracţiunea, cu intenţia de a-i înscena toată treaba asta lui Theo. Luni i-a furat şapca, apoi a lăsat-o la locul infracţiunii, şi miercuri s-a întors la vestiar cu bunurile furate.

- E şi asta o variantă, rosti Vorman. Şi poate că aveţi dreptate. Dar noi avem o altă variantă, conform căreia Theo purta această şapcă marţi seară, probabil ca să-şi ascundă faţa când a intrat în magazin, pe la 9, şi ştim că era prin apropiere în jurul acelei ore, ba chiar a şi recunoscut-o şi, în graba de a înşfăca tabletele, laptopurile şi telefoanele mobile, şi-a pierdut şapca pe care o vedeţi aici. Unde mai pui că am găsit o parte din marfa furată în vestiarul lui, miercuri.

- E destul de greu să nu îl numeri pe Theo printre suspecţi, adăugă Hamilton.

- Foarte greu, încuviinţă Vorman. De fapt, în majoritatea cazurilor nu reuşim să strângem atâtea probe împotriva unui suspect.

Fu rândul lui Hamilton.

- Ni se pare ciudat că nu ai raportat prima spargere, cea de luni. Furtul din vestiare este destul de rar în şcoală, şi totuşi nu l-ai raportat. Şi nu ne-ai dat niciun motiv temeinic pentru care nu ai făcut-o.

Vorman:

- Se prea poate să nu fi fost nicio spargere luni. Când ai fost prins cu tabletele furate miercuri, ai spus că cineva ţi-a spart vestiarul şi le-a lăsat acolo. Ga să te justifici, ţi-a venit ideea să spui că cineva îţi spărsese vestiarul cu două zile mai devreme.

Hamilton:

- Dar nu există nicio dovadă că s-ar fi întâmplat una ca asta. Nicio probă.

Vorman:

- Iar acest hoţ misterios nu a fost văzut de nimeni din şcoală. Şi asta-i destul de greu de crezut, cu optzeci de elevi de-a opta şi zeci de profesori, plus oamenii de la întreţinere si asistenţii. Coridoare încărcate si toate cele. Greu de

>) j crezut. Foarte greu.

Hamilton:

- E o poveste cusută cu aţă albă, dacă mă întrebi pe mine. Perechea de investigatori îl scotea din sărite pe Theo. îşi închise ochii, strânse din dinţi şi se strădui să nu plângă.

- Nu îl credeţi pe fiul meu? întrebă doamna Boone.

Lui Theo îi era destul de clar că nu îl credeau.

- Hai să spunem că ancheta este în plină desfăşurare, replică Vorman.

- Aţi verificat şapca pentru amprente? întrebă domnul Boone.

- Da. Este greu să obţii amprente satisfăcătoare de pe pânză, aşa că nu am avut succes. Tipii de la laborator sunt destul de siguri că nu sunt amprente. Se pare că hoţul a purtat mănuşi şi a fost foarte atent. Nu sunt amprente nici pe tablete, nici pe şapcă, nici la locul infracţiunii.

- Aveţi de gând să îl puneţi pe Theo sub acuzare? întrebă doamna Boone.

- Nu am luat încă o decizie în acest sens, răspunse Hamilton. Dar se poate spune că lucrurile se îndreaptă în această direcţie.

Familia Boone resimţi impactul fără să scoată o vorbă. Domnul Boone expiră şi se uită la tavan. Doamna Boone mâzgăli ceva pe un carneţel. Theo încă se abţinea să nu izbucnească în plâns. Ştia că este nevinovat şi că spune adevărul, dar poliţia nu îl credea. Se întrebă dacă părinţii lui îl credeau.

Vorman rupse tăcerea cu o altă veste proastă.

- Am vrea să vă percheziţionăm casa, zise el.

Soţii Boone rămaseră fără cuvinte.

- Ce căutaţi? întrebă domnul Boone.

- Probe, replică Vorman. Celelalte bunuri furate.

- Nu ne puteţi trata ca pe nişte infractori de drept comun, rosti doamna Boone mânioasă. Este strigător la cer!

- Nu vom consimţi la aşa ceva, adăugă domnul Boone.

- Nu avem nevoie de consimţământul dumneavoastră, spuse Vorman, cu un zâmbet răutăcios. Avem un mandat de percheziţie.

Scoase nişte foi împăturite, din buzunarul de la haină şi le împinse pe masă. Doamna Boone îşi puse ochelarii pe nas şi citi documentul de două pagini. Când termină, i-l dădu soţului ei. Theo îşi şterse o lacrimă cu dosul palmei.

CAPITOLUL 14

Pentru următoarea jumătate de oră se dondăniră asupra detaliilor. Atmosfera era încărcată şi tensionată, iar schimbul de replici dintre detectivi şi părinţii lui Theo, tăios. In final, se înţeleseră ca familia Boone să nu intre în casă

înainte de ora 5 după-amiază, când se vor întâlni din nou cu detectivii şi cu ceilalţi poliţişti care participau la anchetă.

Theo nu putu articula decât:

- E o pierdere de timp. Nu e nimic acolo.

Părinţii îi spuseră să tacă.

După ce Hamilton şi Vorman plecară, Theo putu din nou să vorbească. îşi asigură părinţii că nu avusese nimic de-a face cu furtul şi că percheziţia era o pierdere de vreme. Toţi trei erau uimiţi de felul cum evoluaseră lucrurile. Theo nu îşi văzuse niciodată părinţii atât de tulburaţi, chiar speriaţi. Stabiliră că vor cere sfatul unui avocat specializat în drept penal, un prieten, iar doamna Boone ieşi din sala de conferinţe pentru a da un telefon.

La ora 2 după-amiază, domnul Boone îl duse pe Theo la şcoală, unde se întâlniră cu doamna Gladwell. Băiatul îşi ceru scuze pentru încăierarea cu colegii. Domnul Boone îi spuse că el şi doamna Boone înţelegeau motivul suspendării şi nu aveau nimic de obiectat. Erau, bineînţeles, dezamăgiţi, dar respectau decizia doamnei Gladwell. După aceea, Theo îşi recuperă bicicleta, fără cauciucuri tăiate, şi se întoarse la birou.

Părinţii lui erau ocupaţi cu clienţi şi probleme legale urgente. încinseseră uşile şi păreau să fi uitat de Theo. Elsa, Vince şi Dorothy erau şi ei ocupaţi cu teancuri de documente, o activitate mult mai fascinantă decât să stai de vorbă cu un puşti de 13 ani. Sau probabil că Theo devenise prea sensibil. El şi Judge se retraseră în biroul lui, unde încercă să se apuce de teme. Nu se întâmplă nimic. Nu îşi putea lua gândul de la Spike Hock, un copil care locuia pe o stradă din apropiere şi care, în clasa a noua, fusese prins vânzând droguri şi apoi petrecuse optesprezece luni foarte neplăcute la şcoala de corecţie aflată la trei sute douăzeci de kilometri distanţă. Cu toate că Theo nu îl cunoştea pe Spike şi nu vorbise niciodată cu el, auzise multe poveşti despre viaţa acestuia de dincolo de gardul de sârmă ghimpată. Găşti, bătăi, gardieni fără milă, o listă lungă şi

urâtă. Spike nu se dăduse pe brazdă şi până la urmă îşi reluase viaţa de stradă. Theo era în sala de judecată când Spike, la vârsta de 17 ani, fusese condamnat, ca un adult, la 20 de ani de închisoare, pentru o serie de infracţiuni. Spike depusese mărturie şi ceruse clemenţă, spunând că problemele lui se datorau condiţiilor vitrege pe care le suportase la şcoala de corecţie.

Spike era un copil obişnuit cu viaţa grea de pe străzi. Theo nu era. Theo era un copil cuminte, dintr-o familie bună, un cercetaş, un elev cu destul de mulţi prieteni. Cum ar fi putut el să supravieţuiască închis undeva departe de casă, cu vagabonzi şi huligani? Departe de părinţi, de prieteni, de Judge. Era copleşit de frică şi nu se putea gândi la nimic altceva. Se întinse pe patul mic al lui Judge şi, din fericire, reuşi să adoarmă lângă câine. [3]

- La birou, spuse el ridicându-se repede în picioare. Ce s-a întâmplat?

- Sunt la Tribunalul Animalelor, cu mama şi cu domnişoara Petunia. Trebuie să ne ajuţi.

- Nu prea am voie să ies momentan.

- Haide, Theo. Suntem speriate şi avem nevoie de tine. Nu va dura mult.

- Nu am spus că o voi ajuta pe femeia asta.

- Ştiu, Theo, dar e foarte supărată şi are nevoie de cineva. Te rog, Theo. Nu îşi permite un avocat adevărat şi plânge de o oră. Te rog!

Theo stătu puţin pe gânduri. Nimeni nu îi spusese clar să rămână la birou. Toţi ceilalţi erau foarte ocupaţi şi mai mult ca sigur nu i-ar fi simţit lipsa.

- Bine, se învoi Theo şi închise telefonul. Rămâi aici, Judge, adăugă el înainte să se strecoare afară pe uşa din spate.

3 trezi ţârâitul telefonului. Era April Finnemore.
- Theo, unde eşti? întrebă iritată.

Alergă până în faţa clădirii, îşi luă bicicleta de pe verandă, fără să facă zgomot, şi în zece minute ajunse în faţa tribunalului.

Domnişoara Petunia creştea flori şi plante medicinale în spatele casei ei de la marginea Strattenburgului. în fiecare sâmbătă dimineaţă, din martie până în octombrie, îşi încărca ierburile într-o căruţă şi se ducea la Piaţa Fermierilor din parcul Levi, lângă râu. Acolo se alătura zecilor de fermieri, grădinari, florari, pescari, lăptari, artizani şi altor comercianţi care îşi expuneau bunurile pe tarabe aranjate în rânduri, una lângă alta, pe parcele bine delimitate. Pentru că domnişoara Petunia îşi vindea ierburile şi florile de ani buni, avea probabil cea mai bună tarabă, una aproape de intrarea în piaţă. Lângă ea era taraba lui May Finnemore, excentrica mamă a lui April, care vindea brânză de capră. Domnişoara Petunia era şi ea destul de ciudată, aşa că deveniseră prietene apropiate cu timpul.

Piaţa era vestită în Strattenburg, aşa că, în sâmbetele însorite, jumătate din oraş era acolo. Cam orice produs alimentar se găsea acolo. Crispino’s Tortilla Hut era localul preferat, unde se forma de pe la ora 10 dimineaţa o coadă lungă. Martha Lou îşi vindea fursecurile cu ghimbir “Renumite în Lumea întreagă” lângă iaz, şi atrăgea întotdeauna o grămadă de clienţi. Mulţi comercianţi depindeau de această piaţă pentru a scoate un profit care să le ajungă pentru tot restul anului, şi era o lungă listă de aşteptare cu persoane care voiau o tarabă.

Pentru că doamna Boone petrecea foarte puţin timp în bucătărie, familia nu era atrasă de piaţă. Theo şi tatăl său jucau golf sâmbăta dimineaţă, începând jocul la ora 9 şi oprindu-se la ora 13, pentru a lua prânzul. Pentru Theo acesta era un lucru mult mai important decât să cumperi roşii şi burgeri vegetali.

Domnişoara Petunia avea probleme legale din cauza mult-iubitei sale lame, Lucy. April îi mai pomenise despre asta cu o zi înainte - în timpul prânzului -, dar fusese prea

prins cu propriile probleme pentru a-şi mai face griji în legătură cu domnişoara Petunia. La rugămintea lui April, cercetase totuşi puţin legile şi reglementările oraşului. îi dăduse informaţiile lui April şi astfel considerase subiectul încheiat în ceea ce-l privea.

Convins că este deja un om stigmatizat şi subiect al bârfelor oraşului, dar mai ales ale tribunalului, Theo intră pe o uşă lăturalnică şi coborî în grabă un rând de scări. Tribunalul Animalelor era la subsol, un loc potrivit pentru cel mai modest tribunal din oraş. Adevăraţii judecători încercau să îl evite, şi asta îl atrăgea pe Theo. Cel puţin în mare parte a timpului. în acea zi însă, pe Theo nu îl entuziasma foarte mult ideea de a-şi face apariţia la tribunal.

Pentru prima dată în viaţa lui, cuvântul "tribunal" însemna un loc care trebuia evitat.

Deschise uşa şi intră. Pe mijlocul sălii era un culoar prăfuit, cu scaune pliabile de o parte şi de alta. In dreapta lui, Theo le văzu pe April şi pe mama sa, May, şi o a treia persoană pe care nu o cunoştea, dar presupuse că era domnişoara Petunia. Avea părul mov şi ochelari de bunică, rotunzi, cu rame portocalii. April o descrisese ca fiind "mai ciudată decât mama". Theo se aşeză şi discută în şoaptă cu femeile.

Judecătorul Yeck nu era la tribună. Pe partea cealaltă a culoarului de mijloc aşteptau câteva persoane. Una dintre acestea era Buck Boland sau Buck Baloney, cum era cunoscut, purtând uniforma lui obişnuită, o uniformă maro-închis, care de-abia îl încăpea şi care era inscripţionată cu All-Pro Security. Buck purta uniforma peste tot, fie că era sau nu la serviciu. O purtase şi lunea trecută, când îl oprise pe Theo pentru că trecuse cu bicicleta prin curtea lui. Ii apucase bicicleta şi îl ameninţase. Mai înainte de asta, aruncase cu o piatră în Theo, şi acum Buck se uita la el de pe partea cealaltă a culoarului, ca şi cum ar fi vrut să îl strângă de gât.

Bătrâna secretară a judecătorului Yeck stătea la o masă într-un colţ, dezlegând cuvinte încrucişate şi încercând să rămână trează. După câteva minute, judecătorul Yeck intră pe uşa din spatele prezidiului şi spuse:

- Nu vă ridicări.

)

Nimeni nu încercase să se ridice în picioare. Tribunalul Animalelor, supranumit şi Tribunalul Pis-pis, era lipsit de formalităţi. Judecătorul era îmbrăcat în ţinuta lui obişnuită - blugi, bocanci soldăţeşti, fără cravată, o geacă sport -, şi atitudinea lui trăda dispreţ faţă de locul său de muncă. Lucrase cândva la o firmă de avocatură, dar nu se putuse ţine de treabă. Prezida Tribunalul Animalelor doar pentru că nimeni altcineva nu voia această slujbă.

- Ei, ia te uită, începu el zâmbind, îl avem din nou pe domnul Boone printre noi.

Theo se ridică în picioare şi spuse:

- Bună ziua, domnule judecător, mă bucur să vă revăd!

- Şi eu pe tine. Cine e clientul tău?

- Domnişoara Petunia Plankmore, proprietarul animalului. Judecătorul Yeck frunzări nişte hârtii, apoi se uită spre

Buck Baloney.

- Şi cine este domnul Boland?

- Eu sunt, spuse Buck.

- In regulă. Cele două părţi să vină în faţă şi vom încerca să lămurim lucrurile.

Theo cunoştea procedura şi o conduse pe domnişoara Petunia dincolo de o uşă mică, aflată în bara despărţitoare, unde luară loc la masa din faţa tribunei judecătorului. Buck veni în urma lor şi se aşeză cât mai departe cu putinţă. Judecătorul Yeck spuse:

- Domnule Boland, aţi depus o plângere împotriva domnişoarei Petunia. Dumneavoastră veţi începe. Spuneţi-ne ce s-a întâmplat. Nu vă ridicaţi în picioare.

Buck privi înjur agitat, apoi prinse curaj.

- Păi, domnule judecător, eu lucrez la All-Pro Security şi avem contract cu Piaţa Fermierilor.

)

- De ce purtaţi armă?

- Sunt jandarm.

- Nu contează.

- Şi am permis.

- Nu contează. Nu e voie cu arme în sala de judecată. Vă rog, lăsaţi-o deoparte.

Buck îşi desprinse tocul de la brâu cu o mişcare rapidă. Puse tocul şi pistolul pe masă.

- Aici, zise judecătorul Yeck arătând un loc de pe pupitrul lui. Buck se deplasă stingher până în faţa tribunei judecătoreşti şi puse arma acolo unde i se spusese. Era un pistol foarte mare.

- Acum continuaţi, îl îndemnă Yeck când Buck se aşează din nou.

- Deci, în fine, este meseria mea să asigur paza şi siguranţa în Piaţa Fermierilor. Suntem doi, eu şi Frankie. El păzeşte partea de vest, eu stau la intrare. Facem asta de câteva luni. Şi domnişoara Petunia are o tarabă lângă intrarea principală, unde vinde flori şi ierburi, şi chiar lângă taraba ei este un mic spaţiu deschis unde îşi ţine lama.

- Adică pe Lucy? întrebă judecătorul.

- Da, domnule. Acum două sâmbete, mergeam pe lângă taraba ei, cum fac de obicei, ştiţi, văzându-mi de treaba mea, când vine la mine lama şi mă fixează cu privirea. Avem ochii la aceeaşi înălţime eu şi lama şi la început am crezut că va încerca să mă pupe.

- Lama asta pupă oameni? îl întrerupse judecătorul.

- Este o lamă foarte drăgăstoasă, iubeşte oamenii sau cel puţin pe marea majoritate, interveni repede domnişoara Petunia.

Judecătorul Yeck se uită la ea şi îi spuse politicos, dar ferm:

- O să aveţi ocazia să vorbiţi şi dumneavoastră în câteva clipe. Vă rog, nu întrerupeţi.

- Mă scuzaţi, domnule judecător.
- Continuaţi.
>
Buck îşi supse burta voluminoasă şi continuă:
- Da, domnule judecător, lama aceasta pupă oameni, în special copii. Cam scârbos, după părerea mea, în orice caz, de obicei e un grup de oameni care se apropie ca s-o vadă mai bine şi din când în când lama se mai apleacă şi pupă pe unul dintre ei.
- OK, OK. Am stabilit că lamei Lucy îi place să pupe oameni. Ziceţi mai departe.
- Da, domnule, şi, după cum spuneam, lama a venit la mine. Ne-am privit fix preţ de câteva secunde, apoi lama şi-a ridicat nasul drept în sus, ceea ce înseamnă că ceva nu-i convine, şi după aia şi-a dat capul pe spate şi m-a scuipat în faţă. Şi, pe deasupra, a şi scuipat mult, nu doar o picătură. Era scârbos, lipicios şi urât mirositor.
- Lama asta scuipă oameni? întrebă amuzat judecătorul.
- O, da, domnule judecător, şi a făcut asta aşa, deodată. Habar nu aveam ce urmează.
Mama lui April, May Finnemore, era o femeie gălăgioasă, cu maniere necizelate, de care puteai să fii sigur că va face ceva nelalocul lui. începu să râdă fără a face vreun efort de a se ascunde.
- încetaţi, spuse dur judecătorul, deşi părea el însuşi gata să chicotească. Vă rog să continuaţi, domnule Boland.
- Am înţeles. Erau câţiva care se uitau şi cred că ştiau că această lamă mai şi scuipă, şi imediat ce m-a scuipat în faţă au început să râdă. A fost foarte stânjenitor şi m-am enervat foarte tare, aşa că, după ce m-am şters pe faţă, m-am dus la domnişoara Petunia şi i-am spus: “Nu-mi pasă dacă îi place sau nu-i place de mine, dar nu poate fi lăsată să scuipe oameni şi în niciun caz agenţi de pază”. Nici nu şi-a cerut scuze sau ceva. Ba, mai mult, a considerat tot incidentul ca fiind ceva amuzant.

- Lama asta are o lesă sau este în vreun fel ţinută într-un loc? întrebă judecătorul.

- Nu, domnule, nu este. Pur şi simplu stă lângă taraba domnişoarei Petunia. Mereu sunt copii prin jur care o mângâie şi fac gălăgie. Am discutat cu ea câteva minute despre asta şi mi-am dat seama că proprietara nu avea de gând să facă ceva în privinţa asta. Aşa că am plecat să mă spăl pe faţă şi să mă mai calmez. Dar am fost cu ochii pe lamă şi cred că lama a stat şi ea cu ochii pe mine. Una dintre îndatoririle mele este să păzesc intrarea principală.

Câteodată, oamenii încearcă să plece cu produse pe care nu le-au plătit, aşa că treaba mea este să nu-i las să fure, ştiţi ce vreau să zic, domnule judecător?

- Bineînţeles.

- Şi, mă rog, cam la jumătate de oră după asta, eu îmi vedeam de treabă şi am trecut din nou pe lângă taraba ei. Nu le-am spus niciun cuvânt, nici ei, nici lamei. M-am oprit şi stăteam de vorbă cu domnul Dudley Bishop, când, la un moment dat, am simţit ceva în spatele meu. Acesta nu a mai spus nimic. M-am întors şi am văzut din nou lama uitânduse fix la mine. înainte să apuc să mă feresc, m-a scuipat iarăşi în faţă. A fost la fel de scârbos ca prima oară. Dudley este aici în calitate de martor.

Domnul Dudley Bishop ridică mâna.

- Sunt adevărate toate acestea, domnule Bishop? întrebă judecătorul.

- Absolut tot, răspunse martorul.

- Continuaţi.

- Păi, eram destul de supărat. Lumea râdea de mine, aşa că mi-am şters faţa şi m-am dus la domnişoara Petunia. Văzuse toată întâmplarea şi nu părea deloc îngrijorată. Mi-a zis să stau departe de lamă şi totul va fi în regulă. I-am explicat că eu am dreptul să îmi fac treaba şi că problema era a ei, nu a mea. Să facă ceva cu lama ei afurisită; dar n-a vrut. Aşa că m-am calmat şi am încercat să stau la distanţă. Dacă mă apropiam de intrare, lama se oprea din

orice făcea şi îmi arunca o uitătură urâtă. Am vorbit cu Frankie şi i-am sugerat să schimbăm locurile pentru restul dimineţii, dar el a zis că nu vrea să aibă de-a face cu această lamă. Mi-a zis că ar trebui să sun la Protecţia Animalelor, ceea ce am şi făcut. A venit un funcţionar de la Protecţia Animalelor, a vorbit puţin cu domnişoara Petunia. Ea zicea că nu există nicio lege care să impună ţinerea în lesă a lamelor.

Funcţionarul i-a dat dreptate. Deci, se pare că lamele pot să hălăduiască în voie prin oraş şi să scuipe oameni.

- Nu am ştiut că asta e o problemă a Strattenburgului, observă judecătorul Yeck.

- Ei, uitaţi că este. Şi mai am de zis câte ceva, domnule judecător.

- Continuaţi.

- Păi, sâmbăta trecută s-a întâmplat din nou, numai că mai rău de data asta. Eu stăteam la distanţă, încercând să îmi fac treaba cum puteam mai bine, încercând să o evit până şi cu privirea. Nu i-am adresat niciun cuvânt domnişoarei Petunia sau altcuiva din jurul ei. Cealaltă doamnă, doamna Finnemore, are o tarabă chiar lângă standul de flori, unde vinde brânză de capră, şi are o maimuţă-păianjen care stă prin jur şi atrage clienţi, crescând astfel vânzarea.

- Ce legătură are maimuţa cu lama?

- Vă zic eu acum ce legătură are. Câteodată, maimuţa se mai suie pe spinarea lamei şi umblă călare. Asta atrage atenţia oamenilor. Copiii se strâng în jur şi fac poze, unii părinţi îşi pozează copiii cu lama şi cu maimuţa. Ei, şi o fetiţă s-a speriat şi a început să ţipe, aşa că m-am dus până acolo. Cum m-a văzut, lama a început să fugă spre mine. Nu mă apropiasem la mai puţin de nouă metri şi, cu toate astea, tot m-a atacat. Nu am vrut să fiu din nou scuipat, aşa că m-am dat înapoi. Lama continua să vină spre mine, cu maimuţa în spate, parcă era un cowboy. Când am înţeles că lama nu avea de gând să se lase, m-am întors şi am luat-o la fugă. Cu cât alergam mai tare, cu atât alerga şi lama mai

tare. Auzeam maimuţa ţipând şi distrându-se, bănuiesc. Asta era pe la ora 8, când piaţa era plină de lume şi toţi râdeau de mine. Nu ştiam dacă o să mă muşte sau ce o să-mi facă. M-am gândit să pun mâna pe pistol şi să mă apăr, dar era prea multă lume înjur şi, în plus, nu voiam să omor lama. M-a alergat prin toată piaţa şi lumea râdea, maimuţa ţipa, era îngrozitor.

Judecătorul Yeck ridică un dosar pentru a-şi acoperi parţial faţa, ca să nu se vadă că era gata să izbucnească în râs. Theo aruncă o privire prin sală şi văzu că toţi erau amuzaţi.

- Nu e amuzant, domnule judecător, spuse Buck.

- Continuaţi.

- Păi, totul s-a terminat când am căzut. M-am împiedicat în faţa tarabei cu pepeni a lui Butch Tucker şi, până să apuc să mă ridic, lama s-a aplecat şi m-a scuipat. Nu m-a nimerit în fată, dar mi-a udat bluza. Butch este de fată, dacă aveţi nevoie de confirmare.

Butch ridică mâna.

- Totul este adevărat, domnule judecător. Eram de faţă, spuse el rânjind.

- Mulţumesc. Continuaţi, vă rog.

Buck respira greu şi se înroşise la faţă. Spuse:

- Păi, m-am ridicat în sfârşit şi eram gata să iau la bătaie lama şi probabil şi maimuţa, când a apărut Frankie cu un băţ şi a alungat lama. Probabil că s-a dus la locul ei, nu ştiu. Eram foarte supărat. Trebuie să faceţi ceva, domnule judecător. Am dreptul să îmi fac datoria fără să fiu atacat.

- Mai vreţi să spuneţi şi altceva?

- Nu cred. Asta e tot, momentan.

- Vreţi să faceţi precizări, domnule Boone?

Theo se gândi că ar fi mai bine să-şi lase clienta să-şi spună şi varianta ei. Ştia din experienţă că judecătorului Yeck nu îi plăceau procedurile obişnuite dintr-o sală de judecată.

- Să o ascultăm pe domnişoara Petunia.

- Bună ideea. Domnişoară Petunia, vă rog, spuneţi-ne şi varianta dumneavoastră.

Domnişoara Petunia sări în picioare, pregătită să îi ia apărarea lui Lucy.

- Puteţi să staţi jos, spuse judecătorul.

- Prefer să stau în picioare.

- Vă rog.

- Vă mulţumesc, domnule judecător. Tot ce a zis este adevărat, dar nu a inclus câteva detalii. Lamele nu scuipă decât atunci când se simt ameninţate sau hărţuite şi nu fac asta decât ca să se apere. Nu muşcă şi nu lovesc. Sunt animale foarte paşnice, domesticite de mii de ani. Sunt din aceeaşi familie cu cămilele, ştiaţi asta, domnule judecător?

- Nu ştiam.

- Ei bine, aşa este, şi sunt nişte animale care muncesc din greu, sunt loiale şi uşor de întreţinut. O am pe Lucy de doisprezece ani şi trage la căruţă în fiecare sâmbătă dis-de-dimineaţă, ajutându-mă să îmi duc marfa în piaţă. Maşina mea e foarte mică şi nu o pot folosi pentru a căra florile şi ierburile, aşa că Lucy mă ajută să fac asta.

Judecătorul Yeck ridică mâna, se uită la Theo şi întrebă:

- Este legal să înhami o lamă la căruţă şi să mergi prin oraş?

Theo răspunse:

- Da, domnule, nu există nicio ordonanţă care să interzică asta.

- Unde stă această lamă?

- In curtea mea, spuse domnişoara Petunia. Curtea din spatele casei mele e foarte mare.

- Este permis în oraşul nostru să ţii lame pe o proprietate privată?

Theo răspunse:

- Nu, domnule judecător. Totuşi, domnişoara Petunia nu locuieşte în oraş. Casa ei este imediat dincolo de marginea oraşului, la ţară. Şi legile rurale nu interzic deţinerea unei lame pe o proprietate privată.

- Mulţumesc. Vă rog, domnişoară Petunia, continuaţi.
- Acum câteva luni, eu şi Lucy mergeam acasă, ne întorceam din piaţă. Ne-a oprit o maşină de poliţie. Poliţistul a ieşit din maşină şi a început să pună întrebări. Ne-au acuzat că blocăm traficul şi alte lucruri absurde, dar eu cred că erau pur şi simplu curioşi. Lui Lucy nu i-a plăcut deloc lucrul ăsta. S-a simţit ameninţată.
- I-a scuipat şi pe poliţişti? întrebă judecătorul Yeck.
- Nu, domnule.
- Cât de des scuipă oameni?
- Se întâmplă foarte rar, domnule judecător. Cu aproximativ un an în urmă, tipul care ne citeşte contorul electric a venit pe la noi şi nu o lăsa în pace. Pe el l-a scuipat. Purta un fel de uniformă. Ştiţi, domnule judecător, nu cred că lui Lucy îi plac bărbaţii voluminoşi, îmbrăcaţi în uniformă. Se simte ameninţată de ei. Nu a scuipat niciodată o femeie sau un copil, sau un bărbat fără uniformă.
- Bravo ei. Merită o medalie.
- Şi domnul Boland nu a fost tocmai drăguţ cu ea. S-a oprit în faţa tarabei de câteva ori, dându-se rotund, încercând să-mi spună că Lucy ar trebui ţinută în lesă ori într-un loc special, lucruri de-astea. Crede că el are dreptul să controleze tot ce se întâmplă în piaţă. Are şi el o parte din vină pentru cele întâmplate.
- Nu este deloc adevărat, domnule judecător, spuse Buck. Totuşi, oricine l-ar fi văzut pe Buck în uniformă şi-ar fi dat imediat seama cât de mândru era de autoritatea sa.
- Aici nu ne certăm. Aţi terminat, domnişoară Petunia?
- Aşa cred.
- în regulă. Domnule Boland, ce vreţi să fac mai exact?
- Păi, domnule judecător, vreau să îşi ţină lama acasă, în curtea ei, unde nu poate scuipa sau ataca oameni.
- Dar, domnule judecător, trebuie să îşi ducă florile şi ierburile în piaţă, şi nu există nicio lege prin care îi este interzis să-şi folosească lama pentru a trage căruţa. Ar fi nedrept să îi cereţi clientei mele să îşi ţină acasă lama.

- Aşa o fi, dar ceva trebuie făcut, domnule Boone, spuse judecătorul Yeck. Nu putem permite unui animal să scuipe oameni. Domnul Boland are dreptul să îşi exercite meseria fără teama de a fi atacat de o lamă. Sunteţi de acord, domnule Boone?

- Da, sunt, şi îi cer scuze domnului Boland din partea clientei mele pentru acţiunile lui Lucy.

Scuzele însemnau mult pentru judecătorul Yeck, şi Theo insistase, deşi domnişoara Petunia se împotrivise iniţial.

Buck dădu din cap în semn de acceptare, dar nu era mulţumit.

- Aveţi un plan, domnule Boone? întrebă judecătorul.

Theo se ridică în picioare şi se adresă judecătorului:

- Să încercăm aşa: sâmbăta viitoare, domnul Boland aici de faţă va schimba locul cu celălalt gardian, Frankie, iar Frankie trebuie instruit să stea cât mai departe de Lucy, făcându-şi în continuare treaba. Dacă Lucy îl atacă şi pe Frankie, atunci vom fi de acord să luăm măsuri mai drastice.

- Cum ar fi?

- Lucy nu a mai fost niciodată ţinută în lesă, dar clienta mea va încerca. Domnişoara Petunia este sigură că, dacă vorbeşte cu Lucy despre asta, o va convinge să nu mai fie atât de agresivă faţă de bărbaţii corpolenţi care poartă uniforme.

- Cât de mare este Frankie? îl întrebă judecătorul Yeck pe Buck.

- Cât o scrumbie.

- Domnişoara Petunia vorbeşte cu Lucy? îl întrebă judecătorul pe Theo.

Domnişoara Petunia se ridică în picioare şi spuse:

- O, da, domnule judecător. Stăm la taclale tot timpul. Lucy e foarte inteligentă. Cred că o pot convinge să nu mai scuipe.

- Domnule Boland, ce spuneţi de această idee?

Buck îşi dădu seama că nu avea să obţină ceea ce dorea, cel puţin nu în acea zi, aşa că ridică din umeri şi spuse:

- O să încerc. Nu vreau să creez probleme, domnule judecător. Dar e foarte jenant.

- Sunt sigur. Vom urma acest plan şi, dacă nu merge, ne revedem tot aici săptămâna viitoare. De acord?

Toată lumea fu de acord şi încuviinţă din cap.

- Şedinţa Tribunalului Animalelor s-a încheiat.

CAPITOLUL 15

De îndată ce Theo plecă de la tribunal, reveni cu picioarele pe pământ. Pentru câteva ore, izbutise să uite de toate problemele şi să se piardă în lumea nebunească a unei lame care scuipa. Domnişoara Petunia era încântată. May Fmnemore îl îmbrăţişase stângaci. Cel mai important, April era impresionată de talentul lui avocăţesc.

însă distracţia se terminase, iar Theo trebuia să înfrunte umilirea. Era acuzat pe nedrept, urmărit, hărţuit, şi acum întreaga lui familie fusese târâtă în această poveste. Simplul gând că o grămadă de poliţişti aveau să scotocească prin camerele casei familiei Boone îl îngrozea. Ce-o să creadă vecinii?

Apoi lui Theo îi trecu prin cap un gând atât de cumplit, încât fu nevoit să se oprească şi să tragă aer în piept. Se aşeză pe o bancă liberă din staţia de autobuz şi rămase cu privirea aţintită asupra asfaltului. Dacă exista cineva suficient de rău si de nesăbuit ca să ascundă marfa furată în vestiarul său, de ce nu ar fi făcut acelaşi lucru şi în casa lui? Uşile de la garaj erau deschise de obicei. în spate era o magazie căreia ei nu-i încuiau niciodată uşa. Nu i-ar fi fost foarte greu unui nemernic să se furişeze pe-acolo şi să găsească un loc în care să ascundă şi alte tablete, telefoane mobile sau chiar laptopuri.

Ce s-ar fi întâmplat dacă poliţia ar fi găsit asemenea obiecte? Prins din nou cu mâţa-n sac! La un moment dat, Theo se întrebă dacă nu cumva chiar şi părinţii săi aveau să îl bănuiască.

Se urcă din nou pe bicicletă şi merse mai departe spre birou, strecurându-se pe uşa din spate şi găsindu-l pe Judge dormind sub biroul său. Merse în vârful degetelor până în capătul coridorului, fără să fie văzut de nimeni. Elsa îşi făcea curat pe birou şi se pregătea de plecare. Era abătută şi îngrijorată în privinţa lui Theo, şi el se simţea mai rău după ce vorbise cu ea.

Ceasul se apropia de ora 5 după-amiază.

Poliţia aştepta la curba din faţa numărului 886 de pe Mallard Lane, casa lui Woods şi a Marcellei Boone şi a singurului lor copil, Theo, care nu locuise niciodată în altă parte. Aşteptau în două maşini fără însemne, iar familia Boone le fu recunoscătoare pentru asta. Două maşini de poliţie cu sirene şi lumini i-ar fi atras pe vecini ca un magnet.

Theo apăru primul, pe bicicletă, cu părinţii în urma sa. Vorman şi Hamilton se apropiară din stradă şi îi prezentară pe agenţii Mabe şi Jesco, ambii în civil. Fură invitaţi înăuntru, unde doamna Boone puse pe foc un ibric de cafea, şi toată lumea se aşeză la masa din bucătărie. In timp ce se făcea cafeaua, domnul Boone citi pe îndelete mandatul de percheziţie, apoi i-l dădu doamnei Boone care făcu acelaşi lucru.

- Tot nu înţeleg de ce este nevoie să scotociţi prin fiecare cameră din casă, zise domnul Boone.

- Păi, nu este nevoie, interveni doamna Boone, tăios. Supărarea lor era evidentă, dar momentan şi-o ţineau în frâu.

Hamilton spuse:

- Sunt de acord. Nu avem de gând să stăm aici toată noaptea. Am vrea să ne uităm prin camera lui Theo şi poate prin alte câteva, apoi în garaj, în pivniţă şi poate prin pod.

- Nu-i nimic în camera mea, zise Theo. Stătea în pragul uşii, numai ochi şi urechi.

- Gata, Theo, rosti tatăl său.

- Aveţi de gând să urcaţi în pod? întrebă doamna Boone în timp ce turna cafea, nevenindu-i să creadă.

- Da, replică Hamilton.
- Mult noroc, în cazul acesta. S-ar putea să nu ieşiţi vii de-acolo.
- Aveţi şi alte acareturi? întrebă Vorman.
- Avem o magazie în spatele casei, spuse domnul Boone.
- Ge-i în ea?
- Nu am un inventar. Chestii obişnuite. O maşină de tuns iarba, furtunuri pentru grădină, fungicid, mobilă veche.
- O ţineţi încuiată?
> »
- Niciodată.
Theo izbucni din nou:
- Nu-i nimic, nici în pod, nici în magazie. Vă pierdeţi timpul, pentru că nu anchetaţi pe cine trebuie.
Cei şase adulţi se uitară la el, apoi tatăl său zise:
- Gata, Theo. Destul.
- Ei bine, eu sunt de acord cu Theo, rosti mama lui. Toată treaba asta e o pierdere de timp şi de efort. Cu cât îl suspectaţi pe Theo mai mult, cu atât o să vă ia mai mult timp să-l găsiţi pe adevăratul infractor.
- Noi doar anchetăm, zise Hamilton. E datoria noastră.
Camera lui Theo era într-o stare surprinzător de bună.
Părinţii lui îi acordau note proaste dacă nu îşi făcea patul sau dacă îşi lăsa hainele împrăştiate pe jos ori cărţile altundeva decât pe rafturi. Aceste note proaste se traduceau într-o reducere a alocaţiei sale săptămânale, astfel Theo pierdea bani frumoşi dacă nu păstra curăţenia. Se stabilise ca doamna Boone să rămână cu poliţiştii în cameră şi să monitorizeze percheziţia. O inspecţie de zece minute nu dezvălui nimic, aşa că echipa de anchetatori trecu la dormitorul oaspeţilor şi la şifonierele din acesta, apoi la birou. Cu doamna Boone urmărindu-le fiecare mişcare, ofiţerii căutară cu atenţie prin dulapuri şi pe rafturi. Căutară cu mare grijă printre obiectele dintr-o debara. Aproape că mergeau pe vârfuri prin casă, ca şi cum s-ar fi temut să nu spargă ceva.

După ce ieşiră din birou, Theo şi tatăl său porniră televizorul şi urmăriră ştirile locale. Theo încerca să pară relaxat, dar nu îşi putea lua gândul de la magazie şi de la cât de uşor ar fi fost ca prada să fie ascunsă acolo. Il durea stomacul şi ar fi vrut să se întindă puţin, dar se străduia, în mod curajos, să pară nepăsător. Dacă îi auzea strigând “Am găsit!” sau “Uite-le!?” viaţa lui s-ar fi sfârşit.

Doamna Boone îi conduse în pivniţă, unde scotociră prin spălător, printr-o cameră dejoacă şi printr-un atelier. Nimic, îi duse apoi în pod, care era ticsit cu cutii pline cu obiecte nefolositoare, ce aveau să fie aruncate la un moment dat.

- Theo urcă des aici? o întrebă Hamilton pe doamna Boone.

- Numai când trebuie să ascundă marfa furată, răspunse ea.

Hamilton jură să nu mai pună nicio întrebare.

Le luă aproape o oră să deschidă toate cutiile de carton şi containerele de plastic. Negăsind nimic, trecură la garaj şi percheziţionară încăperea mare în care se aflau instalaţiile de încălzire şi de aer condiţionat. Când ieşiră din casă, Theo îl întrebă pe tatăl său:

- Pot să mă duc în camera mea, tată?

- Sigur că da. Când Theo dădu să iasă din birou, tatăl lui spuse: Theo, eu şi mama te credem, iară nicio urmă de îndoială. Ai înţeles?

5

- Da. Mulţumesc, tată.

La etaj, Theo se întinse pe pat şi mângâie locul de lângă el. Judge, care aştepta semnalul, sări pe pat - ceva ce doamna Boone interzicea cu desăvârşire. Insă uşa era încuiată şi Theo era în siguranţă, izolat de restul lumii, cel puţin pentru moment. Auzi un zgomot din curtea din spate şi îşi dădu seama că echipa de anchetatori scotocea prin magazie. Aşteptă, încercă să se relaxeze şi să alunge senzaţia că poliţia îi invadase camera.

Trecură minute bune si de afară nu se mai auzi niciun

semn de tulburare. Nu se găsi nimic neobişnuit în magazie şi, după două ore, percheziţia luă sfârşit. Poliţia le mulţumi soţilor Boone pentru cooperare - de parcă ar fi avut de ales - şi plecă de pe Mallard Lane.

Doamna Boone ciocăni la uşa lui Theo, şi el îi deschise.

- Au plecat, spuse ea îmbrăţişându-l. Eşti în regulă?

- Nu, nu prea.

- Nici eu nu sunt. Uite ce-i, Theo, eu mă consider un avocat bunicel. La fel e şi tatăl tău. Suntem hotărâţi să te apărăm şi să ne asigurăm că nu ţi se întâmplă nimic rău, bine? Agenţii sunt oameni cumsecade care-şi fac doar datoria. Până la urmă, vor descoperi adevărul, şi acest coşmar va lua sfârşit. îţi promit că va fi un sfârşit fericit.

- Dacă zici tu, mamă...

- Tatăl tău a venit cu o idee minunată. De vreme ce mâine nu mergi la şcoală, hai să ne ducem la Santo’s şi să luăm o pizza.

Theo izbuti să zâmbească.

Pe drum, Theo îi întrebă de pe bancheta din spate:

- Hei, aţi auzit vreodată de o lamă care scuipă?

- Nu, răspunseră părinţii săi la unison.

- Oho, să vedeţi ce poveste am pentru voi!

CAPITOLUL 16

Vineri dimineaţă, când ar fi trebuit să fie la cea de-a treia oră (cultură civică), Theo se plictisi în sfârşit de suspendare şi fu nevoit să admită că îi era dor de şcoală. Mama lui era la tribunal. Tatăl său era îngropat într-un morman de dosare la birou. Nimeni de la firma de avocatură nu avea timp pentru el, aşa că îi zise Elsei că se duce să îl viziteze pe Ike. Ea îl îmbrăţişă şi dădu din nou să plângă. Theo se săturase de atâta compătimire.

Judge alergă în spatele său în timp ce el pedala prin Strattenburg, având grijă să evite străzile aglomerate, deoarece ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie oprit de vreun poliţist sau de vreun inspector care îi urmărea pe

elevii chiulangii. Foarte mulţi puşti erau prinşi chiulind de la şcoală, iar cei cu abateri repetate erau duşi în faţa Tribunalului Juvenil. Theo bănuia că şi el urma să ajungă la Tribunalul Juvenil mai repede decât şi-ar fi închipuit.

Ajunse însă la biroul lui Ike în siguranţă şi urcă în salturi treptele până în camera nemaipomenit de dezordonată, în care bătrânul său unchi de-abia câştiga destui bani ca să supravieţuiască. în ciuda biroului său aglomerat şi a apetitului pentru muncă tipic celor din neamul Boone, Ike nu se forţa prea tare. Locuia singur într-un mic apartament. Conducea un Spitfire cu kilometrajul dat peste cap. Nu avea nevoie de prea mult, aşa că nici nu lucra peste măsură. Mai ales vinerea. Theo ştia din experienţă că majoritatea avocaţilor rămâneau iară benzină vineri la amiază. Tribunalul era mult mai liniştit. Era greu să găseşti un judecător vineri după-amiază. Grefierii îşi luau pauze de prânz mai lungi şi începeau să se furişeze de la serviciu cât mai devreme posibil.

Deşi nu mai era avocat cu acte în regulă, era clar că Ike se încadra în această tradiţie. Dormea până târziu aproape zilnic şi îşi pierdea vremea pe la birou până la amiază, când cobora la parter şi lua prânzul la fast-foodul grecesc. Ca să înceapă weekendul aşa cum se cuvine, Ike bea două pahare de vin la prânzul de vineri.

Theo şi Judge sosiră pe la 10.30, iar Ike, după trei ceşti de cafea, era surescitat şi vorbăreţ.

- Am un suspect, Theo, nu pe cineva anume, cu nume şi prenume, nu încă, dar am o idee despre ce trebuie să căutăm. Eşti atent?

- Sigur, Ike.

- Bine, dar mai întâi vreau să aud totul despre bătaie. Cu lux de amănunte. Fiecare lovitură, fiecare pumn, nas însângerat. Zi-mi că ai pocnit în faţă un golănaş.

Ike îşi ţinea picioarele pe birou - sandale murdare, fără ciorapi. Aşa că Theo se lăsă pe spate în scaun şi îşi puse şi el picioarele pe birou.

- Păi, totul s-a întâmplat foarte repede, începu el, lansându-se într-o descriere lungă şi destul de precisă a încăierării. Ike rânjea, ca un unchi extrem de mândru ce era. Theo nu înflori prea mult povestea, rezistând tentaţiei de a-şi îmbunătăţi calităţile combative.

Când termină de descris întâlnirea cu doamna Gladwell şi-i zise şi de suspendare, Ike spuse:

- Bine-ai făcut, Theo. Uneori, nu ai de ales. Poţi să porţi suspendarea asta ca pe o medalie de onoare.

- Ai auzit de mandatul de percheziţie? întrebă Theo, nerăbdător să-i împărtăşească toate aventurile din acea săptămână.

- Ce mandat de percheziţie? întrebă Ike. Theo îi relată şi acea întâmplare, iar Ike clătină din cap încontinuu. Ca să mai detensioneze atmosfera, Theo întrebă: Ai auzit vreodată de o lamă care scuipă? Ike nu auzise, aşa că Theo îi povesti în amănunt ultimele sale aventuri de la Tribunalul Animalelor.

Când isprăvi de povestit, Ike sări în picioare, îşi trosni articulaţiile şi zise:

- Bine, Theo. Sarcina noastră este să găsim persoana care încearcă să-ţi însceneze chestia asta, da?

- Da.

- Nu m-am gândit decât la asta în ultimele patruzeci şi opt de ore. Spune-mi ce ştii până acum.

- Nu prea multe. Tata este convins că trebuie să fie cineva din şcoală, cel mai probabil un alt elev, pentru că unui adult i-ar fi mult prea greu să îmi deschidă vestiarul fără să dea de bănuit. De asemenea, crede că avem de-a face cu mai mulţi puşti.

- Sunt complet de acord. Cine este suspectul tău principal?

- Nu am niciunul, Ike. Ai mei m-au făcut să vin cu o listă cu puşti care ar putea să-mi poarte pică. Nu spun că aş fi cel mai grozav tip din şcoală, dar chiar nu pot să mă gândesc la cineva care (1) mi-ar sparge vestiarul şi mi-ar fura chestii luni, apoi (2) ar sparge şi ar jefui un magazin de

calculatoare marţi noapte - lăsându-mi şapca la locul faptei -, apoi (3) mi-ar sparge din nou vestiarul miercuri şi ar pune acolo tabletele furate, totul numai ca să mă bage pe mine la închisoare. Cineva trebuie să mă urască foarte, foarte tare, iar eu, pur şi simplu, nu am nicio idee cine ar putea fi.

- Asta deoarece nu îl ştii. Probabil că nu ai făcut niciodată cunoştinţă cu el. Poate că l-ai văzut, dar nu îţi dai seama.

Ike umbla de colo-colo în spatele biroului, scărpinându-se în barba lui căruntă, încruntat şi adâncit în gânduri.

- Bine, replică Theo. Cine este?

Ike se aşează brusc şi se aplecă peste birou, fixându-l pe Theo cu ochi scânteietori.

- Părinţii tăi sunt avocaţi, şi încă dintre cei mai buni. Avocaţii au cazuri care implică oameni mânioşi, răniţi, cu probleme, îndeajuns de şucăriţi ca să cheltuiască o grămadă de bani intentând un proces. Tatăl tău este un avocat de imobiliare, un mod destul de plictisitor de a face bani, dacă mă întrebi pe mine. Are foarte multe acte de completat. Are de-a face cu oameni care cumpără şi vând case, imobile, terenuri... Ştii la ce mă refer.

- Nu am de gând să mă fac avocat de imobiliare, zise Theo.

- Bun băiat! Ce vreau eu să spun este că el nu are de-a face cu clienţi aflaţi în conflict. Asa-i?

j j >

- Aşa-i.

- Mama ta, pe de altă parte, nu are de-a face decât cu conflicte, şi încă dintre cele mai aprige. Divorţurile. Căsătorii spulberate. Soţi şi soţii care se luptă să obţină custodia copiilor, casa, maşinile, mobila, banii. Acuzaţii de adulter, abuz, neglijenţă. Unele sunt cazuri cumplite, Theo. Eu nu am suportat niciodată cazurile de divorţ. Insă mama ta este printre cele mai bune avocate din domeniu. Şi-aşa a fost dintotdeauna.

Theo încuviinţă, ascultând şi aşteptând. Ştia deja toate astea.

Ike îşi lovi uşor degetele între ele, spunând:

- Divorţul este cumplit pentru un copil, Theo. Cei doi oameni la care ţine cel mai mult se trezesc că nu mai pot trăi împreună, că nu se mai iubesc, ba chiar că se urăsc, şi în acest proces de divorţ îl folosesc pe copil ca pe un premiu pentru care se bat. Pentru copil este traumatizant, năucitor şi destul de dureros. Copilul nu este sigur care dintre părinţi va obţine custodia, aşa că nu poate şti unde va locui pe viitor. Cel mai adesea, soţul şi soţia sunt obligaţi să vândă casa familiei. Uneori, copilul îl preferă pe unul din părinţi şi este obligat să aleagă. Inchipuie-ţi, Theo, cum te-ai simţi dacă ar trebui să alegi între a locui cu mama ta sau cu tatăl tău. Divorţul reprezintă un şoc emoţional pentru un copil, iar efectul se întinde pe termen lung. Făcu o pauză ca să se scarpine în barbă, apoi continuă: Cred că problemele tale sunt legate de unul dintre cazurile de divorţ de care se ocupă mama ta. Cred că una dintre clientele sale are un copil care merge la aceeaşi şcoală ca tine, iar acest copil te urăşte în taină, pentru că nu îi place cum decurge divorţul. Cum mama ta reprezintă întotdeauna soţia, şi cum soţia primeşte aproape mereu custodia copiilor, poate că acest copil nu îşi place prea mult mama şi ar vrea să locuiască împreună cu tatăl său, care, din motive evidente, nu o place pe Marcella Boone absolut deloc. Această antipatie faţă de mama ta nu este deloc neobişnuită în cazurile de divorţ şi este probabil împărtăşită copiilor prinşi la mijloc.

Două poveri, câte una de pe fiecare umăr, dispărură brusc în neant, iar Theo îşi simţi sufletul mult mai uşor. Ce idee strălucită! Una care nu-i trecuse deloc prin cap lui Theo. Insă Ike, ca un unchi bătrân şi înţelept ce era, o văzuse foarte limpede.

Ike continuă:

- S-ar putea să te întrebi de ce nu ţi-a pomenit nimic despre asta Marcella. Probabil că s-a gândit şi ea la această variantă, însă mama ta este o avocată atât de

conştiincioasă, încât uneori nu mai vede lucrurile în ansamblu. Şi este atât de profesionistă, încât nu s-ar gândi niciodată să dea de gol secretele clienţilor ei.

- Nici măcar ca să-şi protejeze propriul fiu?

- Sigur, Theo, dacă mama ta ar considera că ai putea fi rănit de cineva implicat într-unul dintre cazurile ei, nu am nicio îndoială că ar face tot posibilul să te protejeze. Insă avocaţii precum mama ta devin atât de hotărâţi în a-şi apăra clienţii, încât dezvoltă puncte slabe. Nu mai văd lucruri pe care ceilalţi le văd. Şi trebuie să recunoşti, Theo, ăsta este un comportament strigător la cer din partea copilului nostru misterios. Nu-i tocmai genul de comportament care ar putea fi anticipat de mama ta sau de oricine altcineva. Mama ta s-a ocupat de atâtea divorţuri de-a lungul timpului, încât probabil că nu se mai gândeşte la ranchiuna pe care i-o poartă copiii clientelor sale.

- Ar trebui să stau de vorbă cu mama?

- Şi ce s-o întrebi? Cine se află în toiul unui divorţ urât, cu copii la şcoala ta? Să zicem că se poate gândi la câteva cazuri. Să zicem că mai restrângi lista suspecţilor. Cumva, nu ştiu cum, să zicem că reuşeşti să dovedeşti că acest copil misterios este adevăratul făptaş. Copilul va fi arestat pentru spargerea magazinului de calculatoare, exmatriculat, toate chestiile rele pe care le merită. Tu scapi de belea, şi copilul dă de bucluc, nu?

- Asa-i.

- Mai există şi posibilitatea ca mama ta să dea chiar ea de bucluc. Clienta ei nu va fi prea bucuroasă, având în vedere că ea va fi responsabilă, chiar dacă doar parţial, pentru beleaua în care a intrat copilul clientei. Ce vreau să spun este că puştiul va ispăşi o pedeapsă într-o instituţie de detenţie, iar mama ta ar putea fi cea învinuită pentru acest lucru. Sigur că puştiul este vinovat şi trebuie pedepsit, dar clienta va considera că mama ta a încălcat confidenţialitatea. Ceea ce o va pune pe mama ta într-o situaţie delicată.

- Ai vreun plan?
- Mereu am un plan. Ţi-ai adus laptopul?
Theo mângâie ghiozdanul şi zise:
- Chiar aici.
- Bine. Hai să intrăm pe internet şi să vedem ce cazuri sunt pe rol la Tribunalul Familiei. Fă o listă cu toate cazurile curente de divorţ în care este implicată mama ta. Vom trece prin toate cazurile active şi vom face o listă cu cele în care sunt implicaţi copii, copii care merg la aceeaşi şcoală cu tine. Lista ar trebui să fie destul de scurtă.
Theo îşi scotea deja laptopul.
- Este o idee nemaipomenită, Ike.
- Vom vedea.
Evidenţa sentinţelor pe care o ţineau grefierii de la Tribunalul Familiei împărţea divorţurile în diverse categorii: Contestate - Necontestate; Active ^ Inactive; Copii - Fără copii; In faza preliminară - Pe rol. După o jumătate de oră, cu Theo la laptop şi cu Ike lucrând la calculatorul său voluminos, obţinuseră o listă cu douăzeci şi unu de cazuri active de divorţ în care Marcella Boone o reprezenta pe soţie. Dintre acestea, trei se aflau în categoria “Fără copii”, ceea ce le scoase de pe listă. Alte cinci se aflau în categoria “Necontestate”, şi Ike fu de părere că şi acestea puteau fi eliminate, la rândul lor. Divorţurile necontestate erau mult mai uşoare şi mai rapide, fără să provoace resentimente suficient de puternice pentru a face pe cineva să taie cauciucuri şi să arunce pietre în geamuri.
- Ce înseamnă “Secret”? întrebă Theo frunzărind prin arhive.
- înseamnă necazuri pentru noi, replică Ike. Am uitat de Evidenţa Dosarelor Secrete. Există anumite cazuri de divorţ în care acuzaţiile de rele tratamente sunt deosebit de vehemente, şi una dintre părţi poate cere judecătorului să secretizeze dosarul, ceea ce înseamnă că acesta este disponibil doar avocaţilor implicaţi. Nimic nu este făcut public. Ar putea fi o fundătură, asta dacă nu cumva reuşim

să accesăm fişierele mamei tale. Dar hai să mergem mai departe!

Ike făcu o listă cu numele de familie ale clientelor implicate în cele treisprezece cazuri depistate, iar Theo descărcă fişierul cu elevii de la Şcoala Generală Strattenburg. Prin comparaţie şi verificare, lista se reduse cam la jumătate, cu vreo şapte cazuri care ar fi putut avea legătură cu copii de la şcoala lui Theo. însă unele nume erau atât de comune, încât nu puteau fi incluse sau excluse. Era un Smith, un Johnson, un Miller şi un Green. Trecând peste nume, Theo se simţi oarecum uşurat. Nu îl ştia pe niciunul dintre copiii cu numele de familie de pe listă.

Cu doi ani în urmă, când Theo era în clasa a şasea, o fată pe nume Nancy Griffin i-a zis că mama lui fusese avocata mamei ei. Procesul se încheiase, iar doamna Griffin era foarte mulţumită de treaba pe care o făcuse mama lui Theo. Atunci îşi dăduse Theo seama pentru prima oară că slujba doamnei Boone îi putea afecta prietenii sau colegii de clasă. îşi întrebase mai târziu mama despre asta şi ceruse să afle de ce nu îl informase. Doamna Boone îi explicase, pe îndelete şi cu seriozitate, că avocaţii sunt constrânşi de anumite norme de etică, dintre care cea mai importantă este confidenţialitatea completă în relaţia cu clienţii.

Ike mâzgăli ceva pe un carneţel, apoi zise:

- Deci, avem şapte nume sau şapte cazuri de divorţ de care se ocupă mama ta şi în care sunt implicaţi copii de la şcoala ta. Recunoşti vreun nume?

> 5

- Nu chiar. E un puşti pe nume Tony Green în clasa a şaptea, dar nu ştim încă dacă este vorba despre *acea* familie Green. în afară de ăsta, niciunul nu mi-e cunoscut.

- Hai să ne întoarcem la Evidenţa Dosarelor Secrete, rosti Ike, iar Theo ajunse acolo înainte ca unchiul său să termine de vorbit. Erau opt cazuri protejate, identificate doar prin

numele de familie al soţiei sau al soţului care intentase procesul de divorţ. Numele avocaţilor nu erau date.

Ike spuse:

- Trebuie să ţii cont că divorţul pe care îl căutăm este unul foarte complicat. Părinţii se luptă pentru custodie, iar puştiul nostru misterios ar prefera să rămână cu tatăl său. Altfel nu l-ar ataca pe fiul avocatei mamei sale. Pricepi?

- Cred că da.

- Ca un tată să câştige custodia, trebuie mai întâi să demonstreze că mama nu este în stare să aibă grijă de copii. Legea o preferă mai mereu pe mamă, şi rareori se întâmplă ca tatăl să obţină custodia.

- Ştiu, zise Theo.

- Ca să demonstreze că mama nu este în stare să aibă grijă de copii, tatăl trebuie să vină cu tot felul de exemple de comportament inadecvat din partea ei. Aceste cazuri ajung deseori să fie protejate prin Evidenţa Dosarelor Secrete, din motive evidente.

- Atunci, înseamnă că nu avem noroc.

- Aşa e, dacă nu reuşim să aruncăm o privire prin dosarele mamei tale.

- Eşti nebun?

- Da, Theo, sunt nebun de ceva vreme. Şi o să fac tot felul de chestii nebuneşti ca să aflu cine te urmăreşte, hărţuindu-te şi încercând să te trimită la închisoare pentru o infracţiune gravă. Poţi să spui că-s nebun, dar poate că a venit timpul să încălcăm nişte reguli. Tu ai sărit la bătaie ieri şi ai încălcat o regulă. Insă nu prea ai avut de ales, nu?

- Mda, presupun...

- Nu vorbesc de încălcarea legii, Theo. Nu ar fi ilegal să ne uităm prin dosarele Marcellei. Este un pic cam lipsit de etică, dar nu avem de gând să dăm în vileag informaţii secrete. Şi s-ar putea să fie singura cale de a rezolva acest mic mister.

- Nu ştiu, Ike.

- Ce fel de sistem digital de stocare foloseşte firma?

- Se numeşte InfoBrief, un sistem destul de rudimentar, doar pentru stocare, catalogare şi pentru a mai reduce cheltuielile cu hârtia.

- Cine are acces la el?

- Eu nu am. Părinţii mei, Dorothy, Vince şi Elsa, însă tata şi Dorothy îl folosesc foarte rar. Mama şi Vince îl folosesc ca să-şi ţină ordine în lucruri şi ca să găsească informaţii fără să fie nevoiţi să sape printr-o grămadă de hârţoage. Pe deasupra, toată cercetarea juridică este integrată în el.

- Poţi obţine o parolă?

Theo se gândi la asta îndelung. Dacă obţinea parola şi i-o dădea lui Ike, atunci ar fi devenit părtaş la ceva. Chiar dacă nu era o infracţiune, în mod categoric era ceva ce-ar fi preferat să evite. Şi-aşa se scălda în ape tulburi. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca mama lui să-l certe pentru că încălcase intimitatea clienţilor săi.

- Uite ce-i, Ike, eu o să mă duc pur şi simplu la mama şi o să-i spun ce cred. O să îi explic ipoteza noastră şi o să-i cer ajutorul. Este totuşi mama mea.

- E o idee minunată, Theo, şi de foarte mare bun-simţ. Insă nu o face chiar acum. Hai să vedem dacă nu putem rezolva cazul fără să o implicăm şi pe ea. Nu vreau să-i cer Marcellei Boone să-mi dea informaţii prea delicate despre o clientă.

- Ike, chestia asta e doar o speculaţie?

- Poate, dar este cea mai bună variantă pe care o avem până acum. Poliţia nu investighează pe nimeni altcineva, deoarece toţi sunt convinşi că tu eşti hoţul. Mâine-poimâine o să vină cu un mandat ca să te aducă la Tribunalul Juvenil. Dacă nu-l găsim pe adevăratul infractor repede, Theo, situaţia o să se înrăutăţească şi mai mult. înţelegi?

- Da, crede-mă, am înţeles.

- Ascultă-mă, Theo. Demult, eram şi eu un avocat de succes în Strattenburg, aveam un birou pe acelaşi coridor cu biroul mamei tale, aveam numeroşi clienţi, iar viaţa era bună cu mine. Apoi au apărut poliţiştii şi au început să pună

întrebări. Iar eu nu aveam chiar toate răspunsurile. Aşa că au venit din nou, cu şi mai multe întrebări. Nu-mi venea să cred ce mi se întâmplă şi am realizat cu greu că intrasem în bucluc şi că nu mai puteam face nimic ca să dau înapoi. Odată ce sistemul judiciar se pune împotriva ta, e greu de oprit. Crede-mă, Theo, am trecut prin asta. Este un sentiment nenorocit. Cerul îţi cade în cap şi nu mai ai unde să te ascunzi.

Era pentru prima oară când Ike vorbea despre necazurile şi trecutul lui, iar Theo era fascinat. Se hotărî să pună întrebarea care îl rosese dintotdeauna.

- Erai vinovat, Ike?

Ike se gândi o vreme şi, în cele din urmă, spuse:

- Am făcut unele greşeli, Theo, greşeli pe care le voi regreta tot restul vieţii. Tu, pe de altă parte, nu ai greşit cu nimic, şi de aceea nu mă deranjează să încalc câteva reguli mărunte ca să te protejez. Hai să-i dăm de cap acestei chestii, ca să nu te mai calce poliţia pe coadă.

- Bine, bine.

- Poţi să obţii parola?

- Cred că da.

CAPITOLUL 17

Theo şi Judge izbutiră din nou să evite străzile aglomerate pe drumul de întoarcere la biroul de avocatură Boone & Boone. Theo era atât de cufundat în gânduri, încât trecu pe roşu şi ţâşni în faţa unei dube a poştei. “Ai grijă pe unde mergi, puştiule!” zbieră omul, iar Theo îi aruncă un “îmi pare rău” peste umăr. Judge gonea în faţă, de parcă ar fi vrut să-si menţină avansul fată de Theo.

) 5 J

Era ora prânzului, iar Elsa şi Dorothy mâncau salată în bucătărie, vorbind în acelaşi timp. Theo se strecură pe lângă ele, fără să fie văzut. Biroul mamei sale era pustiu. “E ocupată la tribunal probabil”, îşi spuse el. Uşa lui Vince era deschisă, însă acesta nu era acolo. De obicei, pleca din

firmă la ora prânzului. Avea calculatorul pornit, ca întotdeauna, cu screen saverul vizibil.

Cea mai simplă metodă de a “împrumuta” parola era să o ia de pe unul dintre cele cinci calculatoare. Fiecare avocat avea una, plus Vince, Dorothy şi Elsa. Dacă Theo chiar credea că poate merge până la a “împrumuta” o parolă, atunci acesta era prilejul potrivit. însă îi venea greu să se convingă că făcea ceea ce trebuia. Ike era convins, însă Theo nu era Ike. Theo ştia că era ceva greşit, poate nu ilegal, dar sigur greşit.

Linia de demarcare dintre bine si rău fusese întotdeauna >

clară; acum însă, nimic nu mai era clar. Toate relele se adunaseră asupra sa. Era rău să i se spargă vestiarul şi să i se pună acolo marfa furată, cu scopul evident de a-l băga în bucluc. Era rău să fie urmărit, să-i fie tăiate cauciucurile şi să i se spargă geamul cu pietre. El nu făcuse nimic rău, şi totuşi era acum tratat ca un infractor. Poliţia fusese neinspirată în alegerea suspectului. Poliţia făcea rău că nu îl credea şi, dacă Theo avea să fie adus în instanţă de către poliţie, un alt rău avea să se producă. Theo făcuse rău că sărise la bătaie, deşi tatăl său, Vince şi Ike păreau să creadă că răul făcut nu era chiar atât de mare. Era oare rău ca Theo să încalce o regulă a biroului şi să fure o parolă în încercarea de a preveni un rău şi mai mare? Oare, dacă făceai ceva rău, puteai ajunge la un rezultat bun?

Era totul foarte confuz, însă Theo avea încredere în Ike, şi Ike nu avea nicio îndoială că folosirea parolei era un lucru bun.

Theo îl duse pe Judge în biroul său şi îi spuse să tragă un pui de somn. După ce câinele se instală, Theo se furişă pe coridor şi ciuli urechile ca să audă cine era acolo. Dorothy şi Elsa vorbeau despre reţete. Nu se auzea niciun sunet de la tatăl său, de la etaj - se ştia că Woods Boone trăgea şi el un pui de somn la prânz. Theo se strecură în biroul lui Vince, închise uşa şi o încuie. Se aşeză pe scaunul lui Vince şi,

având grijă să nu deranjeze nimic de pe birou, se uită la calculator. Screen saverul era o poză banală care înfăţişa un asfinţit deasupra oceanului. Theo apăsă pe Meniul Principal, apoi pe InfoBrief. I se ceru o parolă, aşa că ieşi de-acolo şi se duse la My Computer. Apăsă pe Desktop, apoi pe Control Panel, apoi pe System and Security, apoi pe Parole. Vince avea foarte multe parole, iar Theo se simţea ca ultimul om pentru că umbla prin ele. Parole pentru conturi on-line de cumpărături, telefoane mobile, două site-uri de socializare, un site de voiaj, un manager virtual de fotbal american şi multe altele. La sfârşitul listei se afla InfoBrief, iar Theo apăsă pe el. Apăru parola: Avalanche88TeeBone33. Theo o notă repede, apoi ieşi în Meniul Principal. Apăsă pe InfoBrief, introduse parola, iar ecranul se întunecă vreo cinci secunde, până când apăru InfoBrief-Boone & Boone-Account Code: 647R. Theo notă codul şi apăsă pe Enter. Apăru o listă lungă de nume de cazuri - nume precum Denise Sneiter versus William B. Sneiter -, iar Theo îşi dădu seama că găsise cazurile de divorţ ale mamei sale. Ieşi repede, reveni la screen saver şi rămase neclintit, iară să mai atingă nimic. Trase adânc aer în piept şi răsuci clanţa, aproape convins că îl aştepta cineva afară ca să sară pe el. Insă drumul era liber, şi el se întoarse în grabă în micul său birou în care câinele încă dormea şi totul era în siguranţă.

Theo ştia că în contul InfoBrief va fi înregistrată o accesare vineri, la ora 12.14 după-amiază, de pe calculatorul lui Vince, însă se îndoia că asta avea să fie observată prea curând. Dacă îl întreba cineva ceva, avea să nege totul şi cu asta basta. La urma urmei, era vineri după-amiază şi erau şanse mari ca nici Vince, nici mama lui, nici altcineva să nu mai folosească InfoBrief până luni dimineaţă, şi, mai important, arhiva de accesări a sistemului nu era verificată decât sporadic.

Deşi mica sa infracţiune părea perfectă până acum, Theo se simţea groaznic din cauza ei. Se gândi dacă să-i dea sau nu parola şi codul lui Ike şi, pe măsură ce treceau minutele,

deveni tot mai tentat să nu o facă. Una era să-şi bage nasul şi să facă rost de ele de pe calculatorul lui Vince, şi alta să i le dea lui Ike pentru ca acesta chiar să deschidă fişierele şi să sape după informaţii preţioase.

Mama lui ajunse puţin înainte de ora unu. Adusese prânzul, aşa că mâncară la masa din sala de conferinţe împreună cu domnul Boone. Se aflau cu toţii într-o dispoziţie sumbră, şi se vorbi despre alte lucruri decât despre situaţia în care se afla Theo. In timp ce ciugulea din sendviş, se gândi să aducă vorba despre un lucru cert: conspiraţia pornită împotriva sa ar fi putut fi legată de unul dintre cazurile mai complicate de divorţ ale mamei sale, însă Ike îi spusese să aştepte.

Aşa că aşteptă.

Theo era în biroul său, făcându-şi temele şi urmărind mişcarea greoaie a limbilor ceasului, când Elsa îi vorbi prin interfon.

- Theo, a venit cineva să te vadă, rosti ea.

- Cine este? întrebă el nedumerit şi apoi speriat că poliţia se întorsese.

- Un prieten.

Theo se grăbi până la recepţie. La biroul Elsei, oarecum stânjenit, stătea Griff, pe care ultima oară îl văzuse în dimineaţa precedentă când fusese suspendat de doamna Gladwell. Intrară în sala de conferinţe, şi Theo închise uşa. Se aşezară în scaunele masive din piele, şi Griff se uită prin încăpere.

- Foarte tare, zise el. E-a ta?

- O mai folosesc din când în când, spuse Theo. Eu am un birou mic, în spate.

După o pauză stânjenitoare, Griff întrebă:

- Părinţii tăi te-au certat?

5

- Nu foarte tare. Ai tăi?

- Nu au fost prea bucuroşi. Nu am voie să ies din casă o lună, am mai multe treburi de făcut pe-acasă, am rămas

fără alocaţia pe două săptămâni, dar bănuiesc că putea fi şi mai rău.

- Nu sună prea bine.

- Uite ce-i, Theo, motivul pentru care am venit este că părinţii mei vor să-mi cer scuze pentru bătaie. Aşa că îmi cer scuze.

- Nu face nimic, zise Theo. Şi eu îmi cer scuze. A fost o mare prostie, nu?

- Da, o mare prostie. Baxter are gura bogată şi intră într-o grămadă de belele din cauza asta.

- Baxter şi-a cerut şi el scuze. Hai să uităm de asta.

- S-a făcut.

Urmă o altă pauză, însă Griff mai avea ceva pe suflet. Uite ce-i, Theo, se zvoneşte că poliţiştii cred că ai spart magazinul lui Big Mac, că ai furat nişte chestii de-acolo şi că o parte din ele au fost găsite în vestiarul tău. Aşa este?

Theo dădu încet din cap.

- Ei bine, mie îmi vine greu să cred, pentru că nu te văd pe tine spărgând un magazin în toiul nopţii şi jefuindu-l. Tu nu eşti asa.

5 5

- Spune-le asta poliţiştilor.

- Asa o să si fac, dacă vrei.

- Mersi.

- Oricum, Big Mac a tot spus oamenilor care au trecut prin magazin că poliţia l-a prins pe hoţ, pe Theodore Boone, şi că au găsit în vestiarul tău trei tablete Linx O-4. Se pare că tipul e slobod la gură.

Theo oftă şi se uită pe fereastră.

- Intr-adevăr, aşa se pare.

- Vrei să auzi ceva ciudat? Sora mea, Amy, este în clasa a zecea şi ştie un tip pe nume Benny. Nu-i iubitul ei, sunt doar prieteni. Tipul ăsta, Benny, îl ştie pe unul Gordy, şi, din ce zice Gordy, un tip i-a oferit spre vânzare o tabletă O-4 pentru 50 de dolari acum câteva zile la şcoală, în parcare. Model nou, încă în cutie. Ştii bine că modelul ăsta costă 400

de dolari, şi tipul ăsta îl vindea cu 50. îţi dai seama că-i furat, nu?

- Aşa-i, zise Theo fixându-l cu privirea pe Griff. Cum îl cheamă?

- Nu ştiu, dar cred că pot afla. Câte modele O-4 au fost furate?

- Nu ştiu sigur, dar cred că mai mult de trei, împreună cu câteva laptopuri şi telefoane mobile.

- De ce ar lăsa cineva marfa în vestiarul tău si ar suna
>
după aceea la poliţie?

- Asta-i întrebarea-cheie, Griff, cea la care încerc să găsesc răspuns. Uite ce-i, nu pot fi prea multe modele O-4 furate pe piaţa neagră. Trebuie să aflăm numele tipului care încearcă să le vândă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Poţi vorbi cu sora ta?

- Sigur că da.

- Te rog să o faci, Griff. Şi grăbeşte-te.

Griff plecă, iar Theo se întoarse în biroul său. Suspendarea începuse să îl plictisească.

La 3.45, mama sa îi dădu voie să plece de la birou din motive personale. Theo îşi luă rămas-bun de la Judge şi porni în trombă pe bicicletă. Cursurile se terminaseră pe ziua aceea şi pe acea săptămână, iar ceilalţi puşti invadaseră străzile oraşului, gata dejoacă şi gata să se bucure de scurta lor pauză. Theo se bucura că săptămâna luase sfârşit, începuse luni cu un cauciuc tăiat şi trecuse din rău în mai rău. Era şi îngrijorat, din motive evidente. Dacă nu descoperea cine îl urmărea - şi asta cât se poate de repede săptămâna care venea avea să fie şi mai rea.

Maiorul Ludwig aştepta în subsolul clădirii VRE, sediul Trupei de Cercetaşi 1440. întrunirea era programată să înceapă la ora 4 fix, însă maiorul se aştepta ca băieţii să ajungă cu cel puţin cinci minute mai devreme. Ura încetineala şi era bine ştiut că se răstea dacă întârziai chiar şi puţin. Theo ajunse la 3.57. Brian şi Edward, doi prieteni de

la ora de dirigenţie a domnului Mount, erau acolo împreună cu Sam, Isaac şi Bart, trei elevi de-a şaptea. Toţi cei şase cercetaşi se înscriseseră în cursa pentru insigna de merit a Aviaţiei, iar maiorul Ludwig avea să le fie consilier. Pilotase pe avioane de vânătoare când fusese puşcaş marin, şi acum lucra cu jumătate de normă ca instructor de zbor la aeroportul oraşului.

La început, Theo se simţi puţin stânjenit în preajma lui Brian şi a lui Edward, colegii săi de clasă. Nu ştia dacă ar fi trebuit să-i fie ruşine sau dacă ar fi trebuit să fie mândru.

>

Oare ce bârfe circulaseră în şcoală în lipsa lui? Bănuia că destule. Maiorul simţi nervozitatea şi trecu imediat la expunerea planului.

- Va fi foarte palpitant, începu el. Eu pilotez de aproape patruzeci de ani şi îmi place la nebunie. Vom studia avioanele - motoare cu pistoane, turbopropulsoarele şi avioanele cu reacţie. Vom construi un aeromodel, activat de baterii şi capabil să ajungă la o altitudine de 60 de metri. Asta vă va învăţa atât principiile zborului - viteza aerului, forţa ascensională, forţa de frecare, aerodinamica -, cât şi suprafeţele de control - eleroanele, profundoarele şi palonierele. Veţi învăţa cum să interpretaţi o hartă aeronautică şi cum să stabiliţi cursul pentru un zbor adevărat, un zbor pe care îl veţi întreprinde folosind un program de simulare foarte antrenant. Vom vizita aeroportul de aici, din Strattenburg, vom vedea diverse avioane, apoi vom urca în turn şi-l vom urmări pe controlorul de trafic la lucru. Traficul de aici nu este prea intens, dar tot va fi interesant să vedeţi cum se descurcă un controlor. Apoi, în cele din urmă, după ce veţi învăţa toate noţiunile elementare, vom face un zbor adevărat. Cu acordul părinţilor voştri, vă voi lua doi câte doi în mica mea Cessna. Vom urca până pe la vreo mie cinci sute de metri şi vă voi lăsa pe voi să pilotaţi. îmi voi ţine mâinile pe manete în permanenţă, dar tot veţi simţi avionul vibrându-vă sub mâini. Vom face curbe, urcări şi coborâri.

Vom alege o zi frumoasă, ca să aveţi o panoramă perfectă a locurilor în care trăim şi a ţinuturilor din jurul nostru. Ce părere aveţi? Sună distractiv sau nu?

Cei şase băieţi erau în transă, complet captivaţi de aventura care îi aştepta. Toţi şase încuviinţară viguros. Theo uită pentru moment de probleme. Maiorul le înmână broşuri cu insignele de merit ale aviaţiei şi le dădu tema pentru întrunirea de vinerea viitoare, apoi alese un aeromodel mare, acelaşi pe care îl folosea pentru instrucţia adevărată, şi începu să-i descrie diversele părţi.

Theo, visător ca întotdeauna, începu să-şi închipuie cât de grozav ar fi să piloteze avioane - avioane de vânătoare şi Boeinguri 747. Ce mai viaţă! Mai întâi aventura luptelor pe viaţă şi pe moarte de deasupra câmpului de bătălie, apoi colindarea lumii pe post de căpitan al unei nave comerciale de lux. îşi dorise dintotdeauna să fie avocat, însă, pe moment, legea îşi cam pierduse din farmec. Pilotajul părea mult mai palpitant.

La ora 5 fix, maiorul puse capăt întrunirii. La următoarea lor întâlnire, se aştepta ca toate temele să fie făcute. Când cercetaşii îşi luară la revedere, aşteptă până ce ieşiră pe uşă şi spuse:

- Theo, pot să te reţin câteva minute?

- Bineînţeles, domnule maior, rosti Theo. Ceilalţi cercetaşi se urcară pe biciclete şi plecară. Theo şi maiorul rămaseră lângă uşă.

- Nu că ar fi treaba mea, continuă maiorul, însă aud că lucrurile nu merg prea bine şi că ai nişte probleme cu poliţia, în legătură cu un jaf. Nu sunt băgăcios, Theo, pur şi simplu îmi fac griji.

Theo încuviinţă şi, pentru a doua oară, i se păru mai chibzuit să nu dezvăluie nimic. însă acum, că poza lui era pe tot internetul, numele îi era legat de infracţiune, iar vinovăţia îi fusese deja stabilită, părea caraghios să se poarte ca şi cum nu ar fi putut vorbi despre asta.

- Da, domnule, zise el. Se pare că eu sunt suspectul principal.

- Deci, te-ai întâlnit cu poliţia?

- Da, ba chiar de mai multe ori. De fapt, Theo nu-şi mai amintea de câte ori. Nu mă cred şi par hotărâţi să mă acuze pe mine de comiterea infracţiunii.

- E absurd, Theo.

- Exact aşa cred şi eu.

- Uite ce-i, Theo, eu fac voluntariat la Tribunalul Juvenil. Dacă un puşti dă de belea şi are nevoie de un voluntar, de cineva care să îl asculte şi să-i dea sfaturi, tribunalul mă va desemna pe mine ca să-i dau o mână de ajutor. Puştiul are avocat, desigur, dar ştii cât de ocupaţi sunt avocaţii. Eu lucrez cu avocatul ca să facem ce-i mai bine pentru puşti. Ce vreau eu să spun este că îi ştiu foarte bine pe ambii judecători de la Tribunalul Juvenil. Dacă vrei, voi interveni bucuros în numele tău, nu ca voluntar - căci tu nu ai nevoie de aşa ceva -, ci ca om care poate vorbi cu judecătorii neoficial. Ideea de a te acuza pe tine de jaf este ridicolă.

Theo simţi că se sufocă de emoţie, dar izbuti să rostească:

- Mulţumesc, domnule maior.

- Ştiu că eşti nevinovat, Theo, şi voi face tot ce-mi stă în puteri ca să te ajut.

- Mulţumesc, zise Theo, încercând să-şi ascundă emoţiile.

CAPITOLUL 18

Maiorul îi strânse mâna lui Theo, îl bătu pe umăr şi închise uşa în urma lui. Odată ajuns afară, Theo se duse la bicicletă şi se urcă pe ea. Apăsă pedalele, simţi ceva ciudat şi îşi dădu seama că pneul din faţă era spart.

Simţi cum i se pune un nod în stomac, de mânie sau de frică, sau poate de amândouă. Se uită împrejur ca să vadă dacă îl urmărea cineva, apoi se holbă la cauciuc şi se gândi la ce era de făcut. Nu-i veni nimic în minte. Era atât de mânios şi de năucit, încât toate ideile i se învălmăşiseră în cap. Coborî încet de pe bicicletă şi se uită la cauciucul din faţă. Mica tăietură arăta cât se poate de familiar.

Se hotărî să nu îl deranjeze pe maior, aşa că începu să împingă bicicleta prin parcarea de la VRE şi apoi pe trotuar. Cu cât mergea mai mult, cu atât i se limpezeau mai bine gândurile. Câţi dintre oamenii pe care îi ştia ar fi participat la o întrunire pentru o insignă de merit vineri dupăamiază la ora 4? Şi aşa îşi dădu seama că are cinci suspecţi: ceilalţi cercetaşi. Brian şi Edward, de la ora de dirigenţie, şi Bart, Isaac şi Sam, din clasa a şaptea. Aceştia îşi parcaseră bicicletele lângă a lui şi, când maiorul îl oprise ca să îi vorbească, unul dintre ei avusese prilejul de a-i tăia cauciucul din faţă cu un cuţit.

Firma de avocatură se afla la vreo zece străzi distanţă, iar Theo era obosit. Sună pe mobilul tatălui său, şi acesta îi răspunse, în mod surprinzător. Lui Woods Boone nu îi plăceau telefoanele mobile şi de obicei nu răspundea.

- Tată, eu sunt, zise Theo.

- Da, Theo, pot şi eu să citesc cuvintele care apar pe ecranul ăsta micuţ. Ce este?

- Iar mi-a fost tăiat cauciucul din faţă. E mort la datorie. S-a întâmplat în faţă la VRE, în timp ce eram la întâlnirea cu maiorul.

- Unde eşti?

>

- Pe Bennington Street, aproape de Fourteenth.

- Rămâi acolo. Ajung în zece minute.

Theo se aşeză pe o bancă din staţia de autobuz, cu bicicleta stricată lângă el, şi se gândi la Brian şi la Edward. Erau amândoi puşti de treabă, din familii bune. Vestiarele amândurora erau foarte aproape de cel al lui Theo şi niciunul din ei nu avea vreun motiv să îi taie cauciucurile, să arunce bolovani în ferestrele lui, să spargă un magazin de calculatoare şi să ascundă marfa furată în vestiarul său. Theo îi considera prietenii lui. Pe cei de-a şaptea nu îi ştia la fel de bine, deşi cercetaşii din trupă se înţelegeau chiar bine. Maiorul insista asupra acestui aspect. Tatăl lui Sam era doctor, iar mama sa, stomatolog. Theo nu şi-l putea

imagina comportându-se ca un golan. Bart era un elev de 10, poate cel mai de treabă puşti din lume. Dintre cei cinci, numai Isaac Scheer ar fi putut fi cât de cât suspect: era un puşti tăcut, capricios şi adesea tulburat, cu părul puţin cam lung şi fan heavy metal. Familia Scheer avea probleme. Sora sa mai mare fusese arestată pentru droguri. Tatăl era mai mult şomer şi se zvonea că prefera să trăiască din banii soţiei.

Şi, mai presus de toate, Isaac avea un frate mai mare la liceu. Cum echipa de detectivi a familiei Boone credea că atacurile îndreptate împotriva lui Theo erau opera a cel puţin doi oameni, Isaac şi fratele său se potriveau perfect profilului. Insă, ca de fiecare dată când căuta suspecţi, Theo nu îşi putea închipui care ar fi fost motivul. De ce ar fi ţinut atât de mult să îi distrugă viaţa Isaac şi fratele său? Nu avea niciun sens.

Domnul Boone sosi în SUV-ul său. Deschise portbagajul, săltă bicicleta lui Theo şi o vârî înăuntru, deasupra croselor de golf. Judge, care stătuse pe scaunul din dreapta, fu trecut pe bancheta din spate. Theo se aşează în faţă, cu braţele încrucişate la piept, cu ochii fixaţi înainte în timp ce mergeau. Niciunul din ei nu scoase vreo vorbă până când Theo îşi dădu seama că nu se îndreptau spre casă.

- Unde mergem, tată? întrebă el.

- La poliţie.

- Aha. De ce?

- Deoarece vreau ca poliţiştii să vadă cu ochii lor ce le-am tot spus. Cineva te urmăreşte şi încearcă să îţi însceneze o infracţiune pe care nu ai comis-o.

Lui Theo îi surâse ideea. Parcară pe strada de lângă secţia de poliţie.

- Aşteaptă aici, rosti domnul Boone trântind uşa de la maşină şi intrând cu paşi hotărâţi în clădire. Trecură minute bune, timp în care Theo îi explică lui Judge ce se întâmpla. Judge părea să nu înţeleagă mare lucru. Agentul Vorman apăru cu domnul Boone, care deschise uşa de la portbagaj

şi trase puţin în afară bicicleta. Theo ieşi din maşină şi li se alătură.

- Uitaţi-vă la asta, spuse domnul Boone cu fermitate, ridicând cauciucul din faţă şi arătând spre gaura din el. Este al treilea pe săptămâna asta.

Vorman se uită cu atenţie, atinse cauciucul şi zise:

- Da, e clar tăiat cu premeditare.

- Sigur că da, încuviinţă domnul Boone.

- Şi unde s-a întâmplat asta? întrebă Vorman.

- în faţă la VRE, în acelaşi loc în care mi-a fost tăiat cauciucul din spate marţea trecută, rosti Theo.

- Şi ce-ar trebui să fac eu în această privinţă? întrebă Vorman.

Domnul Boone împinse bicicleta înapoi în SUV şi trânti uşa de la portbagaj.

- Ar trebui să vă daţi seama că omul care a tăiat cauciucurile de bicicletă şi care a spart geamurile de la birou cu bolovani este unul si acelaşi cu omul care încearcă să-i > > însceneze fiului meu jaful. Asta ar trebui să faceţi în această privinţă. Ar trebui să vă daţi seama că vă pierdeţi timpul anchetându-l şi acuzându-l pe Theo de această infracţiune.

“Aşa, tată! Pe el!” aproape că zise Theo.

- Cum puteţi fi atât de sigur că aceste infracţiuni au legătură una cu alta? întrebă Vorman zâmbind dispreţuitor.

- Vă asigur că au legătură, şi până nu veţi înţelege acest lucru, nu vă veţi putea da seama cine a spart magazinul de calculatoare. însă, în timp ce vă pierdeţi timpul, lăsaţi-mi în pace fiul. Nu el este vinovatul.

- Sigur că nu-i el, însă dumneavoastră sunteţi tatăl, nu? spuse Vorman pe un ton ridicat care-i trăda iritarea. Mi-aş dori să fi primit un dolar pentru fiecare părinte care mi-a jurat că scumpul său copil este nevinovat. Lăsaţi-ne să ne ocupăm noi de investigaţie, domnule Boone; nu avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Şi, până la proba contrarie,

fiul dumneavoastră rămâne suspectul principal. Toate dovezile indică spre el.

Vorman îndreptă un deget acuzator către Theo, apoi se întoarse şi plecă.

Theo se simţi şi mai rău când plecară şi bănuia că şi tatăl său se simţea la fel. La GiPs Wheels era închis, aşa că porniră spre casă.

- Joci golf mâine? întrebă domnul Boone.

- Da, sigur, răspunse Theo fără nicio tragere de inimă.

- S-ar putea să plouă.

- Sunt convins că o să plouă. De ce să nu îşi încheie o săptămână proastă cu un joc de golf întrerupt de o ploaie torenţială?

>

Cina de vineri însemna de obicei o ieşire la Malouf's, un restaurant libanez care avea în meniu nişte fructe de mare excelente, însă nici Theo, nici părinţii săi nu mai aveau chef de asta acum. Erau obosiţi după o săptămână lungă şi cât se poate de neobişnuită. Neliniştea permanentă îşi pusese amprenta asupra stării lor de spirit. De trei zile, Theo nu se mai gândise la nimic altceva decât la falsele acuzaţii, posibila sa acuzare şi poate chiar trimitere într-un centru de detenţie juvenil. Ştia că părinţii săi erau mult mai îngrijoraţi decât lăsau să se vadă. Ultimul cauciuc tăiat îi pusese iar pe jar.

După un sendviş şi un castron cu supă, Theo se ridică de la masă şi se retrase în camera lui. Ike îi trimisese trei mesaje în acea după-amiază, vrând să afle dacă Theo obţinuse parola de la sistemul digital de stocare al firmei. Theo nu îi răspunsese, pentru că îi venea greu să încalce regulile nescrise ale firmei. Obţinerea parolei de la calculatorul lui Vince era un act necinstit, care-i apăsa lui Theo conştiinţa. Dacă îi mai şi dădea parola lui Ike, sentimentul de vinovăţie avea să crească exponenţial. Pe de altă parte însă, Theo se săturase să tot fugă şi să fie ţinta conspiraţiei bine puse la punct de cineva. Sosise

momentul să riposteze. Poliţia părea hotărâtă să îl prindă. Nu mai avea mult timp la dispoziţie; acesta se scurgea în defavoarea lui. Nu mai era mult până când situaţia avea să se agraveze.

Il sună pe Ike, care era încă la birou.

- Era şi timpul, spuse Ike nervos. Ai făcut rost de parolă?

- Da, dar trebuie să mă convingi că facem ce trebuie, Ike.

- Ţi-am zis deja, Theo. Nu încălcăm nicio lege. Ne băgăm şi noi nasul un pic, atâta tot. Poţi să o iei şi-aşa, Theo: când umbli prin firmă, vezi dosare peste tot, nu?

- Da.

- Este o firmă de avocatură. Sunt dosare pe birouri, prin dulapuri, uitate în sala de conferinţă, în serviete deschise, mormane de dosare care trebuie depozitate undeva. Dosare, dosare şi iar dosare. Ei, Theo, s-a întâmplat vreodată să iei unul dintre aceste dosare şi să-l frunzăreşti?

Urmă un scurt moment de ezitare, apoi veni răspunsul lui Theo:

- Da.

- Păi, sigur că da, şi nu ai încălcat nicio lege. Nu ai încălcat nicio normă etică, deoarece tu nu eşti încă avocat. Erai pur şi simplu curios, nimic mai mult. îţi băgai şi tu nasul pe-acolo. Şi tocmai asta facem şi acum, Theo: ne băgăm nasul. Unele dintre dosarele firmei sunt stocate într-o bază de date aflată la dispoziţia membrilor firmei, pentru a le uşura accesul. Aceleaşi dosare există şi pe suport fizic, răspândite prin firmă, la fel ca dosarul prin care te-ai uitat tu atunci.

- înţeleg asta, Ike, dar tot nu mi se pare corect.

Ike răsuflă greu în receptor, iar Theo se pregăti pentru o dojană vehementă. însă Ike îi spuse calm:

- Eu încerc doar să te ajut, Theo. Uite cum stau lucrurile. Informaţia pe care o căutăm noi va rămâne între noi. Nu vom dezvălui secretele clienţilor nimănui. Intimitatea clienţilor nu va fi violată nicicum. Noi doar încercăm să rezolvăm un mister şi, dacă reuşim s-o facem, nimeni nu va

afla vreodată că ne-am băgat nasul unde nu ne fierbea oala.

- Da, dar dacă accesezi baza de date, asta va fi înregistrată ca atare.

- Nu-ţi face griji în privinţa asta, Theo. Voi folosi un cod de criptare căruia nu i se va putea da de urmă. Sunt cu un pas înaintea ta aici. Nu-s chiar un boşorog care nu se pricepe la calculatoare, Theo.

- Nici nu am zis că ai fi.

- Unde mai pui că arhiva de accesări este verificată cam o dată pe an, nu?

- Probabil.

- Dă-mi parola, Theo.

- Parola este Avalanche88TeeBone33.

- Spune-mi-o pe litere.

Theo o repetă încet - literă cu literă -, apoi îi dădu şi codul contului.

- Bravo, Theo! Gata, eu trec la treabă.

Theo se întinse pe pat şi se holbă la tavan. Ike era un tip deştept, care fusese cândva un avocat nemaipomenit, dar avea nişte idei foarte ciudate câteodată. Teoria lui cum că problemele lui Theo erau provocate de unul dintre divorţurile mai complicate de care se ocupa mama sa era destul de deplasată. însă măcar el avea o teorie. Theo rămăsese cu gândul la Isaac Scheer şi, cu cât se gândea mai mult, cu atât îi venea mai greu să creadă că puştiul ar fi putut fi cu adevărat suspect.

Theo îi trimise un mesaj lui Griff: “Ai reuşit cumva să afli numele tipului care vindea modelele O-4?”

Aşteptă vreo zece minute, apoi îşi închise telefonul.

CAPITOLUL 19

Sâmbătă dimineaţă, Theo fu trezit de sunetul puternic al tunetelor şi al picăturilor de ploaie care se izbeau în geam. Se târî spre fereastră şi trase cu ochiul prin perdele. Apa formase deja bălţoace în curtea din spate. “Şi uite-aşa s-a dus jocul de golf pe ziua de azi.” Judge veni după el pe scări

şi îi găsiră pe părinţi în bucătărie, preparând clătite şi cârnaţi şi vorbind despre vreme, evident. Theo nu putea înţelege de ce adulţii îşi petreceau atât de mult timp vorbind despre vreme. Oricum nu o puteau schimba.

Oraşul zumzăia, deoarece se zvonea că Pete Duffy fusese zărit la Aeroportul Internaţional O'Hare din Chicago, încercase să îşi cumpere cu bani gheaţă un bilet dus către Ciudad de Mexico, dar fusese întârziat când funcţionarul observase ceva ciudat la paşaportul său fals. Funcţionarul îl anunţase pe supervizor. în acel moment, Duffy fugise de la casă şi dispăruse în mulţime. FBI-ul îl identificase după o amprentă pe care o lăsase pe paşaport şi analizând înregistrările video. Era o fotografie cu Duffy pe prima pagină a ziarului local, şi omul era de nerecunoscut, cel puţin în opinia lui Theo. Purta un soi de beretă, ochelari cu rame groase, un început de barbă, iar părul său era blond, aproape alb.

- FBI-ul are tehnologia asta prin care pot mări fotografia feţei unei persoane ca să vadă lucruri care scapă ochiului liber, explica domnul Boone de parcă ar fi ştiut totul despre tehnicile de lucru ale FBI-ului. Theo se afla la masă, mâncând clătite, dându-i şi lui Judge pe sub masă, uitându-se la fotografia alb-negru a lui Pete Duffy şi mulţumind în gând Cerului că omul revenise în atenţia jurnaliştilor. Poate că oraşul avea să-şi petreacă următoarele zile recăpătându-şi interesul pentru Pete Dufîy şi uitând despre celălalt infractor - Theo Boone.

- Mă întreb unde-o fi fost toată săptămâna? rosti doamna Boone, în timp ce-şi sorbea cafeaua şi citea rubrica de decese.

- Probabil şi-a schimbat înfăţişarea, replică domnul Boone. Şi-a vopsit părul, şi-a lăsat barbă. Dar o beretă? Să fim serioşi! Un tip cu o beretă pe cap prin O'Hare nu are cum să nu atragă atenţia.

- Chiar nu seamănă cu Pete Dufîy, zise Theo.

- El este, spuse domnul Boone cu siguranţă. Şi-a schimbat înfăţişarea, a luat nişte bani, şi-a cumpărat acte noi - deşi nu dintre cele mai bune - şi aproape că a scăpat.

- Ce n-aş da să scap şi eu... rosti Theo.

- Theo... făcu doamna Boone.

- Dar e adevărat, mamă! Aş vrea să scap de aici şi să mă ascund undeva.

- O să fie totul bine, Theo, îl consolă domnul Boone.

- A, da? Si cum ti-ai dat seama de asta? Politia îmi suflă în ceafă, gata să mă aducă în faţa Tribunalului Juvenil. Şi am pe urme un hărţuitor ţicnit care mă urmăreşte prin oraş cu un cuţit, gata să îmi taie din nou cauciucurile. Intr-adevăr, tată, situaţia arată nemaipomenit!

- Calmează-te, Theo. Eşti nevinovat şi vom dovedi asta.

- Bine, tată, atunci răspunde-mi la întrebarea asta. Crezi că persoana care a jefuit magazinul lui Big Mac este aceeaşi persoană care taie cauciucuri, sparge geamuri şi răspândeşte mizerii pe internet?

Domnul Boone mestecă o bucată de cârnat, după care spuse:

- Da.

- Mamă?

- Si eu cred la fel.

- Asta înseamnă că suntem trei care cred asta. Mie mi se pare chiar evident. Şi-atunci de ce nu putem convinge şi poliţia de asta?

- Eu cred că putem, Theo, zise domnul Boone. Poliţiştii încă investighează spargerea şi jaful. Am încredere în ei şi sunt convins că-i vor prinde pe infractori.

- Ei bine, eu cred că au decis deja că eu sunt infractorul. Tipul ăla, Vorman, crede că mint. Nu-mi place deloc de el. Mă face să mă treacă toti fiorii.

j

- O să fie totul bine, Theo, zise doamna Boone, mângâindu-l pe braţ, apoi Theo o văzu aruncându-i o privire tatălui său.

Se uitară unul la altul câteva clipe, şi privirea lor numai încrezătoare nu era. Erau cel puţin la fel de îngrijoraţi ca el, poate chiar mai mult.

După micul dejun, Theo şi tatăl său se duseră la Gil's Wheels ca să cumpere un cauciuc nou. La cererea domnului Boone, Gil se făcu nevăzut în spatele atelierului şi găsi primele două cauciucuri tăiate. I le dădu domnului Boone, care avea acum o colecţie de trei. Domnul Boone achită ultimele două cauciucuri şi plăti şi diferenţa de opt dolari pe care o datora Theo pentru primul cauciuc. Gil îi asigură că nu începuse o modă a tăiatului cauciucurilor prin oraş; de fapt, singurele trei cauciucuri tăiate pe care le văzuse în acea săptămână erau cele ale lui Theo.

Când ieşiră din atelierul de reparaţii, ploaia se oprise, însă cerul era în continuare înnorat şi ameninţător. Pentru o clipă, Theo şi tatăl lui se gândiră să se ducă la clubul de golf şi să aştepte o schimbare a vremii. Insă terenul avea să fie îmbibat cu apă şi, dacă se deschidea mai târziu, avea să fie aglomerat. Theo ştia că un teren de golf aglomerat era mai rău decât o partidă anulată. Se hotărâră că nu era o idee bună.

Ike îi trimisese două mesaje în acea dimineaţă, spunându-i că vrea să-l vadă. Ajunşi acasă, Theo îşi pierdu vremea prin preajma casei şi urmări evoluţia vremii. După o oră, îşi anunţă părinţii că se plictisise şi că Ike îl invitase la prânz. Cu permisiunea lor, Theo se urcă pe bicicletă şi plecă.

Ike arăta mai rău decât de obicei. Avea ochii roşii şi umflaţi, cu cearcăne vinete la ochi.

- Am stat treaz toată noaptea, rosti el în timp ce Theo îşi trăgea un scaun. Nu am pus geană pe geană. Mi-am petrecut toată noaptea citind dosare de divorţ şi vreau să ştii ceva, Theo: sunt o grămadă de oameni nefericiţi pe lumea asta care vor să divorţeze. Nu am mai fost atât de deprimat în viaţa mea! Nu ştiu cum poate face mama ta genul ăsta de treabă zi de zi. Soţiile îşi acuză soţii de tot soiul de rele tratamente. Soţii îşi acuză soţiile de chestii şi

mai rele. îşi scot ochii unii altora şi se bat să obţină casa, maşinile, conturile din bancă, mobila... Insă, când se ajunge la cine să aibă grijă de copii, e mai rău decât la luptele cu câini. Chestii îngrozitoare, Theo.

Theo stătea şi asculta. Ike era surescitat, probabil din cauza cafelei şi a energizantelor sale minune care îl ţineau în priză. Continuă la fel de repede:

- Deci, mie încă îmi place ipoteza mea. Tu ce părere ai?

- Sunt de acord, Ike. E cea mai bună ipoteză de până acum.

- Mulţumesc.

- Mi-au tăiat din nou cauciucul de la bicicletă, ieri, în faţă la VRE.

Ike se opri, se gândi puţin şi luă o gură de cafea.

- Trebuie să-i prindem, Theo.

- Poliţia nu mă crede, Ike.

- Trebuie să ne mişcăm repede. Ike îşi luă carneţelul şi întoarse câteva pagini. Am găsit două cazuri pe care ar trebui să le analizăm. Ambele sunt divorţuri complicate din Evidenţa Dosarelor Secrete, ceea ce înseamnă, desigur, că instanţa a secretizat dosarele, astfel încât doar avocaţii să aibă acces la ele. Primul caz este cel al soţilor Rockworth. Nu te voi plictisi cu amănuntele, dar cred că putem spune cu mâna pe inimă că domnul Rockworth nu o place deloc pe mama ta. Doi copii implicaţi, o luptă încrâncenată pentru custodie, cu ambii părinţi reuşind cu succes să demonstreze că niciunul nu ar trebui să ia copiii. După un proces aprig, doamna Rockworth a primit custodia şi domnul Rockworth a primit dreptul de a-şi vedea oricând copiii, care se află acum la consiliere psihologică. Judecătorul l-a obligat pe domnul Rockworth să plătească firmei de avocatură Boone & Boone cheltuielile de judecată în valoare de 18 000 de dolari. Ştii pe cineva pe nume Rockworth?

- Nu. Ce vârstă au copiii?

- Băiatul are 12 ani şi este în clasa a şaptea, la gimnaziu. Are o soră mai mare, de 15 ani. Evident, amândoi voiau să

rămână cu tatăl lor. Familia s-a mutat aici acum câţiva ani, şi de aceea nu ai auzit de ei, probabil.

- Şi ei sunt suspecţii tăi principali?

- A, nu, doar o variantă! Am nişte candidaţi şi mai acătării - războinicii din familia Finn! Divorţul e departe de a se fi încheiat, iar următoarea înfăţişare va avea loc luna viitoare. Oamenii ăştia au cheltuit tot, până la ultimul bănuţ, ca să demonstreze că unul e mai ticălos decât celălalt. Doamna Finn e cam ţicnită şi a stat şi pe la casa de nebuni. Domnul Finn nu prea e văzut treaz şi obişnuieşte să parieze cam mult. Tot soiul de năravuri proaste, de ambele părţi. Au trei copii, însă fata de optsprezece ani a plecat deja de-acasă. Ceilalţi doi copii, băieţi amândoi, au 12, respectiv 14 ani, şi nu o plac deloc pe mama lor, care, bineînţeles, este reprezentată de Marcella. E-o vrajbă nespusă la mijloc, Theo, şi se poate spune, fără teama de a greşi, că domnul Finn şi cei doi băieţi nutresc o antipatie profundă pentru mama ta şi pentru oricine cu numele de Boone. Acest divorţ durează de mai bine de un an şi este de-a dreptul brutal. Oamenii ăştia şi-au ieşit din minţi.

- Cum îi cheamă pe băieţi?

- Jonah Finn, de 12 ani, clasa a şaptea. Jessie Finn, de 14 ani, clasa a noua.

Theo închise ochii şi încercă să asocieze nişte feţe acelor nume, dar nu reuşi.

- Nu îi ştiu.

>

- Credeam că eşti un puşti simpatizat la şcoală, Theo. Tu ştii pe cineva sau nu?

- Eu sunt într-a opta, Ike. Noi nu prea avem treabă cu cei de-a şaptea, aşa cum nici ei nu au cu cei de-a şasea, şi tot aşa. Avem ore diferite şi orare diferite. Cât de multe ştii despre tipii ăştia?

- Numai chestiile de bază, nimic mai mult, cel puţin despre mezinul Jonah. Instanţa a numit un tutore care să decidă ce este în interesul lor, şi ambii băieţi şi-au exprimat dorinţa

puternică de a locui cu tatăl lor. Insă mama lor, prin intermediul talentatei sale avocate, susţine că băieţii vor să rămână cu tatăl, fiindcă acesta îi lasă să facă tot ce vor, inclusiv să fumeze şi să bea bere. Iţi poţi imagina un elev de-a şaptea bând bere cu taică-său?

- Nu, nu pot. Sunt nişte puşti căliţi, probabil, nu-i aşa?

- Au avut o viaţă grea, s-au mutat de colo-colo, au schimbat case şi şcoli. Nu au avut parte de stabilitate. Da, cred că băieţii ăştia îşi poartă cam singuri de grijă. Anul trecut, Jessie a fost prins cu marijuana şi a compărut în faţa Tribunalului Juvenil. A primit o perioadă de supraveghere. Băieţii au fost trimişi într-un centru de plasament acum trei luni, pentru a-i proteja pe durata divorţului, dar au tot fugit de-acolo. Pentru moment locuiesc cu mama lor, care lucrează în tura de noapte la spital. Mă îndoiesc că îi supraveghează cineva. E o mare harababură, Theo, însă aceşti doi puşti sunt principalii noştri suspecţi. Totul se potriveşte. O echipă de doi oameni. O antipatie puternică faţă de mama ta. Motivaţia de a se răzbuna pe tine. Capacitatea de a comite acte de vandalism şi chiar de a jefui un magazin de calculatoare. Trebuie să aflăm mai multe despre ei.

- Bănuiesc că mama nu e implicată şi în divorţul soţilor Scheer?

Ike îşi verifică notiţele, întoarse o pagină, apoi zise:

- Nu. De ce?

- Era doar o bănuială. Un puşti pe care-l ştiu de la cercetaşi e ceva mai ciudat, atâta tot.

- Nu-i niciun dosar pe numele ăsta.

Urmă o pauză lungă în timp ce Theo şi Ike se gândeau la situaţia de faţă. Ike sorbea din cafea în vreme ce Theo avea privirea aţintită în podea. în cele din urmă, băiatul spuse:

- Trebuie să-ţi zic de prietenul meu, Griff.

Theo îi relată povestea surorii lui Griff, Amy, şi a prietenului ei, Benny, şi a prietenului acestuia, Gordy, şi despre episodul în care lui Gordy îi fusese oferită o tabletă Linx O-4 nouă-nouţă pentru 50 de dolari de către un puşti

necunoscut, în parcarea liceului. Ochii roşii ai lui Ike sclipiră când auzi asta.

- Ar putea fi o chestie nemaipomenită, Theo, rosti el.

- Dacă-i Jessie Finn încercând să vândă tableta? întrebă Theo.

- Trebuie să faci cumva să se întâmple asta, Theo.

- Dar cum?

- Dacă putem pune mâna pe o tabletă furată, o ducem direct la poliţie ca să-i verifice numărul de serie. Dacă provine din magazinul lui Big Mac, atunci o să-i ia la rost pe aceşti mici golani.

Ike îşi scoase portofelul din buzunarul de la spate, îl deschise şi luă două bancnote de 20 de dolari şi una de 10.

- Uite 50 de dolari. Pune-i în buzunar. Du-te şi caută-l pe Griff şi spune-i să vorbească cu soră-sa. Fă cumva să se întâmple asta, Theo.

Theo luă banii şi îi băgă în buzunar. Se aşeză la loc şi spuse:

- Şi dacă nu merge? Dacă tipul ăsta, Gordy, nu vrea să aibă de-a face cu o tabletă furată sau dacă tipul celălalt a vândut-o deja altcuiva?

- Nu vom şti până nu vom încerca. Fă-o, Theo. Ocupă-te. Şi între timp află tot ce poţi despre Jonah şi Jessie Finn.

- Mersi, Ike.

- Şi nu-ţi bate capul din pricina faptului că mi-am băgat nasul prin dosarele mamei tale. Dacă sunt de vină cei doi Finn şi dacă dezlegăm acest mister, voi vorbi chiar eu cu Marcella şi cu Woods şi voi lua toată vina asupra mea. Crede-mă, am făcut şi chestii mai rele la viaţa mea.

- Mersi, Ike.

- Ai mai zis asta o dată. Acum fugi de-aici.

- Cum rămâne cu prânzul?

- Nu mi-e foame. Mi-e somn. Vorbim mai încolo.

CAPITOLUL 20

Ploile se opriseră, dar văzduhul încă arăta ameninţător. Theo traversă în viteză oraşul până în parcul Levi, pe o

faleză deasupra râului Yancey, în extremitatea estică a Strattenburgului. In timp ce pedala furios, spera ca Piaţa Fermierilor să nu se fi închis din cauza ploii, pentru că era curios să vadă ce s-a mai întâmplat cu lama Lucy. îl atacase iar pe Buck Baloney? îl atacase pe amicul lui, Frankie? Va fi oare nevoit să-şi facă apariţia încă o dată la Tribunalul Animalelor pentru a-i apăra iarăşi animalul mult iubit al domnişoarei Petunia?

Piaţa era încă deschisă, cu mulţi dintre comercianţi îngrămădiţi sub acoperişurile corturilor în timp ce clienţii lor hoinăreau printre tarabe cu sacoşe şi umbrele în mâini. Pământul era ud şi lipicios, aşa că toată lumea avea tălpile murdare de noroi. Lucy era lângă taraba domnişoarei Petunia, udă fleaşcă, dar fără să pară afectată în vreun fel. Părea inofensivă când doi copii se opriră să se holbeze la ea. De partea cealaltă a intrării, un bărbat mititel într-o uniformă maro mânca floricele de porumb şi vorbea cu doamna care vindea porumb fiert. Theo bănui că acela era Frankie. Buck nu se zărea nicăieri înjur.

Theo o salută pe domnişoara Petunia, care era încântată să-şi vadă avocatul. îl strânse în braţe şi îi mulţumi din nou pentru eroismul de care dăduse dovadă în sala de judecată, şi îi raportă bucuroasă că în dimineaţa aceea Lucy fusese foarte cuminte, la fel ca şi cei doi gardieni. Nu scuipase, nu fugărise pe nimeni, nu făcuse nimic ieşit din comun. Nimeni nu se plânsese de nimic.

Lângă taraba ei era cea cu brânză de capră, a lui May Finnemore, care stătea într-un scaun pliant, împletind, în timp ce maimuţa ei, Broască, atârna de stâlpul care susţinea copertina. De ce o maimuţă-păianjen se numea Broască nu îi fusese niciodată explicat pe înţeles lui Theo. O întrebase pe April de mai multe ori, dar răspunsul ei fusese “Ce vrei, Theo? Aşa e mama...” Deci, puţine lucruri pe care le făcea May Finnemore aveau sens pentru ceilalţi. Theo o evita pe cât posibil, dar nu şi în acea zi. May se ridică în

picioare şi îl îmbrăţişă pe Theo într-un mod ciudat, apoi spuse:

- E şi April aici.

- Unde? întrebă Theo, încântat că avea să o vadă. April dispreţuia Piaţa Fermierilor şi arareori stătea alături de mama sa când aceasta îşi vindea brânza ei scârboasă. Theo o gustase de câteva ori şi simţea că-i vine să vomite ori de câte ori o vedea sau îi simţea mirosul.

- A luat-o pe-acolo, spuse May Finnemore, arătând spre un rând de tarabe.

- Mulţumesc, zise Theo şi dispăru cât putu de repede. Theo era cu ochii în patru după Buck Baloney. Trecu pe lângă zeci de vânzători, mulţi dintre ei împachetându-şi marfa nevândută, pregătindu-se să închidă. April stătea lângă o tarabă mică, unde un bătrân bărbos lucra la un portret în creion al unei adolescente care şedea pe cutia din faţa lui. Pentru numai 10 dolari, “Domnul Picasso” îţi făcea portretul în mai puţin de zece minute. Avea vreo şase tablouri expuse - Elvis, John Wayne şi alţii.

Theo se opri lângă April şi o salută.

- Salut, Theo! spuse ea zâmbind, apoi se întoarse şi se apropie pentru a se uita mai bine la faţa lui. Credeam că ai buza spartă.

- Am avut-o. S-a mai dezumflat.

Era dezamăgită.

- Cum e să fii suspendat?

- Eh, nu-i chiar atât de bine cum ai crede. Cam plictisitor, de fapt. Mi-a fost dor de şcoală.

începură să se îndepărteze încet.

- Tu ce cauţi aici? întrebă el.

>

- Mama m-a implorat să vin azi. A zis că e posibil să avem nevoie de un martor ocular în plus, în cazul în care se mai apucă Lucy se scuipe pe careva. Până acum nu a simţit nevoia. Dar tu ce cauţi aici?

- Am venit să văd ce mai e cu Lucy, să ştiu dacă o să mai fie nevoie de mine la Tribunalul Animalelor. Putem vorbi între patru ochi?

- Bineînţeles.

April era o fată tăcută, care înţelegea cât de importante erau secretele. Viaţa ei de familie era la pământ şi de multe ori i se destăinuia lui Theo, care o asculta gânditor. Acum era rândul ei să îl asculte. Se aşezară la o masă micuţă de lângă un vânzător de îngheţată şi, când Theo fu sigur că nimeni nu îi asculta, îi povesti totul lui April.

Vânzătorul de îngheţată îşi închidea taraba şi avea nevoie de masa la care stăteau. Se ridicară şi începură din nou să meargă, de data asta îndreptându-se spre intrarea în piaţă.

- E groaznic, Theo, spuse ea. Nu îmi vine să cred că poliţia te acuză pe tine.

- Nici mie nu îmi vine să cred; cu toate astea, par destul de vinovat.

- Părinţii tăi ce spun?

- Sunt îngrijoraţi şi am impresia că vorbesc mult despre asta când nu sunt eu în preajmă. Ştii şi tu cum sunt părinţii.

- Nu chiar. Tu ai părinţi normali, Theo. Eu nu.

Theo nu ştiu ce să răspundă.

- Şi Ike crede că ar putea avea legătură cu un divorţ urât?

- Da, asta e teoria lui, şi e una destul de bună. Nimic altceva nu are sens.

- Eu îl cunosc oarecum pe Jonah Finn.

- Da?

- Nu foarte bine.

- Şi ce poţi să-mi spui despre el?

Ea se gândi puţin în timp ce mergeau, apoi spuse:

- E un copil cu probleme, singuratic, neadaptat, un tip foarte deştept care ia note proaste. Cred că şi familia lui are probleme, la fel ca a mea.

- De unde ştii?

5

- Are un coleg de clasă, Rodney Tapscott, care locuieşte peste drum de mine şi care petrece destul de mult timp cu Jonah. îl ştii pe Rodney?
- Ştiu cine e, dar nu îl cunosc. Cântă la tobe?
- încearcă. îl auzim de la noi de-acasă.
- Ai putea să vorbeşti cu el?
- Despre ce?
- Despre Jonah Finn. Trebuie să aflu tot ce pot despre acest copil. Momentan este singurul meu suspect şi am nevoie de informaţii.
- Să văd ce pot să fac.
- Şi încă ceva, April: păstrează secretul. Nu pot să fiu prins că îmi bag nasul aiurea şi nu putem acuza pe nimeni de nimic. E doar o speculaţie, înţelegi?
- Da, Theo.
*

în afară de April, ceilalţi doi prieteni în care Theo simţea că poate avea încredere erau Woody Lambert şi Chase Whipple. Invocând faptul că cei trei trebuiau să se întâlnească într-o după-amiază ploioasă pentru a începe un proiect la chimie, Theo îi convinsese să se întâlnească şi să facă planuri.

Adevărul era că Chase era ultima persoană cu care Theo ar fi vrut să fie partener pentru un proiect la chimie. Chase era genial, un savant nebun, care avea o listă lungă cu experimente eşuate lamentabil. Provocase incendii şi explozii, şi niciun laborator nu era în siguranţă când Chase era acolo. I se interzisese accesul în laboratoarele şcolii dacă nu era în preajmă un profesor care să îl supravegheze îndeaproape. Woddy nu avea o pasiune pentru matematică şi ştiinţă, dar era foarte bun la istorie şi cultură civică.

Se întâlniră în camera de jocuri din subsolul casei Whipple şi, după jumătate de oră de jucat ping-pong, trecură la treabă. Bineînţeles, mai întâi reconstituirá bătaia. Chase, care nu lovise niciodată pe cineva, fusese martor la întreaga scenă şi fusese încântat şi entuziasmat. Woody

povesti că mama sa ţipase la el, apoi începuse să plângă. Tatăl doar ridicase din umeri şi spusese “băieţii tot băieţi”.

Theo îi puse să jure că nu vor sufla o vorbă. Ba chiar îi puse să ridice mâna dreaptă şi să promită că nu vor spune nimic, şi abia când fu sigur că putea să aibă încredere în ei, le spuse toată povestea. Totul. Cauciucurile tăiate, geamul spart, vestiarul vandalizat, înscenarea cu marfa furată, întâlnirea cu detectivii, totul. Apoi ajunse la partea cu Ike şi cercetările lui, deşi nu le spuse şi cum furase parolele din calculatorul lui Vince. Descrise doar cum Ike deschisese dosarele de divorţ ale firmei de avocatură şi identificase unul sau mai mulţi suspecţi.

- Genial! spuse Woody.

- Da, are sens, adăugă Chase. Tipul din spatele acestei chestii este cineva care te urăşte iară ca tu să realizezi asta.

Theo fu de acord, apoi le povesti despre fraţii Finn şi despre divorţul urât al părinţilor.

- Fratele meu e în clasa a zecea, spuse Woody. Mă întreb dacă l-o fi ştiind pe Jessie Finn.

- Trebuie să aflăm, spuse Theo. Acesta este proiectul nostru acum - să aflăm tot ce putem despre aceşti doi băieţi.

Chase urcă să îşi aducă laptopul. Woody îşi scoase telefonul mobil şi îşi sună fratele, pe Tony, dar nu răspunse. Theo îl sună pe Griff, care încă nu aflase numele elevului de clasa a noua care încerca să vândă la negru tablete O-4 pentru 40 de dolari. Griff promise că o să mai încerce.

Doamna Whipple, care era şi ea avocată şi prietenă apropiată a doamnei Boone, aduse un platou de fursecuri şi o sticlă cu lapte. întrebă cum merge proiectul la chimie şi toţi trei spuseră că erau încântaţi de cum decurgea. După ce femeia plecă, Chase intră pe site-ul liceului Strattenburg şi, după câteva minute de navigat, spuse:

- Sunt trei sute douăzeci de elevi în clasa a noua la LS. Ghici pe câţi îi cheamă Jessie?

- Patru, ghici Woody.
- Trei, spuse Theo.
- Doi, răspunse Chase. Jessie Finn şi Jessie Neumeyer. Trebuie să afli numele de la Griff.
- încerc, spuse Theo.
- Griff, mârâi Woody printre dinţi. O să-l iau la pumni data viitoare când îl prind în afara şcolii. Nu pot să cred cum a sărit la mine. Ce scârbă!
- încetează, spuse Theo. începând de-acum, Griff e de partea noastră. în plus, şi-a cerut scuze. Şi Baxter la fel.
- Mie nu mi-a cerut scuze. Mi-ar plăcea să-i văd acum ochiul. Probabil e negru-albastru.

Chase intră pe Google Earth şi tastă adresa familiei Finn, de pe Edgecomb Street, de lângă colegiu. Mări imaginea şi spuse:

- Iată casa lor.

Theo şi Woody se înghesuiră în spatele lui Chase, şi toţi trei se uitară la monitor. Casa familiei Finn era o casă pătrată şi albă, cu două etaje, pe o stradă cu alte case exact la fel. Nu avea nimic remarcabil. In curtea din spate era o piscină mică, nebăgată în pământ. Lipit de gardul din spate, era un mic depozit. Erau informaţii bine de cunoscut, dar fără valoare reală.

Telefonul lui Theo vibră în buzunar. Il scoase repede, îl deschise, se uită la ecran şi zise:

- E Griff.

Griff îi spuse lui Theo că sora lui luase în sfârşit legătura cu Benny, Benny îl sunase pe Gordy, iar Gordy fusese destul de reticent, dar spusese că pe tipul care umbla cu tabletele O-4 îl chema Jessie nu-ştiu-cum, despre care nu ştia foarte multe. Griff îl asigură pe Theo că sora lui nu dăduse în vileag motivul adevărat al întrebării. Theo accentuă din nou necesitatea păstrării secretului.

- Eh, acum avem o pistă, spuse Woody.

- De ce nu mergem la poliţie? întrebă Chase. Ei pot vorbi cu cei doi Jessie din clasa a noua şi pot afla care din ei a încercat să vândă marfa.

- E prea devreme, spuse Theo. Să zicem că e Finn. Când o să vină poliţia la el, ce o să facă? O să recunoască ce a făcut, o să le arate grămada de computere şi telefoane mobile furate? O să cadă în genunchi şi o să mărturisească tot? Nu prea cred. O să nege tot şi, dacă poliţiştii nu o să găsească nimic furat la el în ghiozdan, nu vor putea face nimic. Iar el o să se sperie şi nu vom mai găsi niciodată lucrurile furate.

- Aşa e, adăugă Woody. Trebuie să le cumpărăm de la el. Apoi le ducem la poliţie pentru a verifica ei codul de înregistrare.

- Şi cum le vom cumpăra? întrebă Chase.

- Bună întrebare, spuse Theo. Mai întâi începem cu Gordy. Dacă acceptă să ne ajute, atunci putem să luăm legătura cu Jessie Finn şi să cumpărăm tableta.

- Nu ştiu ce să zic, băieţi, spuse Woody, dar nu cred că e atât de prost. De ce s-ar băga cineva în încurcătura asta? Nu te poţi aştepta să cumpere o tabletă despre care ştie că a fost furată, şi apoi să ne-o dea nouă pentru a o duce la poliţie.

- Nu o să aibă probleme dacă încearcă să rezolve un caz de infracţiune.

- Nu prea cred, zise Woody.

- Eu sunt de acord cu Woody, spuse Chase.

- Dar fratele tău, Tony? întrebă Theo.

- Eşti sigur că nu o să dea de belele?

- Absolut. Dacă ajută poliţia să găsească bunuri furate, îi vor mulţumi şi îl vor bate pe umăr. Din întâmplare cunosc legea, aţi uitat?

- Cum am putea să uităm? spuse Chase.

- Ei, după cum bine ştiţi, Tony face orice. E un idiot şi îi place să îşi bage nasul în treburile altora. E o idee

minunată, Theo. Dar de unde facem noi rost de 50 de dolari?

- îi am deja, zise Theo.

Woody se uită la Chase, care spuse:

- Dar de ce nu mă mir?

- Mai sună-l o dată, îl îndemnă Theo.

Woody scoase telefonul. Zâmbi când îi răspunse şi spuse:

- Hei, Tony, sunt eu.

Apoi vorbiră pentru câteva minute. Woody nu pomeni nimic despre ideea lor de a-l implica pe Tony. îi explică doar că aveau nevoie de informaţii defăimătoare despre un puşti din clasa a noua pe nume Jessie Finn. Tony nu ştia nimic despre el, dar îi spuse că o să înceapă să se intereseze.

Timp de o jumătate de oră, cei trei copii discutară despre cum să îi prindă pe fraţii Finn, care erau, fără îndoială, vinovaţii. Chase găsi pozele lor într-o bază de date a elevilor şi printă imagini mărite cu chipurile lor. Theo se uită îndelug la feţele lor, dar fu sigur că nu îi mai văzuse niciodată până atunci. Jessie Finn avea pagină pe Facebook (Jonah nu avea). Chase se uită pe ea, dar nu găsi nicio informaţie folositoare în ancheta lor. Woody, care stătea răsturnat pe canapea, aruncând şi prinzând o minge de ping-pong, îşi aminti o poveste:

- Ştiţi, acum se leagă lucrurile. Am doi veri care locuiesc în apropiere de Baltimore; anul trecut părinţii lor au trecut printr-un divorţ destul de nasol. A fost groaznic. îmi amintesc de cei doi veri ai mei care spuneau lucruri rele despre avocatul tatălui lor. Chiar îl urau pe tip, iar el cred că doar îşi făcea meseria. Mama ta este preocupată de astfel de lucruri?

- Sunt sigur că îşi face griji, dar nu vorbeşte niciodată despre asta.

- Asta e meseria ei, observă Chase, tot fiul unei avocate.

CAPITOLUL 21

Duminică dimineaţă, Theo stătea în biserică între părinţii săi şi încerca să asculte predica pastorului Judd Koker, însă

asta se dovedi a fi o adevărată provocare. Ca o ironie a sorţii, predica avea drept temă păcatul hoţiei, iar Theo simţi că îi era oarecum adresată. Prinsese câteva priviri înainte de slujbă şi aproape că sări din strană când doamna Phyllis Thornberry trecu pe lângă ei şi scăpă un "... ne rugăm pentru Theo". Doamna Thornberry era una dintre cele mai vechi enoriaşe şi o clevetitoare renumită, iar părinţii lui Theo rezistară cu greu tentaţiei de a o informa că Theo era bine şi că ar trebui să se roage pentru cei care chiar aveau nevoie de asta.

Lui Theo îi plăcea de pastorul Koker, deoarece era tânăr şi plin de viaţă, iar predicile sale erau presărate cu vorbe de duh şi, din fericire, scurte. Tipul bătrân dinaintea lui, pastorul Pat, după cum era ştiut, fusese capul bisericii vreme de treizeci de ani şi era un predicator groaznic în opinia lui Theo. Predicile sale erau lungi şi plictisitoare, putând face ca până şi cel mai zelos credincios să cadă într-o toropeală soră cu coma, în doar câteva minute. Koker, în schimb, stăpânea arta predicilor succinte şi, până acum, în scurta perioadă petrecută în această biserică, fusese bine primit.

Ideea predicii era că existau diferite moduri în care se putea fura, şi toate erau greşite în ochii Domnului. Cea de-a opta poruncă rostită de Moise era "Să nu furi", ceea ce însemna, desigur, că era greşit să iei ceva ce aparţinea altcuiva. însă Koker dezvoltase tema ca să includă şi alte forme de furt. De exemplu, cum era să furi din timpul dedicat lui Dumnezeu, familiei şi prietenilor. Sau să furi darul sănătăţii prin tot soiul de vicii. Sau să furi din viitor, ratând ocaziile din prezent. Şi tot aşa. Era destul de derutant. Theo îşi pierdu concentrarea destul de repede şi începu să se gândească la băieţii familiei Finn şi mai ales la felul în care el şi mica lui trupă ar fi putut să pună mâna pe o parte din bunurile furate pe care cei doi fraţi încercau probabil să le vândă.

Theo ştia foarte bine că primul lucru pe care avea să-l spună tatăl său când ajungeau în maşină era "Şi, cum ţi s-a

părut predica, fiule?” Din acest motiv (şi-atâta tot), Theo se străduia din răsputeri să fie atent.

Theo aruncă o privire împrejur şi îşi dădu seama că nu era singurul pierdut în gânduri. Nu era o predică bună. Mintea începu să îi rătăcească din nou. Se întrebă cum ar fi reacţionat toţi oamenii aceştia cumsecade de lângă el dacă “micuţul şi drăgălaşul Teddy Boone” ar fi fost arestat şi dus la tribunal. Si ce ar fi crezut dacă nu ar mai fi venit la j biserică, deoarece ar fi fost închis într-o şcoală de corecţie?

Era mult prea rău ca să se gândească la asta. Theo încercă din nou să se concentreze asupra predicii, însă mintea îi zbura aiurea. începu să se foiască, iar mama lui îl strânse de genunchi. Se uită la ceas, însă acesta părea să fi înţepenit.

Era cea de-a doua duminică a lunii, şi asta provoca o stare neplăcută în sânul familiei Boone. A doua duminică însemna că Theo şi părinţii săi nu aveau să plece de la biserică direct acasă, unde să mănânce sendvişuri la prânz, să citească ziarele de duminică, să urmărească un meci la televizor, să tragă un pui de somn şi, în general, să respecte ziua de odihnă. Nu, domnule, în niciun caz! A doua duminică evoluase într-un ritual atât de cumplit, încât Theo şi părinţii săi ajungeau să schimbe vorbe foarte grele. Familia Boone şi alte trei familii stabiliseră o tradiţie de a lua împreună prânzul în cea de-a doua duminică a fiecărei luni, ceea ce însemna că Theo avea să fie nevoit să îndure o masă lungă, cu o grămadă de adulţi, şi să asculte vorbindu-se despre lucruri care nu îl interesau mai deloc. Theo era un copil făcut la o vârstă înaintată, ceea ce însemna că era de departe cea mai tânără persoană invitată la acest ritual.

Cea mai vârstnică persoană din grup era un judecător pensionar, pe nume Kermit Lusk, unul dintre cei mai bătrâni enoriaşi şi un om de o mare înţelepciune şi cu un dezvoltat simţ al umorului. Se apropia de 80 de ani, la fel ca soţia lui, iar copiii lor părăsiseră de mult cuibul. De data asta se lua

prânzul la familia Lusk, a cărei casă înghesuită şi veche avea mare nevoie de o şmotruială pe cinste, cel puţin în opinia lui Theo. însă opiniile lui nu valorau prea mult la aceste mese insuportabile.

Ajunşi în maşină, domnul Boone rosti acelaşi lucru ca în fiecare duminică:

- Deci, Theo, cum ţi s-a părut predica?

- A fost plictisitoare şi ştii asta foarte bine, i-o reteză Theo, simţind că se enervează. Am adormit de două ori.

- Nu a fost una dintre predicile lui reuşite, încuviinţă doamna Boone.

Merseră în tăcere până la casa familiei Lusk, tensiunea accentuându-se pe măsură ce se apropiau. Când parcară în curbă, Theo zise:

- Eu rămân în maşină. Nu mi-e foame.

- Hai să mergem, Theo, spuse tatăl său pe un ton sever.

Theo trânti uşa şi îşi urmă părinţii înăuntru. Ura aceste prânzuri, şi părinţii lui ştiau asta. Din fericire, Theo simţea o anumită slăbiciune din partea mamei sale, poate chiar o doză de compasiune. Ea ştia cât de nefericit era şi înţelegea foarte bine motivul.

Ajunşi înăuntru, Theo arboră un zâmbet fals şi metalic când îi salută pe soţii Garbowski, un cuplu plăcut, apropiaţi ca vârstă de părinţii lui Theo, al căror fiu de 16 ani, Phil, îi ameninţase că va fugi de-acasă dacă părinţii lui îl obligau să meargă în vizită la prânz în cea de-a doua duminică a lunii. Soţii Garbowski cedaseră, şi Phil rămăsese acasă. Theo îl admira nespus şi se gândea serios să-i urmeze exemplul. îi salută pe soţii Salmon. Domnul Salmon deţinea o companie de cherestea, iar doamna Salmon preda la colegiu. Aveau trei copii, toţi mai mari decât Theo şi niciunul prezent.

“O, minunat! bombăni Theo în sinea lui. Opt adulţi şi cu mine.”

De vreme ce nimic nu poate face pe cineva mai flămând decât statul în biserică în aşteptarea prânzului, grupul îşi

ocupă repede locurile la masa din sufragerie. Judecătorul Lusk rosti o scurtă rugăciune de mulţumire, şi o menajeră apăru cu primul fel, o salată. O salată uscată, observă Theo. Of, sosurile nu erau chiar atât de scumpe, nu? Unde era sosul? Se puse însă pe mâncat oricum, de foame.

- Cum vi s-a părut predica? întrebă judecătorul Lusk.

Cum toate cele patru familii se duceau la aceeaşi biserică, predica era analizată prima de obicei. “Minunat, se gândi Theo. Ca şi cum nu ar fi destul că trebuie să rezist acolo fără să adorm, acum mă torturează din nou.” Indiferent de cât de proastă ar fi fost o predică, nimeni nu ar fi spus la prânz că fusese altfel decât strălucită. Până şi pastorul Pat primise aprecieri generoase, deşi câteodată se mai auzeau şi remarci de genul “Cred că ar fi putut să o scurteze cu vreun sfert de oră”.

Cel de-al doilea fel, pui la cuptor şi sos, fu delicios. Theo, ale cărui maniere la masă erau dintre cele mai alese, pentru că mama sa era mereu cu ochii pe el, se apucă să înfulece ca un nemâncat. La vârsta ei înaintată, doamna Lusk nu mai gătea, ceea ce era apreciat de toată lumea. Menajera ei era o bucătăreasă nemaipomenită. Familia Garbowski avea să găzduiască următoarea întâlnire, apoi venea rândul familiei Boone. Mama lui Theo nu se făli niciodată cu talentul ei de bucătăreasă, aşa că se aproviziona mereu cu felurile de mâncare minunate ale unei turcoaice.

Spre încântarea lui Theo, discuţia ajunse la Pete Duffy şi la aventurile sale din ultima săptămână. Asta declanşă comentarii însufleţite în jurul mesei, deoarece toată lumea voia să participe la discuţie, prezentând părerile personale şi ultimele zvonuri. Verdictul era unanim (toată lumea era convinsă că Duffy îşi omorâse soţia) şi fuga sa din faţa justiţiei era doar o nouă dovadă a vinovăţiei sale. Domnul Salmon susţinea că îl cunoaşte bine pe Pete şi era de părere că acesta avea puşi deoparte o grămadă de bani gheaţă şi că, probabil, nu va fi găsit niciodată. Judecătorul

Lusk nu era de acord, susţinând că fuga lui Duffy de pe aeroportul din Chicago (unde scăpase ca prin urechile acului) era o dovadă că, mai devreme sau mai târziu, avea să facă o nouă greşeală.

Theo mâncă în tăcere şi ascultă cu urechile ciulite. De obicei se discuta politică şi despre ce se petrecea la Washington, însă de data asta era mult mai interesant. Apoi un gând îi umbri bruma de bună dispoziţie. Oare oamenii aceştia aveau să vorbească la masă şi despre el în curând? Oare fusese vreunul dintre ei acuzat de comiterea unei infracţiuni? Se îndoia că aşa ar fi stat lucrurile. Oare soţii Boone şi fiul lor erau deja subiectul unor discuţii şoptite pe la spatele lor?

îşi spălă farfuria şi aşteptă desertul. Ceea ce aştepta însă cu nerăbdare era să se facă ora 14, momentul magic când aveau să plece.

Mai târziu, în acea duminică după-amiază, Theo traversă oraşul cu bicicleta şi se întâlni cu April la un magazin de îngheţată din apropierea Colegiului Stratten. April îşi luă un iaurt îngheţat, iar Theo, desertul preferat - îngheţată de ciocolată cu biscuiţi pisaţi pe deasupra - şi îşi găsiră o masă cât mai departe de ceilalţi clienţi.

- Am vorbit cu Rodney Tapscott, zise ea cu voce joasă. Am fost pe la el pe acasă azi-noapte şi ne-am uitat la televizor.

Theo luă o înghiţitură mare şi spuse:

- Bun, te-ascult.

- Ei bine, fără să dau de bănuit, am reuşit să aduc discuţia la Jonah Finn. Rodney ştie că eu şi cu tine suntem prieteni apropiaţi, aşa că am avut grijă să nu par prea băgăcioasă. Rodney mi-a zis că Jonah este un puşti mai ciudăţel, care se poartă şi mai dubios de când a început procesul de divorţ al părinţilor săi, e plin de toane şi uneori de-a dreptul furios. Jonah nu are prea mulţi prieteni. Cerşeşte bani de la Rodney şi de la alţi puşti ca să-şi cumpere prânzul. Notele lui sunt din ce în ce mai proaste; puştiul e distrus. Mi-a spus că într-o zi, pe când vorbeau, Jonah a zis că o urăşte pe mama

ta. L-am întrebat de ce. Rodney mi-a spus că totul porneşte de la tatăl lor, care dă vina pe mama ta pentru majoritatea problemelor lor, spunând că ea încearcă să-i oblige pe Jonah şi pe fratele său să locuiască la mama lor, chiar dacă ei nu vor asta.

- M-am cam prins de asta, zise Theo, uitându-se primprejur.

- Mi-a mai mărturisit şi că tatăl lui Jonah spune tot felul de lucruri urâte despre mama ta. Toţi banii se duc pe cheltuielile de judecată şi, pe deasupra, mama ta încearcă să-l facă pe tatăl lui Jonah să plătească prea mult pentru pensia alimentară. Rodney m-a întrebat dacă tu eşti un tip de treabă, şi eu i-am zis că eşti, bineînţeles.

- Mersi.

- Cu plăcere. Şi-acum vine partea interesantă. Rodney nu l-a văzut niciodată pe Jonah cu un telefon mobil. Elevii de-a şaptea oricum nu au voie să vină cu ele la şcoală, însă săptămâna trecută, pare-mi-se că joi, în pauza lor de masă, Jonah i-a arătat un model nou-nouţ de Excell SmartPhone. A zis că tatăl lui i l-a cumpărat. Lui Rodney i s-a părut ciudat, deoarece tipul nu are niciodată nici măcar o leţcaie.

- Magazinul a fost spart marţi-noaptea, preciză Theo, uitând de îngheţată.

- întocmai. Ai idee ce s-a furat din el?

- Ştiu doar ce-a apărut în ziare. Nişte laptopuri, tablete, telefoane mobile şi alte câteva obiecte.

- Excell SmartPhone-uri?

- Asta nu ştiu. Poliţia nu face publice asemenea informaţii.

- Stai, că nu am terminat. Vineri erau la bibliotecă, şi Jonah învăţa într-una dintre nişele de la etajul unu, lângă laboratorul de informatică. Era la birou, aplecat peste ceva, de parcă ar fi încercat să ascundă ce făcea. Rodney l-a văzut şi asta i-a stârnit curiozitatea. A reuşit să se furişeze în spatele lui şi l-a văzut pe Jonah jucând un joc pe o tabletă cu ecran de opt inchi.

- Modelul Linx O-4 are un ecran de opt inchi!

- Exact. Şi Jonah nu are cum să-şi permită un Linx.

Theo luă o nouă înghiţitură, fără să-i simtă gustul.

- Trebuie să facem rost de acea tabletă cumva.

- Ai vreo idee?

- Nu, nu încă. Crezi că Rodney ne-ar ajuta?

- Mă îndoiesc. Nu este genul de puşti care să-şi toarne un prieten. îi place de Jonah, spune că-i ciudat, dar că îi pare rău pentru puşti. Iar eu nu m-am arătat foarte interesată de toată treaba asta, deoarece nu voiam să dau de bănuit.

- Te-ai descurcat foarte bine, April.

- Nu poţi să te duci la poliţie şi să le spui, pur şi simplu?

- Poate, nu ştiu. Lasă-mă să mă gândesc puţin. Discutară tot felul de planuri, însă niciunul nu părea să funcţioneze. La plecare, Theo îi mulţumi din nou. April spuse că ar fi făcut orice ca să-l ajute.

Theo se îndreptă spre casă, însă schimbă brusc direcţia şi se duse să-l vadă pe Ike.

CAPITOLUL 22

Urmând instrucţiunile doamnei Gladwell, Theo ajunse în biroul acesteia exact la 8.15, luni dimineaţă. Rămase de partea cealaltă a biroului în timp ce ea frunzărea un dosar. Tot nu zâmbea, ca şi cum ar fi fost încă supărată din cauza încăierării.

- Cum a fost în weekend? întrebă ea fără nicio urmă de interes.

- Destul de bine, cred, răspunse Theo.

Nu era acolo ca să vorbească despre weekendul său; aveau lucruri mai importante de discutat. Weekendul său fusese chiar neplăcut, şi acum îşi dădea seama că viaţa sa nu avea să revină la normal decât după ce-şi recăpăta reputaţia. Era încă acuzat, ceea ce îl urmărea ca un nor negru deasupra capului.

- Hai să-ţi schimbăm codul de la vestiar, zise ea. De aceea dorise să se întâlnească mai devreme, înainte să înceapă orele. Ai un nou cod?

- Da, doamnă. Este 529937. (Lawyer[4].)

Ea îl notă, apoi îl compară cu celelalte coduri.

- Da, cred că merge.

Theo îşi drese glasul şi spuse:

- Doamnă Gladwell, vreau să vă spun că îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat joia trecută, mă refer la încăierare şi la toate celelalte. Am încălcat regulamentul şi îmi cer scuze pentru asta.

- Mă aştept să te porţi mai frumos, Theo. Sunt foarte dezamăgită şi nu vreau să mai provoci vreun incident.

- Aşa voi face.

Ea închise dosarul şi zâmbi uşor.

- Ai mai vorbit cu poliţia în weekend? îl întrebă.

- Nu, doamnă.

- Şi-au terminat ancheta?

- Nu cred. Din câte ştiu eu, tot nu i-au prins pe oamenii care trebuie.

- încă te suspectează pe tine, Theo?

- începând de vineri, sunt principalul suspect.

Ea clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

Theo se gândi la sfatul lui Ike, se foi în scaun, îşi drese glasul, scoase un "Aă..." şi lăsă să se vadă foarte clar că nu îi era uşor să spună ceea ce urma.

- Doamnă Gladwell, dacă aţi afla că un elev de-aici, din clasa a şaptea, a venit cu un telefon mobil la şcoală, ce aţi face?

Ea se lăsă pe spate în scaun, rozând capătul stiloului.

- Cred că aş vorbi cu dirigintele sau diriginta lui, i-aş cere să îl abordeze pe elev, să îl întrebe dacă are un telefon asupra lui şi apoi să i-l confişte. Pedeapsa normală ar fi o jumătate de zi de suspendare, petrecută în şcoală. Dar de ce întrebi, Theo?

- Eram doar curios.

- Nu, nu eşti doar curios. Ştii un elev de-a şaptea care aduce un telefon mobil la şcoală, nu-i aşa, Theo?

4 Lawyer (în lb. engleză, în orig.) - avocat (n. tr.)

- Poate.

Ea se uită la el îndelung, apoi înţelese.

- E posibil ca acest telefon mobil să fi fost furat? îl întrebă.

Theo dădu încet din cap şi spuse:

- E posibil. Nu ştiu sigur, dar e posibil.

- Am înţeles. Şi e posibil ca acest telefon mobil furat să aibă legătură cu spargerea de săptămâna trecută de la Big Mac?

Theo dădu din nou din cap, zicând:

- E posibil. Nu ştiu sigur şi nu vreau să acuz pe nimeni de furt.

- Spargerea este o chestiune care nu mă priveşte, Theo. Poliţia se ocupă de asta. Insă deţinerea unui telefon mobil de către un elev de-a şaptea reprezintă o încălcare a regulamentului şcolii, şi asta este treaba mea. Hai să ne ocupăm de asta mai întâi.

Theo o fixă cu privirea, fără să scoată vreun cuvânt.

Urmă o pauză lungă, iar doamna Gladwell aşteptă şi aşteptă... Intr-un final, se uită la ceas şi spuse:

- Bine, dacă vrei să te ajut, dă-mi un nume. Dacă nu, îţi amintesc că este luni dimineaţă şi că am o mie de lucruri de făcut.

- Mă simt ca un turnător, rosti Theo.

- In primul şi-n primul rând, Theo, elevul în cauză nu va afla niciodată că ştiu asta de la tine. In al doilea rând, şi mult mai important, eşti suspectul principal într-o infracţiune comisă de altcineva. Dacă aş fi în locul tău, aş face tot posibilul ca să-l găsesc pe adevăratul infractor. Şi-acum dă-mi numele sau du-te la ora de dirigenţie.

încercând să pară cât mai şovăielnic, Theo spuse:

- Jonah Finn.

Ike îi explicase că nu are de ales şi că trebuie să îl denconspire pe infractor.

*

La 8.50, clopoţelul sună sfârşitul primei ore, iar domnul Krauthammer dădu drumul clasei a şaptea la care era diri-

ginte. In timp ce băieţii ieşeau din sală, el făcu câţiva paşi către bănci, puse o mână pe umărul lui Jonah Finn şi îi zise:

- Putem să vorbim puţin?

Când sala rămase goală, domnul Krauthammer închise uşa şi spuse:

- Nu cumva te-am văzut ţinând un telefon mobil în

5

mână acum zece minute? De fapt nu îl văzuse, dar asta făcea parte din strategie.

- Nu, rosti scurt Jonah. Se trase un pas înapoi, arătând cât se poate de vinovat.

- Ce ai în buzunare? întrebă domnul Krauthammer, îndreptându-se spre el.

Fără nicio tragere de inimă, Jonah scoase un telefon mobil şi îl dădu profesorului. O jumătate de zi de suspendare nu îl deranja. Păţise şi lucruri mai rele. Domnul Krauthammer se uită la telefon, un Excell 7 SmartPhone, şi zise:

- Aşa. Şi-acum vino cu mine.

După o scurtă întâlnire cu doamna Gladwell, Jonah fu dus într-o sală mică de studiu din bibliotecă, unde avea să-şi petreacă următoarele patru ore sub supravegherea doamnei Dunleavy, bibliotecara. Cărţile lui erau aşezate pe o masă de studiu, iar el ar fi trebuit în mod normal să-şi facă temele, ca parte a pedepsei. Insă Jonah puse capul pe masă şi adormi aproape instantaneu.

Doamna Gladwell îl sună pe agentul Vorman şi îi dădu numărul de serie al telefonului mobil.

La liceul Strattenburg, a doua oră se încheia la 10.30 şi era urmată de o pauză de douăzeci de minute. Tony Lambert, fratele lui Woody, îl văzu pe Jessie Finn de departe şi îl urmări părăsind clădirea principală şi îndreptându-se către curtea mare şi deschisă, în care mulţi elevi îşi pierdeau vremea în pauze şi la prânz. Jessie stătea de unul singur la o masă de picnic şi era pe cale să-şi verifice telefonul mobil, când apăru Tony de nicăieri.

- Salut, omule! Am auzit că ai nişte tablete Linx O-4 la un preţ bun, zise Tony uitându-se înjur de parcă ar fi făcut trafic de droguri.

Jessie se uită la el suspicios şi spuse:

- Tu cine mai eşti?

j

- Tony Lambert, clasa a zecea, răspunse el întinzându-i mâna.

Jessie o strânse fără prea mare tragere de inimă şi întrebă:

- Şi de unde ai auzit tu aşa ceva, mă rog?

- Ştii cum umblă vorba. Cât ceri?

- Pe ce?

- Pe un Linx O-4. Am cincizeci de dolari.

- Cine ţi-a zis că vând aşa ceva?

- Haide, Jessie, ştii cum umblă vorba. Chiar vreau tableta aia.

- N-o mai am, omule. Am vândut-o deja.

- Şi nu poţi să mai faci rost de alta?

- Ba da, dar a crescut preţul. Şaptezeci şi cinci de dolari.

- Bun, pot să fac rost şi de şaptezeci şi cinci. Când poţi să mi-o aduci?

- Mâine, tot aici. In acelaşi loc, la aceeaşi oră.

- S-a făcut.

îşi strânseră din nou mâinile, şi Tony plecă. Intră în clădirea principală şi îi trimise un mesaj lui Woody: “Nu s-a făcut treaba, poate mâine”.

Dimineaţa de luni a lui Theo fusese lipsită de evenimente. In timpul orei de dirigenţie, domnul Mount îi primise cu surle şi trâmbiţe pe el şi pe Woody, la întoarcerea lor la scoală, si se auziră si unele comentarii mai răutăcioase din partea colegilor. Insă majoritatea acestora păreau să fie mândri de cei doi amici ai lor, pentru că nu se temuseră să ia atitudine. La prima oră (spaniolă), Madame Monique îl întrebă pe Theo ce mai face şi păru un pic îngrijorată în privinţa lui. El încercă să-i alunge grijile şi-i spuse că totul era în regulă. La a doua oră (geometrie), doamna Garman

se purtă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, ceea ce îi convenea de minune lui Theo. In timpul pauzei de dimineaţă, April îl informă pe Theo că Rodney le spusese tuturor că Jonah Finn fusese la dirigenţie, după care dispăruse. Rodney nu ştia unde este.

în timp ce Jonah trăgea un pui de somn în bibliotecă, agentul Vorman sosi la şcoală şi se întâlni cu doamna Gladwell. împreună, se îndreptară cât se poate de nepăsători spre un rând de vestiare de-ale elevilor dintr-a şaptea, nu departe de vestiarul lui Theo, şi ea tastă codul de acces al lui Jonah. în vestiar găsiră combinaţia obişnuită de manuale, caiete, provizii şi alte fleacuri. Ascunse într-un dosar-mapă se aflau două tablete Linx O-4 noi-nouţe. Le duseră în biroul directoarei, unde agentul Vorman, folosind mănuşi de cauciuc, îndepărtă plăcuţele din partea de jos şi îşi notă numerele de serie. Apoi se întoarseră la vestiarul lui Jonah şi puseră la loc tabletele în dosarul-mapă.

Agentul Vorman îi mulţumi doamnei Gladwell, plecă de la şcoală şi se duse la biroul său de la secţia de poliţie, unde compară numerele de serie cu lista de la Big Mac’s System. Deloc surprinzător, acestea se potriveau. îi raportă agentului Hamilton ceea ce aflase şi se hotărâră să obţină un mandat de percheziţie pentru casa familiei Finn. Vorman completă o declaraţie-tip, expunând detaliile descoperirii sale. De asemenea, menţionă acolo şi faptul că fratele suspectului, numitul Jessie Finn, “ar fi încercat” să-i vândă o tabletă Linx O-4 unui coleg de clasă săptămâna trecută. După ce termină de scris declaraţia, o semnă şi pregăti un mandat de percheziţie de două pagini, în care descria zona pe care voia să o percheziţioneze - casa şi dependinţele familiei Finn. După ce termină cu partea de birocraţie, merse până la tribunalul aflat la patru străzi mai jos de şoseaua principală şi lăsă declaraţia şi mandatul de percheziţie la secretarul judecătorului Daniel Showalter, de la Tribunalul Juvenil, secţia 1. Secretarul îl informă că judecătorul era în toiul unei audieri şi că ar fi putut să treacă

vreo două ore până să poată citi declaraţia şi mandatul de percheziţie.

Agentul Vorman se întoarse la birou, sigur că rezolvase un nou caz, chiar dacă nu unul dintre cele mai spectaculoase. Ar fi preferat să-şi petreacă timpul pe urmele traficanţilor de droguri şi ale altor infractori mai acătării.

CAPITOLUL 23

La 3.15 după-amiază, în ziua de luni, detectivul Vorman ajunse la şcoala generală şi intră în biroul doamnei Gladwell. Aşteptă să fie adus Jonah Finn din sala de curs. Jonah, care deja trecuse printr-o suspendare de o jumătate de zi, mormăi “Acum ce s-a mai întâmplat?” în timp ce aceasta îl conducea afară din clasă.

- Vino cu mine, spuse ea, şi cei doi merseră în biroul ei fără să mai spună niciunul nimic.

Rămaseră în holul de aşteptare, lângă biroul domnişoarei Gloria, până ce sună ultimul clopoţel, şi elevii ieşiră din clădire. In timpul învălmăşelii create pe culoare, doamna Gladwell intră în biroul său împreună cu Jonah şi închise uşa. Vorman se ridică în picioare, îşi arătă legitimaţia şi spuse:

- Tu eşti Jonah Finn?

- Da, răspunse el uitându-se la doamna Gladwell după ajutor.

- Ia loc, spuse Vorman, aş vrea să-ţi pun câteva întrebări.

- S-a întâmplat ceva rău?

- Probabil.

Jonah se aşeză şi îşi luă rucsacul în braţe. Era evident speriat şi nu ştia ce să facă şi ce să spună.

Vorman stătea rezemat de marginea biroului şi se uita în jos la Jonah. Nu era o luptă dreaptă. Un poliţist dur în costum negru, cu o privire încruntată şi înfricoşătoare, care privea de sus un puştan speriat, slab, cu breton în ochi. Vorman ştia exact unde va duce conversaţia; Jonah nu era sigur.

Detectivul începu:

- Investigăm jaful petrecut săptămâna trecută la un magazin de calculatoare din centrul oraşului, Big Mac’s Systems, şi trebuie să-ţi pun nişte întrebări de rutină. Asta e tot.

Jonah inspiră adânc, aproape ca un icnet, şi îşi plecă privirea. Se uită la podea, gura i se deschise de la şoc. Vorman nu mai văzuse niciodată o faţă mai vinovată.

- Telefonul mobil cu care ai fost prins azi-dimineaţă... de unde îl ai?

- Aă, l-am cumpărat.

Vorman îşi deschise carneţelul, îşi pregăti pixul şi întrebă:

- Bun, de la cine?

- Aă, de la un tip pe nume Randy.

Vorman mâzgăli ceva în carneţel şi întrebă:

- Cât ai dat pe el?

- Aă, 50 de dolari.

- Telefonul a fost furat de la magazinul Big Mac. Ştiai că e furat atunci când l-ai cumpărat?

- Nu, domnule. Jur!

- Care-i numele de familie al lui Randy?

- Aă, nu ştiu sigur.

- Ştii unde locuieşte? Unde îl pot găsi ca să vorbesc cu el?

- Nu, domnule.

- Bun, deci un tip misterios, pe nume Randy, apare din senin şi îţi vinde un SmartPhone nou-nouţ cu 50 de dolari, unul care valorează 300 de dolari, şi tu nu te gândeşti că ar putea fi furat?

- Nu, domnule.

- Nu e o mişcare prea deşteaptă din partea ta, nu?

- Se pare că nu.

- Mă minţi?

)

- Nu, domnule.

- Jonah, dacă mă minţi, lucrurile se vor agrava.

- Nu mint.

- Eu cred că minţi.

Jonah îşi scutură capul, cu bretonul fluturându-i peste ochi.

Vorman îşi petrecuse ani de zile interogând criminali în toată regula, oameni care minţeau de îngheţau apele fără să clipească. Acest puşti nu era câtuşi de puţin credibil.

- Hoţul sau hoţii care au spart magazinul lui Big Mac au luat şi nişte laptopuri şi nişte tablete. Randy ţi-a oferit cumva şi vreo tabletă nouă-nouţă sau vreun laptop?

- Nu, domnule.

- Ai văzut vreodată o tabletă Linx O-4?

Jonah scutură din cap, cu ochii în pământ.

- Ştii că şcoala are dreptul să-ţi verifice atât rucsacul, cât şi vestiarul? întrebă Vorman apropiindu-se de pradă. înţelegi asta?

- Cred că da.

- Bine. Hai să aruncăm o privire în rucsacul tău.

- Ce căutaţi? întrebă Jonah.

- Alte bunuri furate.

Vorman se întinse după rucsac. Jonah îl ţinu strâns pentru o secundă, apoi îi dădu drumul. Vorman îl puse pe biroul doamnei Gladwell şi desfăcu încet fermoarul. Scoase cărţi, caiete, o revistă despre jocuri pe calculator şi apoi o tabletă. O tabletă Linx O-4. O ridică la vedere.

- Jonah, m-ai minţit! De unde e asta?

Jonah se aplecă şi îşi sprijini coatele pe genunchi, ţinând capul plecat.

Vorman insistă:

- Jonah, de unde ai tableta? Ţi-a dat-o fratele tău?

Niciun răspuns.

- Bun, hai să mergem să ne uităm şi în vestiar.

La aproximativ aceeaşi oră, la un kilometru jumătate distanţă, la liceu, detectivul Hamilton i se prezentă lui Jessie Finn. Se aflau în biroul directorului la câteva minute după ce sunase ultimul clopoţel. Rucsacul lui Jessie era pe masă, nedeschis.

- Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări, începu Hamilton cu un zâmbet prietenos.

Directorul, domnul Trussel, privea de la biroul său.

- Despre ce? întrebă Jessie batjocoritor.

Trecuse deja pe la Tribunalul Juvenil o dată, şi nu îi plăceau nici poliţiştii, nici judecătorii, şi cu atât mai puţin avocaţii.

- Ai un frate pe nume Jonah?

- Asta e o întrebare simplă.

- Atunci răspunde.

- Da.

- Mă gândeam eu. Il avem pe Jonah în arest chiar acum, prins cu un SmartPhone Excell 7 şi trei tablete Linx O-4. Una găsită în rucsac şi celelalte două în vestiar, nedesfacute. Ai vreo idee de unde le are?

Jessie tresări, deşi încercă să pară indiferent. îi dispăru culoarea din obraji, devenind palid. Scutură din cap.

- Aşa mă gândeam şi eu, spuse Hamilton. Am verificat codul de înregistrare şi ştim de unde provin. Tu ştii, Jessie?

- Nu.

- Ei bine, Jessie, în momentul ăsta frăţiorul tău este foarte speriat. Spune tot, ciripeşte ca o vrăbiuţă, şi spune că a fost numai ideea ta să spargeţi magazinul lui Big Mac, spune că el nu voia să facă asta, dar l-ai obligat, fiindcă aveai nevoie de ajutor pentru a căra toate laptopurile, telefoanele şi tabletele. Ce părere ai despre asta, Jessie? E un copil care nu prea face faţă presiunii, aşa-i? Adică e fratele tău şi a început să te dea în gât înainte să apucăm să-i punem cătuşele.

- Cătuşe?

- Mhm, şi am o pereche pregătită şi pentru tine. Mai aşteaptă puţin. Fratele tău mai mic spune că aţi intrat în magazin pe fereastra din spate, marţea trecută, noaptea, şi aţi furat douăsprezece telefoane mobile, şase laptopuri de 15 inchi şi zece tablete Linx O-4. Spune că nu aţi stat în magazine - mai mult de cinci minute pentru că deja inspectaserăţi locul şi ştiaţi unde se aflau toate, şi ştiaţi şi cum să evitaţi camerele de luat vederi. îţi sună cunoscut?

- Nu ştiu despre ce vorbiţi.

- O, ba da, eu cred că ştii. Pot să mă uit în rucsacul tău?

- Nu aveţi decât, spuse Jessie împingând ghiozdanul spre detectiv. Hamilton deschise fermoarul, scoase cărţile, caietele, o sticlă cu apă, câteva reviste, nimic care părea furat. Hamilton ridică din umeri şi le băgă pe toate înapoi în rucsac. Acum hai să aruncăm o privire şi în vestiar.

- Nu aveţi voie să faceţi asta, spuse Jessie.

- A, da? De ce?

- Pentru că e o violare a proprietăţii.

- Nu e chiar aşa, Jessie, spuse domnul Trussel ridicând o hârtie. Acesta este un contract de închiriere a vestiarului, semnat de tine la începutul anului şcolar. Noi nu-i obligăm pe elevi să deţină un vestiar, dar, când aleg să aibă un vestiar, trebuie să semneze acest contract. Aici spune foarte clar că, la nevoie, poate fi percheziţionat de către direcţiunea şcolii sau poliţie.

- Hai să mergem, spuse detectivul Hamilton.

La Şcoala Generală, detectivul Vorman si doamna Gladwell se întoarseră în birou împreună cu Jonah, care părea gata să izbucnească în plâns. Pe birou erau cele două tablete pe care ea şi Vorman le găsiseră în vestiarul lui Jonah ceva mai devreme.

Vorman spuse:

- Il avem în arest pe fratele tău şi el spune că a fost ideea ta să puneţi trei tablete Linx în vestiarul lui Theodore Boone. Spune că tu ai intrat în baza de date a şcolii, ai luat codul de la lacăt şi ai pus tabletele în vestiar miercuri dimineaţă, în încercarea de a-l incrimina pe Theo. Adevărat sau fals?

- Jessie a zis asta?

- O, da, şi multe altele. în momentul acesta este într-o cameră separată, la liceu, cu cătuşe la mâini, spunând întreaga poveste. Destul de trist, după părerea mea, să îţi dai în gât fratele în asemenea hal, dar aşa se întâmplă când faci o prostie şi ai un complice.

- Nu cred asta.

- Nu mă interesează dacă mă crezi sau nu, băiete. Eşti într-o belea mai mare decât îţi poţi imagina. Eşti acuzat de intrare prin efracţie, jaf, urmărire, conspiraţie şi vandalism. Fratele tău a mai zis că ai tăiat cauciucurile de la bicicleta lui Theo şi ai aruncat cu piatra în fereastra de la birou.

- Nu, el a făcut asta! se scăpă Jonah, apoi îşi dădu seama şi se opri. îşi ţinu respiraţia, uitându-se la detectiv, care zâmbi. De emoţie, copilul făcuse o dezvăluire crucială. Vorman se uită la doamna Gladwell. Amândoi zâmbiră. Misterul fusese rezolvat.

*

La liceu, conţinutul vestiarului lui Jessie era scos şi depozitat pe podea. Detectivul Hamilton, cu mâinile în mănuşi chirurgicale, ridică ultimele două obiecte: două tablete Linx O-4.

- Ia te uită! Oare de unde o fi astea? spuse zâmbind. Jonah a zis că o să le găsim aici. Ia să ghicesc, Jessie, nu ai nici cea mai vagă idee de unde au apărut obiectele astea lucioase si noi la tine în vestiar, asa-i?

Jessie nu spuse nimic.

Intrară într-o sală de clasă goală, şi domnul Trussel închise uşa.

- Stai acolo, se răsti Hamilton la Jessie.

Acesta făcu ce i se spusese. Nu mai avea putere să lupte.

- Ce vreau eu acum, spuse Hamilton, în timp ce îi dădea târcoale lui Jessie ca şi cum urma să îl ia la palme, este să îmi spui unde sunt celelalte bunuri furate. Unde sunt?

- Nu ştiu despre ce vorbiţi, rosti Jessie fără vlagă.

Mâinile îi erau încleştate pe masă. Se uita la ele.

Hamilton băgă mâna în buzunar şi scoase nişte hârtii:

- Eşti un puşti isteţ, Jessie, aşa-i? Aşa că spune-mi ce e un mandat de percheziţie?

Jessie scuturâ din cap.

- Nu ştii? Eh, atunci poate că nu eşti aşa isteţ cum credeam.

Jessie dădu din cap.

- Un mandat de percheziţie permite poliţiei să intre în casa ta şi să caute în fiecare cameră, sertar, debara, şifonier, cutie, pungă, fiecare grămadă de porcării din pod, fiecare piesă de mobilier din garaj. Ne permite să îţi întoarcem casa cu fundul în sus pentru a căuta restul lucrurilor pe care tu şi fratele tău le-aţi furat de la magazinul lui Big Mac.

Hamilton lăsă mandatul să cadă pe masă, dar căzu pe mâna lui Jessie. Nu făcu niciun efort să îl citească.

- E acasă mama ta, Jessie? întrebă Hamilton.

- Doarme. Lucrează la spital în tura de noapte.

- Ei bine, atunci hai să o trezim.

CAPITOLUL 24

Linda Finn dormea dusă în dormitorul de la parter, pe la ora 5, luni după-amiază, când soneria de la uşă o făcu să tresară din somn. Nu apuca niciodată să doarmă îndeajuns. Lucra de la 8 seara până la 8 dimineaţa, patru zile pe săptămână şi, ocazional, şi în weekenduri, pentru a mai câştiga nişte bani în plus. Un program atât de haotic îi dădea peste cap programul de somn şi o facea să fie mereu obosită. Şi, de multe ori, când ar fi trebuit să doarmă, stătea trează facându-şi griji în legătură cu divorţul ei dureros, în legătură cu soţul ei neisprăvit şi cu avocatul lui foarte aspru şi în privinţa celor doi băieţi, care nu păreau să o fi luat pe drumul cel bun în viată. Linda avea foarte multe lucruri pentru care să-şi facă griji.

Soneria nu se oprea, aşa că se dădu jos din pat, îşi trase pe ea un halat de baie vechi şi se îndreptă spre uşa de la intrare în picioarele goale. Deschise uşa. îl văzu pe detectivul Vorman împreună cu Jonah şi, în spatele lor, doi poliţişti în uniforme complete. Dincolo de ei, la colţul străzii, erau două maşini de poliţie cu girofar şi cu însemnele oficiale. Era şi o maşină fără însemne în faţa casei. Duse mâna la gură şi aproape că leşină.

Apoi reuşi să deschidă şi uşa cu plasă şi să spună:

- Ce e asta?!

Vorman îi arătă legitimaţia şi zise:

- Sunt detectivul Scott Vorman, de la Poliţia Strattenburg. îmi daţi voie să intru?

- Ce e asta, Jonah? întrebă ea înspăimântată.

Jonah lăsă capul în jos.

- Trebuie să stăm de vorbă, spuse Vorman deschizând şi mai mult uşa cu plasă.

Se dădu în spate, trăgându-şi halatul la piept, asigurându-se că arată decent. Vorman intră în casă în urma lui Jonah şi închise uşa după el. în parcare, detectivul Hamilton stătea în maşină cu Jessie.

- Vom intra şi noi? întrebă Jessie.

- Poate, răspunse Hamilton.

Ceilalţi doi poliţişti în uniformă rămaseră în curtea din faţă, fumând. Pe partea cealaltă a străzii, câţiva vecini ieşiseră pe verande uitându-se curioşi la ce se întâmpla.

înăuntru, Vorman se aşezase pe un scaun vechi, cu căptuşeala găurită. Linda şi Jonah stăteau pe canapeaua cu perne mototolite.

- O să trec direct la subiect, doamnă Finn. Un magazin de calculatoare de pe strada principală a fost jefuit marţea trecută. Hoţii au luat nişte laptopuri, telefoane mobile şi tablete electronice. Toate acestea în valoare de 20 000 de dolari. Suspecţii noştri principali sunt Jonah şi Jessie.

Se întoarse brusc spre Jonah, care încă se uita cu interes la podea.

Vermon continuă:

- Am căutat în vestiarele lor şi în rucsacuri, şi până acum am recuperat cinci tablete şi un telefon mobil. Bănuim că restul lucrurilor furate sunt ascunse undeva în această casă, aşa că am obţinut un mandat de percheziţie de la judecător, ceea ce ne permite să căutăm peste tot.

- Peste tot? tresări Linda gândindu-se imediat la teancurile de vase nespălate din chiuveta bucătăriei, la grămezile de rufe nespălate din subsol, la paturile nefacute, la mobila şi rafturile pline de praf, la băile jegoase, la gunoiul din hol, la paharele pe jumătate pline din cameră. Şi toate astea

numai la parter. La etaj, unde locuiau băieţii şi unde se temea să se ducă, arăta mai rău decât o groapă de gunoi.

- Exact, spuse Vorman scoţând mandatul şi întinzându-i-l.

Linda se uită uimită la hârtie şi clătină din cap.

- Fiecare cameră, fiecare şifonier, fiecare sertar, spuse Vorman accentuându-i starea de tensiune.

Vorman ştia că niciunei femei nu îi place să îi umble poliţia sau oricine altcineva prin toate cotloanele casei.

- E adevărat, Jonah? întrebă ea cu ochii deodată înlăcrimaţi.

Dar Jonah refuza să vorbească.

- Da, e adevărat, spuse Vorman. Jessie a mărturisit deja aproape tot, dar nu vrea să ne spună unde sunt restul bunurilor. Deci, nu avem de ales decât să căutăm peste tot prin casă pentru a vedea dacă sunt aici.

- Sunt aici, Jonah? întrebă ea hotărât.

Jonah o privi cu o expresie vinovată.

- în momentul acesta este important să cooperezi, speră Vorman să obţină ceea ce dorea. Judecătorul va lua asta în considerare.

- Dacă sunt aici, spune-le! rosti ea furioasă. Nu are rost să îi laşi pe poliţişti să cotrobăie prin casa noastră.

După o lungă pauză, Vorman spuse:

- Uite ce-i, nu am la dispoziţie toată seara şi toată noaptea. O să sun ca să chem nişte oameni în plus, şi vom începe cu camerele băieţilor.

- Spune-le, Jonah! răcni doamna Finn.

Jonah îşi încrucişă braţele, îşi muşcă buza de jos şi spuse în sfârşit:

- In spaţiul de sub tavanul din garaj.

Stând în maşina fără însemnele poliţiei, Jessie se uita înspăimântat cum poliţiştii ieşeau din garaj cu laptopurile, telefoanele şi tabletele în mâini.

- Ca să vezi! Se pare că au găsit tot, spuse Hamilton. Rămâi aici.

Coborî din maşină ca să arunce o privire. Jessie îşi şterse o lacrimă de pe obraz.

Linda Finn se îmbrăcă în grabă şi merse cu poliţiştii. Jessie era în maşina din faţă. Jonah era cu detectivul Vorman în altă maşină. Plânse tot drumul, întrebându-se cum de se întâmplase una ca asta? Cu ce greşise ea, ca mamă? Ce urma să li se întâmple copiilor ei? Cum va afecta asta divorţul şi lupta de a obţine custodia lui Jonah şi a lui Jessie? Custodia o să fie o problemă dacă vor fi trimişi la centrul de detenţie? Sute de întrebări îi treceau prin cap în timp ce caravana de maşini mergea pe străzile Strattenburgului.

La secţia de poliţie se strânseră într-o cameră mică de la subsol şi, pentru prima oară în acea zi, Jonah şi Jessie se aflară faţă în faţă. Jessie părea gata să-şi lovească fratele mai mic. Jonah se gândea cum fusese dat în gât de fratele lui mai mare. Dar nu puteau să spună nimic.

Detectivul Hamilton preluă controlul asupra situaţiei, spunând:

- Acest caz a fost rezolvat şi voi, băieţi, veţi avea probleme serioase, nu mai are rost să ne dăm pe după vişin. Nu veţi merge acasă în seara asta şi probabil că nu veţi mai merge acasă o bună perioadă de timp.

Linda începu din nou să plângă. După câteva scâncete, întrebă:

- Unde îi duceţi?

5

- Este un centru de detenţie la capătul străzii. Vor fi chemaţi la Tribunalul Juvenil poimâine, iar judecătorul va decide ce e de făcut cu ei de-aici încolo. O audiere formală va avea loc peste aproximativ o lună. Aveţi întrebări?

O mie de întrebări, dar nu putu articula niciuna.

Detectivul Hamilton spuse:

- Il voi ruga pe detectivul Vorman să vă citească drepturile. Ascultati-le cu atentie.

5)

Vorman îi dădu câte o hârtie fiecărui băiat.

- Sunt aceleaşi. Numărul unu: Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic. Numărul doi: Orice spuneţi în această întâlnire va putea fi folosit împotriva voastră. Numărul trei: Aveţi dreptul la un avocat şi, dacă nu vă puteţi permite unul, curtea vă va desemna un avocat.

- Ca la televizor, observă Jessie, băiatul isteţ.

- Te-ai prins, spuse Vorman. întrebări? Bun, semnaţi formularele. Doamnă Finn, fiind mama lor, dumneavoastră trebuie să vă iscăliţi sub semnăturilor lor.

5

Fraţii Finn îsi semnară numele cu neîncredere. Vorman

? >

luă formularele. Hamilton se uită la Jonah şi la Jessie şi spuse:

- Am făcut asta de o mie de ori şi pot să vă promit că cel mai important lucru pe care îl puteţi face acum şi care v-ar ajuta este să cooperaţi. Sunteţi vinovaţi. Şi voi ştiţi că sunteţi vinovaţi. Noi putem demonstra că sunteţi vinovaţi, aşa că nu încercaţi să daţi vina pe alţii. Judecătorul, acelaşi judecător care o să decidă să vă trimită la şcoala de corecţie şi pentru cât timp, mă va întreba dacă aţi cooperat sau nu. Dacă eu spun da, o să-i placă. Dacă spun nu, o să strâmbe din nas şi nu o să-i placă. Aţi înţeles?

- Vreau un avocat, spuse Jessie.

- Cu siguranţă îţi vom aduce unul, ripostă Hamilton. Scott, du-l în arest!

Vorman sări în picioare, scoase o pereche de cătuşe de la brâu, îl apucă pe Jessie de ceafa, îl ridică şi îl încătuşă cu mâinile la spate. Deschise uşa şi erau gata să iasă, când Linda lovi cu mâinile în masă şi spuse:

- Stai puţin! Vreau adevărul! Vreau ca voi doi, băieţi, să îmi spuneţi adevărul. Stai jos, Jessie! Stai jos imediat şi spune-mi ce s-a întâmplat!

Vorman îi dădu drumul lui Jessie, care rămăsese şocat de rapiditatea cu care fusese încătuşat. Se aşeză cu grijă pe

marginea scaunului, cu mâinile încă prinse la spate. După ce fiecare trase aer în piept, Jonah începu:

- Am făcut toate astea pentru că aveam nevoie de bani.

CAPITOLUL 25

Theo își făcea temele, când auzi vocea tatălui său vorbind la interfon:

- Salut, Theo!
- Da, tată.
- Poţi veni, te rog, până în sala de conferinţe?
- Sigur.

Ambii părinţi erau acolo, iar mama sa plânsese.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Theo.
- Avem veşti bune, spuse tatăl.
- Atunci mama de ce plânge?
- Nu plâng, Theo, acum nu plâng.

Tatăl reluă:

- Tocmai am vorbit cu detectivul Vorman. Au arestat doi băieţi, fraţi, Jonah şijessie Finn, pentru jaful de la magazinul Big Mac. Poliţia a găsit bunurile furate în casa lor.
- Mama lor e clienta mea, Theo, spuse doamna Boone cu părere de rău.

“Nu, zău”, gândi Theo, dar nu comentă.

Domnul Boone continuă:

- Băieţii au mărturisit tot, inclusiv mica lor conspiraţie împotriva ta. Se pare că au fost foarte înverşunaţi după divorţul părinţilor.
- îmi pare foarte rău, Theo. Trebuia să-mi fi dat seama.

Theo trase aer în piept, zâmbi şi se gândi la Ike. Unchiul lui ţăcănit elucidase misterul cu mult înainte ca toţi ceilalţi să aibă vreun indiciu.

- Asta e grozav, spuse Theo. Cauciucurile dezumflate, piatra, chestia de pe internet, tot?
- Tot, spuse tatăl. Totul a pornit de la cineva care a raportat că băiatul mai mic, cel din clasa a şaptea, avea un telefon mobil în buzunar. După cum ştii, asta e o încălcare a regulamentului şcolii, iar telefonul mobil s-a dovedit a fi

unul dintre cele furate. Şi tot aşa până au găsit şi alte bunuri furate în vestiar, apoi poliţia a venit cu mandate.

Theo se simţea ca şi cum cineva îi citea nişte secrete despre sine, scrise de el însuşi. Reuşi să zâmbească şi să dea din cap bucuros, fără să trebuiască să se prefacă în totalitate. Era cu adevărat bucuros că acest coşmar se sfarsise.

? j

- Ce o să se întâmple cu ei? întrebă Theo.

- Asta va decide Tribunalul Juvenil. Cel mai mare, Jessie, are deja dosar penal şi bănuiesc că va fi trimis la şcoala de corecţie. Lui Jonah probabil i se va da o pedeapsă cu suspendare.

- Ce urmări are pentru tine şi clienta ta, mama lor? întrebă Theo.

- Nu o mai pot reprezenta, Theo. Mă voi retrage mâine. Băieţii ei te-au atacat din cauza mea, iar eu trebuia să-mi fi dat seama. îmi pare foarte rău.

- Te rog, mamă, nu aveai cum să ştii.

- E mai bine aşa, Theo, interveni domnul Boone. Probabil că va trebui să ne prezentăm şi la Tribunalul Juvenil ca să spunem ce ţi-au făcut cei doi copii. Mama ta nu o poate reprezenta pe doamna Finn dacă va trebui să depună mărturie împotriva fiilor ei. Ştiu că e o situaţie dificilă, dar nu avem de ales.

Theo ridică din umeri, bucurându-se în sinea lui că niciunul dintre membrii familiei Finn nu va mai avea de-a face cu Boone & Boone.

Theo era încântat. Părinţii lui se simţeau uşuraţi. Chiar şi Judge părea mai fericit.

- E luni, spuse Theo. Mă duc până la Ike.

Bob Dylan se auzea cântând încet la radio. Ike fuma pipă, şi un norişor albăstrui plutea pe deasupra camerei. Theo îi trimisese lui Ike zeci de mesaje de-a lungul zilei, pentru a-l ţine la curent. Ultimul fusese: “Fraţii Finn au fost arestaţi. Mărturii complete. Uraaa!”

- Felicitări, Ike! spuse Theo punând cei 50 de dolari pe biroul incredibil de aglomerat al lui Ike. Ai reuşit.

Ike rânji, pentru că nu era momentul să fie modest.

- Ce pot să zic? Sunt un geniu.

- Frumos, Ike. Pur şi simplu, frumos.

- In ce stare de spirit se află Marcella?

- Nu foarte bună. Se învinovăţeşte.

- Ar fi trebuit să-şi dea seama, Theo. Marcella e prea deşteaptă ca să nu fi suspectat că putea avea legătură cu un caz de-al ei.

- Nu o învinovăţi, Ike. Deja e devastată.

- Bine, dar, dacă m-am gândit eu la asta, atunci trebuia ca şi ea să se fi gândit.

- De acord. O să-i spunem că mi-am băgat nasul în fişierele ei?

Ike se lăsă pe spate şi îşi puse picioarele pe birou, dărâmând câteva dosare.

- Ştii, Theo, m-am gândit la asta. Acum nu e momentul să dezvăluim adevărul.

- Atunci când?

- Nu ştiu. Lasă ca să mai treacă ceva timp. Toată lumea e agitată acum. Părinţii tăi au fost îngrijoraţi de moarte.

Lasă lucrurile să se mai calmeze şi apoi vom discuta despre asta doar noi doi.

- M-aş simţi mai bine dacă le-aş spune părinţilor mei totul.

- Poate că da, poate că nu. Uite, Theo, sinceritatea este o mare virtute. Mereu trebuie să te străduiesti să fii sincer si

> »

demn de încredere. Dacă mama ta te-ar întreba în seara asta dacă ai furat parolele şi mi le-ai dat mie, astfel lăsându-mi acces la dosarele de divorţ, ai spune da. Aşa ar fi corect, nu?

- Da.

- Dar nu ştie şi probabil nu va şti niciodată. Prin urmare, este oare o lipsă de onestitate să nu îi spui?

- Simt că este o lipsă de onestitate.

- Ai 13 ani. I-ai spus mamei tale fiecare lucru rău pe care l-ai făcut, chiar dacă ai scăpat basma curată?

- Nu.

- Bineînţeles că nu. Nimeni nu face asta, Theo. Toţi avem micile noastre secrete şi, atâta vreme cât sunt nevinovate, cui îi pasă? Cu timpul, secretele dispar şi unele lucruri nu mai au atâta importanţă ca la început.

- Şi dacă cineva se uită în desfăşurătorul intrărilor pe InfoBrief şi vede că a fost accesat din altă parte?

- Dacă vei fi confruntat, atunci vei spune adevărul. Iar eu voi interveni, voi spune şi eu adevărul, luând vina asupra mea.

- Nu poţi lua toată vina asupra ta, Ike, pentru că eu sunt acela care a furat parola.

- In contextul acela asta trebuia făcut. O să ne certăm şi aşa mai departe, dar oricum ne certăm de multă vreme. Unele lupte trebuie purtate, Theo. Aminteşte-ţi.

- Probabil, dar tot nu mă simt bine făcând asta.

- Hai să facem aşa, Theo. Să nu mai pomenim de asta nimănui o lună în cap. Scriu asta. Peste o lună, începând de azi, vom deschide din nou subiectul.

Theo se gândi puţin, apoi spuse cu jumătate de gură:

- Bine.

Totuşi, Theo ştia că nu era în regulă şi ştia că va fi măcinat de acest gând până când îi va mărturisi mamei sale totul.

- Mama a zis că eşti invitat să iei cina cu noi la Robilio.

5

- Spune-i că îi mulţumesc.

- Trebuie să plec. Nu ştiu ce să zic, Ike. Eşti cel mai tare.

- Nu sunt cel mai tare. Poate printre primii cinci.

Theo coborî treptele în salturi, se sui pe bicicletă şi se îndreptă spre birou. Pedală repede, zburând pe stradă. Totul părea mai uşor - aerul, starea de spirit, bicicleta. Theodore Boone nu mai era acuzatul!